

BROJ 114

CENA 700 DINARA - 2100 ДЕНАРА

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

KRVAVI SUMRAK

Derek Finegan

KRVAVI SUMRAK

Derek Finegan
KRVAVI SUMRAK

Izdavač:

NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijeovski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

1992. DEN PRESS

NINĐA 114 — NOVEMBAR 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.

Derek Finegan

KRVAVI SUMRAK

Terasa malog restorana zvanog »Zorbas«, na Plaki, u Atini, samo je izdaleka ličila na hiljade takvih u Grčkoj. Kameni zidovi, bršljn i vinova loza na pidovima i tihi konobari koji raznose hladno piće. Za one koji malo bolje poznaju Atinu i Plaku, »Zorbas« je mestu u koje ne može da uđe bilo ko. To je, u stvari, bio klub zatvorenog tipa. Slučajni prolaznik, recimo turista, već na ulazu bi se pokolebao, jer su tamo stajala dvojica krupnih momaka u besprekornim odelima i sa tamnim naočarima na licu. Izraz njihovog lica je odbijao svakoga koga njih dvojica nisu lično poznavali.

Kada se veliki srebrnasti »mercedes« zaustavio u maloj ulici ispred »Zorbasa«, krupni momci su pažljivije pogledali. Iz automobila je prvo izašao vozač u uniformi, koji je potom otvorio zadnja vrata da bi

na usijani avgustovski asfalt Plake stupila jedna žena. Krupni momci na ulazu u mali restoran su istog časa okrenuli glave na drugu stranu, jer su prepoznali gošću. Čak su se malo pomerili u stranu da joj ne bi smetali pri ulazu. Svakom drugom, uključujući i vozača, ulaz je bio strogo zabranjen. Jer, »Zorbas« je bilo mesto gde su se sklapali krupni ugovori između najvećih brodovlasnika sa tog dela Mediterana i restorančić je važio kao tačka oko koje se vrteo sav krupni biznis u Grčkoj. Gosti nisu bili samo povlašćeni, već i vrlo pažljivo čuvani.

Gospodin Mikotakis, jedan od dvojice vlasnika »Zorbasa«, izašao je u susret dami koja je stupila na kamene stepenice koje su vodile ka terasi...

— Gospodice Feldman! Kako iznenađenje! Nismo imali čast da vas ugostimo od proš-

log novembra. Dobro došli! Dobro došli!

Alisa Feldman, predsednica upravnog odbora korporacije INTER-ATLANTIK osmehnula se gotovo službeno, mada joj je negde u dnu oka zablistala iskra zadovoljstva. Njenoj sujeti je prijala svaka pažnja. Rekla je:

— Nadam se da još uvek služite onu božansku metaksu koju sam probala prošlog puta.

— Svakako, gospođice Feldman, svakako! U stvari, sačuvali smo istu onu bocu.

Bilo je blizu podne i vrućina je bila velika. Međutim, »Zorbas« nikada nije imao prošoriju sa klima-uređajima, želeći da sačuva atmosferu malog, tipičnog grčkog restorana. Gostima to nikada nije smetalo, sve dok su mogli da u savršenom miru, i savršeno bezbedni, obavljaju svoje poslovne razgovore. Sve prostorije, kao i stolovi na terasi bili su raspoređeni tako da gosti sa jednog stola ni u kom slučaju nisu mogli da čuju razgovor sa nekog drugog stola.

Alisu Feldman je čekao »njen« sto, u hladovini, na uglu terase. Prišla je tom stolu i sela, prekrštajući duge, savršeno oblikovane noge, otkrivajući načas svoja obla kolena.

Bila je lepotica duge sive kose i kao smaragd zelenih očiju, predivne biste, sa visokim grudima. Muški pogledi koji bi se spustili na nju pretvarali bi se uvek u uzdahe. U uzdahe i u nemoćnu želju da joj priđu. Jer, Alisa Feldman je bila nedodirljiva za muškarce. Za sve muškarce na svetu, ne samo za one koji zbog male dubine svog džepa nisu nikada u životu imali šansu da joj priđu. Oko njenog prekrasnog tela kao da je lebdeo nekakav nevidljivi oklop, čvršći od čelika. Njeno skladno lice je bilo hladno kao led, a oči spremne da se spuste isključivo na jednu stvar — na novac!

Skoro neprimetno, konobar je na njen sto spustio bocu metakse, kristalnu čašu i buket cveća, poklon vlasnika »Zorbas-a«. Ona sve to nije ni pogledala. Iz svoje torbice je izvukla džepni kompjuter i malu beležnicu i neko vreme računala koliko se njeno bogatstvo uvećalo u poslednja dvadeset četiri časa. Povremeno je bacala hitar pogled na svoj ručni časovnik optočen dijamantima. Kada je bilo tačno dvanaest i trideset podigla je glavu i okrenula pogled prema ulazu na terasu...

Licem joj je preleteo diskretan osmeh zadovoljstva. Alisa

Feldman je veoma cenila tačnost. Vreme je za nju zaista moglo da se pretvori u novac i ona ga je smatrala izuzetno vrednim. I, bila je zadovoljna.

Preko terase, prema njoj, korlačao je čovek u belom odelu, sa belim šeširom u rukama. Čovek je bio bliži starosti nego mladosti. Proseda i već prilično retka kosa mu je bila malo vlažna od znoja, ali rumeno lice mu je bilo veoma pažljivo izbrinjano i vidljivo negovano. Izgledao je kao čovek koji drži do svog izgleda. Alisa Feldman je sa zadovoljstvom prihvatila njegovu pruženu ruku sa pažljivo izmanikiranim noktima.

— Zaista mi je veliko zadovoljstvo što imam priliku da vas upoznam, gospođice Feldman — rekao je čovek.

— Moji prijatelji nisu pogrešili kada su vas opisivali — rekla je Alisa Feldman hladnokrvno. — Tačno ste onakvi kakvi treba da izgledate, gospodine De Lorenzo.

Filip De Lorenzo je bio jedan od retkih članova kluba »Zorbas« koji se nikada u životu nije bavio brodovima. Čak ni naftom, niti bilo čime sličnim. Čak ni vlasnici »Zorbasas«, inače veoma upućeni u profesije svojih gostiju, nikada nisu uspeli da doznaju čime

se, u stvari, bavi gospodin De Lorenzo. Znali su samo da je vrlo bogat i, sudeći prema ljudima sa kojima se sastajao, vrlo moćan.

— Ne znam da li ću ispasti suviše radoznao ako vas upitam kako ste uopšte došli na ideju da mi se obratite? — De Lorenzo je govorio vrlo ugladenim, mada školskim engleskim. No, Alisa Feldman nije uspevala da po akcentu prepozna koji je njegov maternji jezik.

— Prijatelj mog prijatelja je bivši vaš klijent — rekla je žena. — Naravno, sve ostaje veoma diskretno. *Uostalom, svi moji prijatelji su ljudi od bezgraničnog poverenja.

— U to ni najmanje ne sumnjam — rekao je De Lorenzo.

— Onda, hoćemo li da razgovaramo o poslu? — upitala gospođica Feldman. — Na žalost, nemam mnogo vremena da bih ga potrošila na konvencionalnosti.

— Ja imam običaj da cenim svačije vreme — reče De Lorenzo gotovo uslužno.

— Nadam se da shvatate da novac nije u pitanju — reče Alisa Feldman. — Meni je poznato da su vaše usluge skupe.

— Svaki profesionalno obavljen posao zahteva visoku cenu. Verujem da se slažete —

— rekao je De Lorenzo mirno.

— Slažem se, ali pod uslovom da mi pružite garancije da će vaša usluga biti zaista profesionalna i diskretna — reče žena. — Svaka komplikacija ne bi bila dobra za biznis.

— Siguran sam da ste se dobro raspitali o meni — De Lorenzo se blago osmehnuo. — Moji klijenti nikada nisu imali problema. Nikakvih komplikacija. Nikakvih nevolja.

— Ne znam sa kim ste sve poslovali, gospodine De Lorenzo, ali ja sam navikla da svaku investiciju osiguram — gospođica Feldman je zvučala poput kompjutera. — U ovom slučaju ću se zadovoljiti starim, dobrim načinom... Recimo, polovinu ugovorene sume ćete imati još danas, a drugu ćete dobiti tek kada se uverim da je posao obavljen onako kako se budemo dogovorili.

— Nije lako razgovarati sa vama, gospođice Feldman — rekao je De Lorenzo. — Za razliku od vaših poslovnih običaja, moji nalažu da mi se za dogovorene usluge plati unapred. Čitava suma. To je moj način osiguranja investicije.

— U tom slučaju je bolje da se uopšte ne upuštamo u bilo kakve dogovore — žena sas-

vim spokojno prinese usnama čašu sa metaksom.

De Lorenzo je vrlo koncentrisano posmatrao njeno lice. Bilo je to prilično neumoljivo lice za jednu ženu. Privatno, Filip De Lorenzo je bio sladostrasnik. Sebe je često nazivao matorim jarcem, naročito u društvu mladih i zgodnih žena. Sada mu to nije padalo na pamet. Ono što mu je padalo na pamet bilo je: »Ova žena je ružna, uprkos savršenom telu i predivnom licu, jer ispod te fasade nema ničega što bi bilo kog pravog muškarca na svetu znalo ili moglo da uzbuđi!

— Dakle?! — Alisa Feldman podiže obrve. Njen ledeni pogled kao da je prošao kroz De Lorenca.

— Ne znam da li ću biti u stanju da učinim iznimku — rekao je čovek. — Možda bi bilo dobro da mi nagovestite o kakvom se poslu radi? Recimo, koliko ste spremni da uložite?

— Radi se o pet ugovora — izgovori Alisa Feldman oštro.

Lice Filipa De Lorenca ostade mirno. Međutim, njegov mozak je radio, i to veoma brzo. Priznao je sebi da je bio iznenađen. Iako se već gotovo trideset godina bavio svojim poslom nikada nije sreo neko-

ga ko bi mu ponudio pet ugovora odjednom.

— Mislim da vam je poznato da cena zavisi od važnosti ugovora — rekao je De Lorenzo.

— Nemam nameru da se cenjam sa vama, gospodine De Lorenzo — reče Alisa Feldman. — Ugovori su vrlo važni. Platiću najvišu cenu.

Gledala je svog sagovornika hladno, istovremeno procenjujući njegovu poslovnu sposobnost. Alisa Feldman je bila vrlo iskusan pregovarač i pristupala je poslovnim pregovorima sa jednakim entuzijazmom, bez obzira da li se radilo o ponudi za krečenje fasade jedne od njenih kuća ili o milionima barela nafte, koju su njeni brodovi prevozili sa kraja na kraj sveta. I, sada je stekla utisak da je gospodin De Lorenzo uzbuđen. Bila je sasvim sigurna u to, jer je on zapalio cigaretu, a nije se setio da je pita za dozvolu mada je njegovo lice govorilo da raspolaže onom vrstom vaspitanja koje mu takav propust ne bi dopustilo.

— Znete li da bismo mogli da razgovaramo o pola miliona dolara, ako je tako kako vi kažete? — upita tiho De Lorenzo.

— To mi je savršeno jasno — odgovorila je mirno žena.

— U tom slučaju biste 250.000 dobili još danas. Ostatak po izvršenom ugovorima. Napominjem da očekujem da se posao obavi u roku od šest nedelja. Krajnji rok je 15 septembar. Sve što se obavi posle tog datuma nemam nameru da platim.

— Razume se — rekao je De Lorenzo i možda prvi put u svom životu osetio prema nekome strahopoštovanje. Uzne-mirivala ga je ta misao, jer tako nešto nije mogao da oseti ni prema kom muškarcu, a sada mu je jedna žena izazvala takav osećaj!

Zapanjivalo ga je to što ta žena govori o poslovima kao što su njegovi sa istim mirom i istom hladnokrvnošću sa kojom bi kupovala voće na nekoj od atinskih pijaca. Alisa Feldman mu je u tom času ličila na mašinu.

— Hoćemo li nastaviti da razgovaramo? — upita gospođica Feldman. — Ako ne pristajete na moje uslove možda je bolje da ispijemo piće pa da se rastanemo!?

— Rekao sam već da nije lako razgovarati sa vama — ponovio je De Lorenzo. — Međutim, čini mi se da imam razloga da pristanem na vaše uslove.

— U redu — reče spremno gospođica Feldman. — O plaćanju smo se, dakle, dogovorili. Još nešto... Želim da posao obave vaši najpouzdaniji saradnici. Vrhunski! Oni koji su nepogrešivi.

— Nepogrešivi?! — De Lorenzo se osmehnu. — Svi moji saradnici su nepogrešivi. Inače se ne bih bavio ovim poslom, gospođice Feldman.

— Osim toga, bilo bi dobro da svih pet ugovora obavi jedan čovek — reče Alisa Feldman savršeno spokojno. — Moj utisak je da će tako obavljen posao biti nekako čistiji. Mislite li tako?

— Potpuno ste u pravu, gospođice Feldman — povlađivao joj je De Lorenzo. — U stvari, siguran sam da imam upravo takvog saradnika. On je neuporedivo najpouzdaniji koga imam.

— Ne tiče me se ko je to — reče hladnokrvno Alisa Feldman. — Želim samo da posao bude obavljen bez grešaka.

— Neće biti grešaka — reče De Lorenzo. — Za novac koji plaćate nikakvih grešaka neće i nesme biti!

— Bolje je po vas da ih ne bude — reče hladno Alisa Feldman. — Jer, znate, vi niste

jedini na svetu koji se bavi tim poslom.

Bilo je to upozorenje. Direktno. Neumoljivo upozorenje žene koja je spremna na sve. Koja može sve. I koja želi sve! De Lorenzo još jednom oseti strahopoštovanje prema Alisi Feldman. Uz to joj se i divio. Iskreno.

— Imajte poverenja, gospođice Feldman — osmehnuo se pomalo na silu De Lorenzo. — Uostalom, za svega šest nedelja ćete se uveriti da sam osoba od poverenja i ugleda u ovom poslu. I, nadam se da ćemo i ubuduće sarađivati na obostrano zadovoljstvo!

— Ja se nadam da nećemo — rekla je bez osmeha Alisa Feldman.

Izvukla je iz svoje torbice koverat i pružila ga De Lorencu. U tom njenom pokretu nije bilo kolebanja, ni ustezanja. Čak ničega što bi ličilo na tajnovitost. De Lorenzo ponovo oseti nalet strahopoštovanja. Nijedan njegov klijent nikada nije sa takvim mirom dovršavao dogovor sa njim.

— Tu su imena i, uopšte, sve što sam mislila da bi vam moglo biti od koristi — rekla je Alisa Feldman vraćajući u svoju torbu džepni kompjuter i beležnicu. Spremala se da krene. — Kao što sam rekla, no-

vac će biti na vašem računu do večeri. A, sada bih morala da krenem.

— Zadovoljstvo je pregovarati sa vama, uprkos teškoćama — rekao je De Lorenzo.

— Zbogom, gospodine De Lorenzo! — rekla je hladno Alisa Feldman.

*
* *

Jahta se kretala brzinom od svega dva čvora, prema jugu, vođena automatskim pilotom, dok su se njih dvoje izležavali na prednjoj palubi. Ležali su jedno pored drugog, oslobođeni okova odeće, već dobro natopljeni vrelinom letnjeg pacifičkog sunca. Pri tome su, ma da naizgled nepomični, igrali ljubavnu igru koja im je bila tako draga...

Muškarac je ležao na stomaku, a mišićava, glatka leđa su mu bila okrenuta sunčanim zracima. Pored njega je, na leđima, ležala devojka, sitna i vitka, ali fantastično skladna, i ispod sklopljenih očiju je potpuno opuštena, igrala igru. Igra se sastojala u tome da prenese svoja osećanja, svoje strasti, želju za zagrljajima na njega, i sve to samo kroz jedan jedini površan dodir. Jer, do-

dirivali su se samo vrhovima prstiju. Ali, kao da je na tački tog dodira plesala tiha i moćna munja svega onoga što je nastajalo u njihovim srcima i njihovim telima.

Obični ljudi svakako nisu bili u stanju da ignajju tu igru. Nisu bili u stanju da razdvojeni, savršeno mirni, sklopljenih očiju, vode ljubav...

Kao mlaka izmaglica iznad njihovih golih tela je titrala nežnost i prelazila preko nje-gove osunčane kože i preko njenih jedrih, čvrstih i uspravljenih dojki sa očvrslim bradavicama. Ta nevidljiva nežnost je zavirivala među njene noge i ona se jedva primetno grčila od slasti tog dodira, bestelesnog kao vazduh koji ih je okruživao. On je sasvim jasno osećao njenu ruku na butinama, mada se ona nije ni za inč pomerila, niti je približila svoju ruku njegovom telu. Ona se ježila pod mekotnim dodirima njegovih prstiju, mada su njegovi prsti počivali sasvim mirno na beloj palubi jahte. Ali, sve ono što je on bio spreman da učini ne bi li joj pružio zadovoljstvo, i sve ono što je ona bila spremna da učini ne bi li njemu pružila zadovoljstvo kao da se pretaklo kroz vazduh, i kao da je prelazilo taj iskričavi most na mestu gde su

se dodirivali nožnim prstima...

Nisu progovornili ni reči, a devojka je već osećala kako vlaži i kako je spremna da primi svog ljubavnika, istovremeno i telesnog, ali nepokretnog, i bestelesnog, i strasnog u tom stanju. I već je on bio spreman, čvrst i uspravljen, da uroni u njenu ženskost...

Najednom, Leslie podiže glavu. Citava igra, čarobni čas bestelesne ljubavi, razbi se kao mehur od sapunice. Sumiko dahnu pomalo razočarano.

— Šta je? — upita ona.

Bez reči Leslie se uspravi tihim, gipkim pokretom večitog borca. Stajao je na palubi jahte i čeličnim očima ispitivao prvo pučinu, a onda i udaljenu obalu. Nalazili su se na dvadesetak milja zapadno od Santa Kruza, na pacifičkoj obali Sjedinjenih država.

— Nešto te je uznemirilo? — upita ponovo Sumiko, pa i sam ustade da mu pomogne u osmatranju. Njene krupne, pomalo kose oči predoše pažljivo preko pučine, a zatim istim putem kojim je gledao i Leslie. Nije uspela ništa da vidi.

— Osetio sam nešto — reče Leslie mirno, ali je ona uspela svojim uvežbanim sluhom da oseti tračak uznemirenja u nje govom glasu.

— Sami smo ovde — rekla je Sumiko. — Na trideset milja unaokolo nema žive duše.

— Grešiš — reče Leslie. Nije verovao svojim očima, koje nisu primetile ništa uznemirujuće, ali je verovao svom osećanju za opasnost. Haragei je tiho upozoravao. — Možda TO nije blizu, ali je bez sumnje prisutno.

— Šta to? — upita ona. Videla je Leslieja uznemirenog, čak i kada on nije bio spreman to da joj prizna. I znala je sasvim dobro da je u tom času bio uznemiren.

Leslijevo lice je bilo savršeno mirno, ali su mu nemirne oči lutale površinom okeana. Još nekoliko trenutaka je osmatrao, a onda se okrenuo ka Sumiko i reče:

— Žao mi je što sam prekinuo našu divnu igru.

— Žao ti je? Da znaš koliko je tek meni žao! — osmehnula se ona. — U stvari, ponekad pomislim da nikada ne pružamo dovoljno ljubavi jedno drugom kada stvarno vodimo ljubav, koliko kroz našu igru.

— Ti si samo jedna sentimentalna lutkica! — Leslie joj dodirnu rame. Nije morao da je podseća da prvi put kada su vodili ljubav i nisu to činili grleći se i znojeći, već kroz igru. To je bila njihova mala in-

timna tajna, koju čak i nisu izgovarali jedno pred drugima, toliko je bila dragocena.

— U svakom slučaju, sada, kada smo prekinuli igru, mogli bismo da siđemo u kabinu i nastavimo je, drugačije — Sumiko se nasmeja zvonko, zabacujući crnu kosu na ramena. Prišla je i zagrlila ga.

— Još me ne napušta taj osećaj — reče Leslie.

— Haragei? — upita Sumiko.

— Samo kada bih mogao da odredim odakle dolazi — reče Leslie.

Razmišljao je, ako je proces koji se odigravao u njegovom umu uopšte mogao nazvati »razmišljanjem«, jer je bio nešto više od toga. Bio je naučen da ne razmišlja samo mozgom, upotrebljavajući običnu ljudsku logiku. Razmišljao je svim svojim umnim i telesnim kapacitetima, razmišljao je osećajući i osećao razmišljajući. Tražio je za nečim u sebi, nečim što bi mogao biti bar nagoveštaj odgovora na još uvek ne sasvim janso pitanje koje je postavio njegov haragei. Sumiko ga je suviše dobro poznavala. Znala je da neće doći u kabinu da vode ljubav. Leslie je bio borac, a tog trenutka se ponašao kao da se nalazi u borbi sa više od jednog protivni-

ka, makar i izmišljenih. Kao što je stara mudrost govorila — pravi borac dobija bitku pre nego što borba i započne — tako je i sada Leslie vodio borbu, i to sa protivnikom za kojeg još nije bio siguran gde je, ni ko je, ali je bio siguran da je tu, bez obzira na prostor koji ih je razdvajao. Verovao je svojim osećanjima. Ona ga nikada nisu izneverila.

— Mogu li da ti pomognem? — upitala je Sumiko.

— Proveri na našem radaru koji nam je brod najbliži — reče Leslie. — Ja ću ostati ovde da osmatram. Ma šta je to što osećam, nije bestelešno... Nije poput naše igre!

— Kladim se da nije — rekla je Sumiko spremajući se da uđe u utrobu jahte. — Ništa se ne može uporediti sa našom malom ljubavnom igrom!

Za svakog drugog čoveka bi trenutak prekida zasluženog odmora bio razlog za nerviranje. Ali, Leslie Eldridž nije bio običan čovek. Ako ga je njegovo šesto čulo upozorilo na opasnost, mada još nije znao na kakvu, on je to prihvatio isključivo kao deo života, kao deo protoka vremena koje mu pripada. Kao deo borbe. Jer, Leslie Eldridž je bio borac. Njegovog srca je bilo srce borca. Njegovo telo je bilo telo bor-

ca. Njegov um je bio um borca. Čak ni u najintimnijim trenucima on nije zaboravljao da je predodređen za borbu. I za pobjedu u toj borbi.

Stojeći na palubi, napet i opušten istovremeno, mogao je posmatraču sa strane da liči na preplanulo božanstvo nekog naroda koji najviše ceni mušku lepotu. Visok, skladno građen, mišićav i gibak, sa licem koje bi svaka žena na svetu nazvala prelepim. No, u tom trenutku, kada je sva njegova pažnja bila usmerena na praćenje tog volšebnog unutrašnjeg osećanja koje ga je upozorilo na opasnost, on je bio sličan nekakvom mitskom biću koje se sprema za borbu protiv isto tako mitskog neprijatelja.

Sumiko se ponovo pojavila na palubi svega dva minuta pošto je otišla da proveri radar i da se radio-vezom raspita za taj brod koji je, prema radaru, plovio na dvanaestak milja jugoistočno od njihove jahte.

— Zove se »Lajla« — rekla je Sumiko. — Mislím da je u pitanju nekakva velika jahta. Privatna plovídba. Tako su mi rekli iz obalske straže. Ta jahta nam je najbliža.

Lesli kao da se prenuo iz nekakvog polusna. Pogledao je u Sumiko i rekao:

— Hajde da pogledamo o čemu se radi, devojčice!

— Razumem, kapetane! —
— nestašno je vrenula jezikom Sumiko.

»Lajla« je bila jahta duga pedeset dve stope, opremljena sa dva moćna motora. Plovilo kakvo bi rado imao kakav krijumčar droge, jer bi njime mogao lako da umakne čamcima obalske straže i policije. Međutim, »Lajla« nije bila to. Bila je luksuzna jahta sa osam kabina i salonom na kojem bi joj mogao pozavideti i vlasnik čuvene »Kristine«. Da se nije prečesto događalo da jahta menja kompletnu posadu, verovatno bi neki član te posade mogao da ispiše tomovo golicavih romana o tome šta se sve događalo na »Lajli« otkako je porinuta u more. Međutim, vlasnik jahte, industrijalac Klajd Konoli, pomno je vodio računa da bar dva puta godišnje menja posadu, tako da je mogućnost otkrivanja nezgodnih detalja iz života jedne jahte bila smanjena na minimum.

Trenutno je na »Lajli« bila sasvim nova posada, koja čak nije bila načisto ni ko su sve

ličnosti koje su u brodsku knjigu bile upisane kao putnici. Osim gospodina Konolija, koji je, po običaju, sve vreme plovidbe provodio u svojoj privatnoj kabini, većoj čak i od salona, na brodu su bile dve anonimne devojke raskalašnog ponašanja, jedan mladić nežnih crta lica, takođe bez imena, a zatim još i Harada Goloaz, Brajton Rokson i Bil Selkrik.

Osoba koja se odazivala na ime Harada Goloaz je bila poznata u mondenskom svetu kao proročnica i astrolog, i njoj su se obraćali neki kalifornijski biznismeni tražeći odgovore na pitanja budućnosti i kretanja na berzi, s vremena na vreme, ali je imala i nekakav svoj šou na jednoj maloj televizijskoj stanici. Podrazumeva se da ime na koje se odazivala nije bilo njeno pravo.

Brajton Rokson je bio filmski producent. Jedan od onih koji su umeli da namirišu novac bez obzira da li se snima pornić sa potpuno nepoznatim protagonistima ili velika istorijska drama sa mnogo filmskih zvezda. Ne samo da je bio prijatelj gospodina Konolija, već je u nekim poslovima bio i njegov ortak. Osim svega toga, bio je i muž polusestre gospodina Konolija, ali je to bilo

najmanje što ih je vezivalo. Najveće je bila naklonost prema mladićima.

Bil Selkrik je bio bivši policajac. I to ne obični policajac. Bio je, svojevremeno, kapetan policije u Los Angelesu. Razlog zbog kojeg je bio samo bivši mogao se pročitati na njegovom tajnom, privatnom računu u »Prvoj nacionalnoj«. Nije samo on znao da je sav taj novac zaradio progledajući kroz prste sumnjivim biznismenima, u vreme dok je bio na visokom položaju u policiji. Zahvaljujući svojim nekadašnjim za slugama, a još više zahvaljujući tome što je sada bio šef lične garde gospodina Konolija, nalazio se na jahti. Postojao je još jedan razlog — jedna od dve bezimene devojke.

»Lajla« je plovila iz Santa Kruza prema Montereyju. Bez žurbe. Tako je naredio gospodin Konoli, pre nego što se zatvorio u svoju kabinu. Njegovi gosti, i putnici na jahti, imali su dva dana vremena za svoja sitna i krupna uživanja, za šta su bile zadužene te dve devojke i taj mladić nežnih crta lica. Poasada je o tome malo šta znala, osim da im je svima bilo plaćeno unapred i da im je lično gospodin Konoli rekao da će, ukoliko ne ispune svaku želju putnicima, biti ot-

pušteni, pa makar se to otpuštanje odigravalo nasred pučine. Znali su još i da isto to važi i za tog mladića i te devojke...

U malom radarskom odeljenju, odmah iza kormilarnice, sedeo je bivši marinac Sajmon Hjuž, zvani Gilgud. On je prvi, na radaru, primetio da se »Lajli« približava neko plovilo. Iskusnim okom je procenio da je takođe u pitanju jahta, samo manja od »Lajle«. Učinio je upravo ono što mu je bilo naređeno. Odmah se popeo na palubu i potražio gospodina Selkirka. Bivši policajac je u tom trenutku ispijao svoj osamnaesti viski od buđenja i merkao jednu od devojaka, razmišljajući o opkladi koju je sklopio sa Haradom Goloaz. Opklada se sastojala u tome da pogodi koja će od devojaka pristati da ponudi svoje čari proročici, a koja njemu. Dečko je ionako bio rezervisan za Roksona.

— Gospodine Selkirk — obratio mu se Gilgud. — Rekli ste mi da vam javim ako nam se neko približava. Pa... ravno na nas plovi nešto nalik na jahtu.

— Šta podrazumevaš pod tim »ravno na nas«? Hoćeš da kažeš kako taj čamac želi da

se sudari s nama?! — iscerio se Selkirk.

— Ništa slično — rekao je uljudno Gilgud. — Time sam samo želeo da vam tačno kažem kojim pravcem plovi ta jahta. Ali, u svakom slučaju nam se približava.

— Okej! — reče Selkirk. — Javi im se i doznaj ko su i šta su i kog đavola traže u našoj blizini. Budi ljubazan!

— Svakako, gospodine Selkirk — reče Gilgud.

Istog časa je bivši policajac zaboravio na to što mu je bivši marinac govorio. Sav se posvetio proučavanju oblina dve devojke koje su se sunčale na prednjoj palubi, smejućakajući se i zadirkujući jedna drugu. Selkirk je znao da njihovo dobro raspoloženje ne dolazi od saznanja da će morati da vode ljubav sa nekima od putnika sa jahte, mada je bio siguran da su na tako nešto navikle, već od dobre, prave kolumbijske »koke«, koju im je on lično tog dana posluživao.

— Unapred se naslađuješ, kapetane, a!? — Harada mu je prišla a da je nije opazio.

— Ponekad mi se čini da više uživam gledajući to mlado meso nego tucajući ih! — isceri se Selkirk. — Hajde, prorokuj koja će ti se zavući među noge, ti stara veštice!

— To je tvoj posao ovog puta — reče mirno lažna proročica. — Takva je opklada.

Brajton Rokson je stajao na krmenoj palubi sa čašom u ruci i gledao u mladića sa nežnim licem koji se sunčao na svega dva koraka od njega. Brajton Rokson se uzbuđivao. Njegove kupaće gaćice su se već punile tim uzbuđenjem. Međutim, u tom trenutku je primetio jahtu koja se približavala »Lajli« i skrenuo pogled na nju...

Za kormilom jahte koja se približavala »Lajli« stajao je Lesli Eldridž. Sumiko je stajala na polubi. Već su se bili dogovorili kako da postupe. U tu svrhu je Lesli aktivirao jednu malu dimnu bombu, u motornom odeljenju. Čak i najiskusnijem mornarskom oku je moralo da izgleda kako je plovilo u nevolji, jer dim iz motora nikada nije obećavao ništa dobro.

— Čini se da ono korito ima nekih problema — rekao je Bil Selkirk Haradi Goloaz pokazujući rukom u kojoj je držao čašu sa viskijem prema jahti koja im se približavala.

— Baš nemam volje da prisustvujem sceni u kojoj će jedan Konoli morati prema nekom da bude dobar — Harada je iskrivila lice u prezrivu gri-

masu. — Mada mi se sviđa pomisao da će Klajd sada pomoći ovim ljudima u nevolji, ali će im zato sutra poslati račun za tu pomoć. To bi ličilo na njega.

— O domaćinu sve najbolje — iscerio se Selkirk. — Tako smo se dogovorili, zar ne?!

— Jasno, jasno — rekla je Harada Goloaz i nekakvim kližećim korakom se izgubila prema potpalublju.

Jahta iz čijeg se motora izvijao crni dim usporila je kada se našla u blizini »Lajle«. Čak je i Bil Selkirk prepoznao zastavu na jarbolu, mada nije bio baš vičan čitanju takvih znakova. Zastava je govorila: SOS! Selkirk je ispio sav viski, a zatim diskretno proverio da li mu je KOLT 45, od kojeg se nije razdvajao čak ni kada je bio u bermudama za sunčanje, na svom mestu. Konoli je od njega zahtevao da bude uvek oprezan. Konoli je dobro plaćao za tu opreznost i bivši kapetan se brinuo da zaista bude oprezan, mada se sva njegova opreznost uglavnom sastojala od toga da proverava gde mu je kolt.

— Gospodine Selkirk — Gilgud je ponovo prišao. — Na onoj jahti se nalazi izvesni gospodin Lesli Eldridž. Moli za pomoć, jer im je motor u kva-

ru. Predložio je da lično dođe na »Lajlu«.

— Ne znam da li će se to svideti gospodinu Konoliju — rekao je bivši policajac.

Na svojoj jahti Lesli je načas zatvorio oči osluškujući tajanstvene damare svoje duše. Sumiko ga je pogledala kroz vetrobran. Lesli otvori oči i izgovori ne pomičući glavu prema Sumiko, i sasvim tiho, znajući da će ona čitati sa njegovih usana:

— Mnogo je slabije nego što sam očekivao. Kao da je opasnost prošla, ali još uvek je osećam!

Sumiko mu neprimetno klimnu glavom. Njihova jahta je već bila uz bok »Lajli«.

— U nevolji smo! — viknula je Sumiko prema »Lajli«.

— Možemo li da pređemo na vaš brod?

— Pa... baš kad morate — doviknuo je bezvoljno Selkirk, jer se u tom trenutku samo on nalazio na toj strani »Lajline« palube. Svi ostali su otišli na drugu stranu, ne želeći da budu izloženi radoznalim pogledima.

Bil Selkirk nije bio čovek koga je lako iznenaditi. Ipak, bio je iskreno zapanjen lakoćom s kojom je mladi čovek sa oštećene jahte preskočio sa svo je palube na palubu »Lajle«.

Činilo se da to i nije bio skok, već kratko, veoma kratko lebdjenje. U tom skoku nije bilo ni **trunke napora**. I, kada je ta mladi čovek stao ispred bivšeg policajca i kada se Selkirk suočio sa njegovim tamnoplavim očima i osmehnuo se, činilo se kao da se, eto, dogodilo malo čudo u koje običan čovek i ne može poverovati. Između dva broda bio je razmak od gotova šest jardi!

— Kako, do đavola? — zaustio je Selkirk, ali niti je uspeo da pitanje postavi do kraja, niti je mogao da očekuje odgovor. Umesto toga pridošlića izgovori:

— Hvala vam. Moje ime je Lesli Eldridž.

— Drago mi je — reče zbunjeno Selkirk.

— Izgleda da nam se zapalila instalacija. Radio ne radi. Možemo li da se poslužimo vašim radiom? — upita Lesli, osmehujući se ljubazno.

— Bojim se da će to morati da vam odobri samo vlasnik jahte — rekao je bivši policajac. Ma koliko da je želeo da bude sumnjičav prema tom Lesliju Eldridžu, jednostavno nije u sebi nalazio takvo osećanje.

— Zar niste vi vlasnik? — upita Lesli.

— Vlasnik je Klajd Konoli — odgovorio je Selkirk.

Lesliju se ime učini poznatim. Negde u sećanju je ležalo, pohranjeno kao u memoriji kompjutera, to ime, koje mora da je nešto značilo. I Leslie ga potraži. Nije mu trebalo više od nekoliko sekundi da se seti — Klajd Konoli, veliki industrijalac, multimilijarder, čovek kome nikakav biznis nije stran, čak i ilegalan, samo ako donosi profit!

— U redu. Mogu li da razgovaram sa gospodinom Konolijem? — upita Leslie mirno. Pri tome je prodorno pogledao Selkirka ravno u zenice. Lesliejev glas se spustio za oktavu, vibrirajući neobično.

Selkirk je trepnuo nesigurno. Osećao je nekakvu zbunjenost. Osećao je, takođe, nekakvo peckanje ispod lobanje. Pokušao je da ukloni svoj pogled od očiju Leslija Eldridža, ali nije uspeo. Samo je rekao:

— Povešću vas do kabine gospodina Konolija!

Sumko se umalo nije otvoreno nasmejala. Znala je da je Leslie, na samo njemu svojstven način, iskoristio svoje fantastično poznavanje hipnoze, i da je vrlo lako ubedio tog čoveka da ga povede do vlasnika »Lajle«. Znala je da je Leslie nameravao da ispita, i to vrlo pažljivo, sve mogućnosti koje bi ga dovele do bilo kakvog

traga te opasnosti na koju ga je upozorio njegov haragei. Po Lesliejevom ponašanju, po njegovoj mirnoći i nonšalantnim pokretima znala je da mu ne preti nikakva neposredna opasnost i bila je spokojna. U stvari, malo ju je zabavljalo sve to što se događalo na palubi »Lajle« i pomalo je žalila što neće moći da zajedno sa Lesliejem siđe u potpalublje i uđe u kabinu vlasnika te jahte.

Selkirk je išao napred, a Leslie za njim. Brzo su stigli, kroz uske hodnike unutrašnjosti velike jahte, do kabine gospodina Konolija...

— Ne znam da li ćemo uznemiriti gospodina Konolija... — pokušao je još jednom Selkirk, ali ga Leslie jednostavno nije slušao.

— Pokucajte, molim vas — rekao je Leslie.

Selkirk poslušno pokuca. Zatim još jednom. Potom i treći put, ali jače, jer se u međuvremenu setio da su vrata tapacirana. Niko ne odgovori na kucanje.

— Gospodine Konoli! — reče prilično glasno Selkirk. — Imate posetu! Ljudi su u nevolji i želeli bi da razgovaraju sa vama!

Sve što im je moglo odgovoriti bila je tišina. Bivši policajac razmahnu rukama i na-

mršti se. Okrenuo se prema Leslieju sa željom da kaže kako, eto, nije moguće probuditi gospodina Konolija. Međutim, čim se suočio sa Lesliejevim pogledom zaboravio je šta je uopšte imao nameru da izgovori. Osećao je nešto neobjašnjivo pri pogledu na lice tog mladog čoveka, ali sam sebi nije uspevao da objasni šta. Jer, to lice je bilo sasvim mirno, čak ljubazno, a ne samo prosto privlačno.

— Verovatno želite da mi kažete da gospodin Konoli spava — reče Leslie. — Međutim, ja bih zaista želeo da ga vidim. Bar na tren.

— On... ne voli da mu smetaju — reče Selkirk gotovo mućajući.

— Znam. Ko želi da bude uznemiravan, uostalom?! Ipak... — Leslie se osmehnu. Znao je da je njegova volja neuporedivo snažnija od volje tog krupnog čoveka koji je samo tražio nekakve izgovore i da, u stvari, nije ni bilo potrebno upotrebljavati sitne hipnotičke trikove da bi ga naterao da pokuca još jednom, sada već prilično snažno.

No, ponovo niko ne odgovori. U tom času Leslieja zapljusnu osećanje da je ona opasnost koju je osećao sa razdaljine od nekoliko milja dolazila upravo

iz te kabine ispred koje je stajao. Nešto definitivno nije bilo u redu, a on je imao nameru da po svaku cenu dozna šta...

— Ko ima ključeve od ove kabine? — upita Leslie.

— Samo gospodin Konoli — glasio je odgovor.

— U tom slučaju nam ne preostaje ništa drugo... — Leslie se osmehnuo i ponovo zario svoj čelični pogled u Selkirkove oči. — Ti se nećeš sećati šta se sada događa! Ti nikako nećeš moći da se setiš kako smo otvorili vrata!

— Da... Da... Da... Svakako — šapnuo je Selkirk osećajući kako nešto nevidljivo i neopisivo vezuje njegovu volju, dušu i um.

Brava na vratima kabine nije bila jednostavna, a verovatno je da bi svaki veštiji prolaznik odustao od pokušaja da je otvori. Ali, za Leslieja ona nije predstavljala veći problem. Posle samo tri ili četiri sekunde brava je popustila i vrata kabine su se otvorila. Leslie se ukloni da bi propustio Selkirka da uđe prvi...

Prizor je bio sablasan. Prvo — tišina sa kojom se Bil Selkirk suočio! Koliko je on poznavao gospodina Konolija, u njegovoj kabini je uvek, to jest uvek kada je on bio u njoj, tiho

svirala muzika. Ne obična muzika, već nekakva elektronska muzika koju je gospodin Konoli naručivao od kojekakvih ekstravagantnih kompozitora, i to samo za svoju ličnu upotrebu. Sada nije bilo ne samo te muzike već ni bilo kakvog drugog zvuka. Selkirk je ipak bio iskusan policajac — pogledao je prema muzičkom centru, na zidu velike kabine i lako ustanovio da je traka sa magnetofona »iscurela« i da se uređaj sam isključio.

— Dobro... Gde je, dodavola? — zaustio je Selkirk.

Lesli je oprezno zakoračio u kabinu. Nozdrve mu zagolica karakteristični miris. Miris krvi. Nepogrešivi osećaj ga je naterao da obiđe veliki писаći sto koji je zauzimao gotovo jednu četvrtinu površine u kabini. Uzgred je bacio pogled na sto, na kome je bila gomila fotografija. Istog časa mu je bilo jasno kakvim se tajnim porokom bavio ugledni i bogati gospodin Konoli. Sve fotografije su prikazivale dečake bez odeće. Dečake ne starije od sedam-osam godina. Lesli je bio uvek savršeno hladnokrvan. Međutim, pogled na te fotografije mu izmami grimasu gađenja. Gađenje prema Konoliju.

Ali, grimasa sa Lesliejevog lica nestade kada je ugledao Konolija, u stvari ono što je od uglednog i bogatog gospodina ostalo...

Telo Klajda Konolija je ležalo na podu iza писаćeg stola. Bilo je pažljivo isečeno na osam delova, i to tako da je razmak između raščerečenih delova tela bio samo inč ili dva. Kao da ga je sa stropa kabine pritisnuo kakav mrežasti, ogromni nož!

— Bojim se da nećemo moći da razgovaramo sa gospodinom Konolijem — reče hladno Lesli Eldridž.

— Oooohhh! — uzdahu Bil Selkirk kada je ugledao leš. — Sranje!

— Više od toga — dodao je spokojno Lesli.

Sada mu je bilo jasno da ga njegov haragei nije prevario. Opasnost je bila tu, na toj jah-ti, u toj kabini. Bila. Ali, prošla je za sve osim za mrtvog Klajda Konolija. Negde u česticama vazduha kao da je još uvek lebdeo neki miris, neprimetan za obične ljude, ali Lesli raširi nozdrve. Mirisalo je na krv, ali i na još nešto. Na čelik!

— Gospode! — zavapi Selkirk prigušeno. — Gotovo da nema krvi!

— Ko je ulazio u kabinu, osim Konolija? — upita Leslie.

— Niko — dahnu Selkirk. — Otkako smo isplovili Konoli se zatvorio u kabinu. On to uvek tako... I, niko nije ulazio kod njega. Hranu su mu dostavljali malim liftom...

Bivši policajac pokaza rukom na mali lift ugrađen u zid kabine. Na vratima malog lifta postojala je brava. Leslie je prišao i proverio bravu. Bila je zaključana. Takođe je prišao i prozorima, iza kojih se mreškao okean, neosetljiv na sve ljudske nesreće. I prozori su bili vrlo čvrsto zatvoreni i zaključani.

— Pakla mu! — šapnu Selkirk. — Meni je muka od ovoga...

Ono što je nekada bio gospodin Konoli ležalo je tako, isečeno u pravilne komade, sasvim malo krvi. Kao da je to uradio kakav pažljiv hirurg. Jedan rez je išao od vrha glave, nastavljajući preko čela, preko lica i brade, vrata, grudi...

Lesliju je i dalje mirisalo na čelik. Ne običan čelik. Na čelik od kakvog se kuju sečiva legendarnih mačeva. Onih mačeva čiju tajnu kovanja čuvaju najbolji kovači Istoka... Japana!

Lesli je znao da je Klajd Konoli bio sasečen katanom. Takođe mu je bio vrlo dobro poznat postupak kojim se sprečava obilno krvarenje rane načinjene takvim sečivom. Bilo je dovoljno pre upotrebe premazati oštricu mača smešom trava i smole, po dobro čuvanom receptu kojim raspolažu samo tajne škole... Škole u kojim se obučavaju hladnokrvne ubice — ninde!

— Šta sada da radimo?! — jeknu Bil Selkirk i okrete se prema mestu na kome je do pre pola sekunde stajao Leslie Eldridž.

Međutim, Leslie više nije bio tu. Nije bio ni u kabini. Nije u stvari, više bio ni na palubi »Lajle«...

Leslijeva jahta se već brzo udaljavala od »Lajle« kada mu je prišla Sumiko, osećajući da je Leslie uznemiren. Obavila je svoje nežne ruke oko njegovog struka i spustila glavu na njegove grudi...

— Šta je u pitanju, Les?

— Ninđa — šapnuo je Leslie.

— Drugi ninđa...

— Samo je ninđa mogao da prepliva tih desetak ili više mi

lja od obale do te jahte, da otvori zaključana vrata Kone-
lijeve kabine i da ga ubije na
takav način — govorio je Leslie
ležeći sa glavom u krilu Su-
miko. — Video sam već jednom
tako isečeno telo. Ne samo što
je taj ninđa izvršio svoj zada-
tak već je i ostavio poruku.
Tako pažljivo isečeno telo žr-
tve znači da je to samo počet-
ak. To se zove radanai-te...
Neprevodivo je na engleski,
ali znači da će biti još mnogo
žrtava. Prvi put kada sam to
video ubistvo je izvršio ninđa
iz klana hinin, a to je najniža
klasa boraca. Oni su izuzetno
krvoločni, nemilosrdni i potpu-
no bez osećanja za samilost
prema žrtvi, što je inače oba-
veza svakog ninđe! Gnj su psi
među ninđama.

— Jesi li siguran? — upita
Sumiko.

— Više nego siguran — pot-
vrdi Leslie. — Znam i to hini-
ni nikada ranije nisu radili
van Japana. U ubistvu Klajda
Konolija ima nešto nejasno.

— Misliš li da je taj hinin-
ninđa došao iz Japana samo
da ubije Konolija?

— Mislim da je došao da
ubije još mnogo njih — reče
mirno Leslie. — Rekao sam ti
da je način na koji je isečen
Konoli, u stvari, poruka. Hi-

nin će ovde još mnogo ubija-
ti...

— Onda samo treba pronaći
ključ po kome ubija — reče
Sumiko pomalo zabrinuto. —
— Sigurno je da neće ubijati
koga stigne.

— Ti si moja mala mudrica
— osmehnu se Leslie. Nije hteo
da joj kaže da je već pokušao
da pretpostavi ko je sve na
tom »spisku« hinin-ninđe, ali
da nije uspevao da pretpostavi
ko bi mogla biti sledeća žrtva.
Nagađao je samo da je Kono-
lijevo ubistvo naručio neko ko
ne voli bogate ljude. Sledeća
žrtva sigurno neće raspolagati
sa računom u banci mnogo ma-
nje teškim nego što je bio ra-
čun Klajda Konolija.

— Taj Konoli je bio jako
bogat, zar ne? — upita Sumiko
širom otvarajući svoje lepe,
tamne oči. Leslija je beskraj-
no zabavljalo kada je bila ta-
ko uzbuđena i spremna da glas-
no razmišlja.

— Veoma bogat — potvrdio
je. — Nije bilo posla kojim se
nije bavio, pod uslovom da
može dobro da zaradi. Bio je
na listi trideset najbogatijih
ljudi Amerike.

— Takvi ljudi su pogodni za
atentate — reče Sumiko, —
— Zar ne?

— Žive opasno — reče Leslie.

— Dakle, ako je taj tvoj hin-ninda naumio da ubija još, lako je zaključiti da će njegove žrtve biti isto tako bogate — reče Sumiko gotovo pobe-donosno.

— Zvuči logično — reče Leslie.

— Takođe je lako zaključiti da su Konolijevo ubistvo naručili ljudi isto tako bogati kao i on — reče Sumiko. — Ne verujem da su usluge jednog ninda jeftine.

— Ha! — izgovori Leslie. Sumiko mu uzvratí kratkim, zvonkim smehom, koji je ličio na grgoljenj vode koja klizi preko srebrnastih oblutaka.

— Zašto naprosto ne proveriš spisak tih trideset najbogatijih Amerikanaca? Možda ćeš tamo pročitati i ime sledeće žrtve i ime naručioca ubistava? — Sumiko pomilova Leslieja dlanom po obrazu. — U stvari, to ću ja učiniti za tebe. Treba samo da me pustiš da ustanem i da priđem kompjuteru.

— Pitanje je da li ja želim da ti ustaneš ili da oboje leg-nemo? — uzvratí nestašno Leslie.

— Oh! Les... znam da te uzbuđujem kada sam mudra i kada razmišljam isto onako kako bi ti razmišljao.

Sagnula je glavu i lica im se gotovo dodirnuše. Njen mali, sočni jezik dotače njegove usne. Leslie joj uzvratí, malo žešće, požudnije, ali isto tako nežno.

Poljubac leptira — tako bi se taj dodir dva jezika nazivao u Japanu. Ali, oni nisu bili u Japanu. Bili su u San Francisku, u sobi, u Lesliejevoj kući. Sa one strane prozora se prostirala beskrajna modrina okeana...

— Ipak... — reče Leslie i ustade naglo, ali laganim pokretom. — Nije vreme za ljubav. Hajde da zajedno pogledamo spisak tih najbogatijih ljudi Amerike!

Sumiko se malo namršti, ali se odmah posle toga osmehnu i priđe kompjuteru...

— Hoćeš li da ti odštampam taj spisak? — upita ona.

Pogledala je u Leslieja, ali se činilo kao da on u tom trenutku nije mislio ni na spisak, ni na kompjutere. Stajao je ispred televizora. Po izrazu njegovog lica Sumiko je znala da mu se događa nešto, duboko u duši. Izgledalo je kao da osluškuje nešto izvan njega, a, u stvari, osluškivao je talase harageija u sebi.

— Šta se događa, Les? — upita zabrinuto Sumiko.

— Ne znam — reče Leslie. —
— Nikada ranije nisam imao
ovakav osećaj. Tera me da ...
Neverovatno! Iznenada želim
da uključim televizor!

I, uključio ga je, sedajući
ravno na pod ispred njega.

Televizor nije bio sprava ko-
joj je Leslie robovao. Uključio-
vao ga je dosta retko, i to ug-
lavnom da bi se informisao.
Ekran zasvetle svojim plavi-
častim, titravim svetlom...

Na programu je bio neki sta-
ri film sa Klerkom Gebloom.
Leslie promeni program — to
nije bilo ono što je želeo da vi-
di. Na drugom programu je
tekao nekakav dečji kviz sa
groznim voditeljem...

Menjao je programe grozni-
čavo... Alf, reportaža sa au-
tomobilskih trka, muzički spo-
tovi, trideset osmi nastavak
nekakve policijske serije, raz-
govor u studiju o energetskim
potencijalima Amerike, prenos
bezbola, saveti domaćicama,
Ulica Sezam, vesti o krizi u
Evropi, pejzaži Havaja, aero-
bik, srtani filmovi, emisija o
opstanku ugroženih životinj-
skih vrsta...

— Kada bih samo znao zaš-
to sam uključio televizor? —
— upita samog sebe, ali glas-
no, Leslie.

— Ako budeš dovoljno dugo
gledao u tu spravu ili ćeš doz-

nati zašto si je uključio, ili ćeš,
kao milioni ljudi, postati ma-
nični gledalac televizije — nas
meja se Sumiko, istovremeno
pritiskajući tastere na kompj-
teru, naređujući mu da odšta-
mpa spisak trideset najbogatij-
jih Amerikanaca.

Sumiko sačeka da štampač
završi svoj posao, a onda izvu-
če list papira iz mašine i pru-
ži ga Leslieju. Rekla je:

— Dok gledaš u ekran, mo-
gao bi da baciš bar pola oka
na ovaj spisak.

— Aha! — reče pomalo od-
sutno Leslie, menjajući kana-
le..

Između izmena dva kanala
spuštao bi pogled na spisak i
čitao imena. Neka od tih ime-
na su mu nešto govorila, neka
nisu. Klajd Konoli je bio na
dvadeset četvrtom mestu. Les-
li pomisli: »Bio je, a sada ga
jednostavno više nema...«

Televizor je poslušno me-
njao programe onako kako je
Leslie pritiskao komande da-
ljinskog upravljača... Emisija
o zagađivanju vode u Kanadi,
reklame, još reklama, i još rek-
lama, zatim izveštaj sa neke
likovne izložbe, emisija o mo-
di sa svim tim prelepim mane-
kenkama, reportaža o najnovi-
jem modelu borbenog aviona
nadzvučne brzine, još rekla-
ma...

— Zaista ne znam šta želim da vidim... — tiho reče Lesli i poče ponovo da ređa kanale koje je već video...

Kada je stigao do onog kanala na kome se vodio razgovor u studiju o energetske potencijalima, zastao je. Ispred jednog od učesnika u razgovoru je stajala tamna pločica sa svetlim slovima. Pisalo je: TOMAS LAJBAH!

— Čak i meni zvuči pomalo neverovatno, ali jedan sa spiska je upravo na ekranu — reče Lesli. — Lajbah. Naturalizovani Amerikanac koji je za dvadeset godina rada u državi sakupio nekoliko stotina miliona dolara. Bar tako kažu za njega. Bavi se naftom, uglavnom... Sada, evo, učestvuje u ovoj misiji. U pitanju je energetika.

Sumiko nije rekla ništa. Odlično je poznavala Leslija, ali je i za nju bilo malo iznenađenje to što je uspevao, nekako nemušto, da predvidi neke stvari. Njegov haragei je, činilo joj se, moćniji nego što je mogla da pretpostavi.

Upravo u tom trenutku je, tamo negde, u nekom od njihovih televizijskih studija, Tomas Lajbah uzeo reč. Osmehnulo se pravo u kameru, kao čovek koji je navikao na javne nastupe, i rekao:

— Dozvolite mi da se ne složim sa predviđanjima uglednih sagovornika. Ne verujem da je tehnologija prerade sirove nafte dostigla vrhunac. Ne verujem, takođe, ni da su rezerve sirove nafte u svetu dostigle svoj vrhunac još pre deset godina, kao što to tvrdi ovde prisutni profesor Kan. Slučajno, ako ne i sasvim namerno, kod sebe imam dokaz koji će vam svima očito pokazati da će tehnologija prerade nafte tek napredovati, što će doneti veliku uštedu i podići nivo iskorišćenosti sirove nafte za možda čitavih trideset procenata. Ne treba da objašnjavam da će to produžiti vek naftnoj civilizaciji u kojoj živimo. Evo...

— Ovaj čovek govori suviše samouvereno — rekla je Sumiko.

Ni njoj se nije svidelo lice Tomasa Lajbaha. Bilo je to lice čoveka koji najviše na svetu voli sebe, a u sebi najviše voli osećaj moći koji mu daje sav taj novac kojim raspolaže.

— Čekaj! — reče hitro Lesli. — Nešto nije u redu sa njim...

U tom trenutku je na ekranu Tomas Lajbah izvlačio iz svog džepa neveliku bocu sa nekakvim žućkastom tečnošću. Već sledećeg trena nevidljiva ruka TV-miksera promeni rad

kamere i druga kamera poka-
za televizijskom gledalištu, u
krupnom planu, lice Tomasa
Lajbaha. Leslie se na časak u-
koči. Bio je ukočen koliko i oči
Tomasa Lajbaha...

— Njegove oči — reče Su-
miko.

— Da — šapnu Leslie.

Oči Tomasa Lajbaha su bile
ukočene. Zenice su mu bile
sasvim široke, kao kod slepca.
Uz to, beonjače su mu blistale
jače nego što bi se za to mog-
lo okriviti snažno svetlo u stu-
diju. Neupućenom gledaocu se
moglo čak učiniti da Tomas
Lajbah ima oba oka staklena!

— Ili je drogiran, ili... —
— rekao je Leslie.

Tamo negde, u nekom od
njujorskih televizijskih studi-
ja, Tomas Lajbah nije više go-
vorio. Njegovi pokreti se pro-
meniše i sada se kretao kao
kakva lutka na koncu, kao da
su mu zglobovi blokirani ne-
kakvim mentalnim procesom
kojeg ni sam nije bio svestan.
Podigao je bočicu sa žučkas-
tom tekućinom iznad svog čel-
a... Kamere su sve vredno i
neosetljivo snimale...

— Iraben — reče Leslie.

Sumiko je znala što to zna-
či. Iraben je bio ritualni pok-
ret poslednjeg pozdrava pred
sepuku, ritualno samoubistvo
samuraja. Da se kakav samu-

raj spremao na sepku tim pok-
retom bi podigao svoj kodaši,
kojim će već sledećeg trenutka
rasporiti sebi utrobu. Tomas
Lajbah je na isti način dizao
bočicu sa nečim što je, očigled-
no, bilo smrtonosno...

Na ekranu je Lajbah klekao,
na isti način na koji bi samu-
raj klekao spreman za svoju
časnu smrt...

— Ovo je ubistvo — reče
Leslie.

— Šta on to radi? — upita
Sumiko zureći u ekran.

Činilo se da su svi prisutni
u tom studiju, negde u Nju-
jorku, bili više nego zbunjeni
tom promenom ponašanja To-
masa Lajbaha. I niko nije sti-
gao ni da pomisli da bilo kako
reaguje, a Lajbah je već otvo-
rio bočicu sa žučkastom teku-
ćinom i izlio sadržinu ravno
sebi na glavu. Jedna od kame-
ra pokaza total čitavog studija
— jedan od asistenata režije
zakorači prema Lajbahu, ve-
rovalno u želji da spreči ono
što se odigralo brže od njegove
želje, i svakako brže od njego-
vog koraka...

Tomas Lajbah je hitro iz
džepa izvukao upaljač i kres-
nuo ga upravo u trenutku ka-
da su se začuli prvi urlici uža-
sa u studiju!

Zelenkasti plamen liznu Laj-
bahovo telo oblivajući ga vre-

linom. Lajbah kao da nije osećao užareni fluid koji ga je prekrivao. Kroz plamen je kamera lako mogla da snimi njegovo lice, ukočeno i savršeno bezosećajno. Pre nego što je plamen počeo da se pretvara u usijani žar Tomas Lajbah pokretom koji je otkrivao njegovu nemoć da se usprotivi sudbini, zauze položaj kakav bi zauzeo samuraj rasporene utrobe. Vrlo pažljivo se naginjao napred, sve dok njegovo čelo nije dodirnulo pod studija... Tada je vatra već bila tolika da kamera više nije mogla da snimi ništa drugo osim buktinje iz koje su se izvijali gusti dimovi — jer, gorelo je meso, i gorele su kosti...

Sumiko nije ništa rekla, ali je već vrlo dobro znala šta Leslie misli u tom trenutku. A, Leslie je mislio na saiminducu — stravičnu veštinu ninđi da hipnotišu bilo koga i da mu nametnu svoju volju. Bio je uveren da niko nije mogao naterati Tomasa Lajbaha da se spali, i to pred kamerama, usred televizijske emisije... Niko — do ninđe! jer, Leslie je savršeno poznao tehniku saiminducia. Znao je kako se nekome, čak i kroz sasvim bezazlen, naoko, razgovor, može narediti da učini bilo šta. Tako hipnotisan čovek bi čak i za-

boravio razgovor sa nindom, ali bi ga neka reč, ili samo pokret lišili volje i naterali da učini ono što je ninda zahtevao. Leslie nije sumnjao ni najmanje da je ninda jedini mogao tako da hipnotiše Tomasa Lajbaha da se u času kada je izvukao bočicu sa zapaljivom tečnošću iz džepa »otkači« i ispuni ono što mu je ninda naredio.

— Lajbah je bio broj dva, Sumiko! — reče Leslie. — Hinin-ninda hara Amerikom!

*
* *

Oko palate predsednika revolucionarnog veća islamske republike Muravarije paradirali su do zuba naoružani stražari, raspoređeni na svakih nekoliko jardi. U samoj palati su bdeli verni predsednikovi gardisti. Bila je noć i valjalo je čuvati miran san poštovanog i voljenog OCA NACIJE. Ali, Aslan Hubari ben Arab nije imao miran san. Prethodnog dana su do njega doprle vesti o smrti Klajda Konolija i Tomasa Lajbaha.

Aslan Hubari ben Arab se prevrtao po postelji u nekakvom mučnom polusnu. Kroz glavu su mu tutnjale crne mis-

li. Nij to bilo ništa novo. Aslan je vrlo retko spavao mirno. Njegov san su remetili strah od zavere i atentata. I savest. Ni sam nije znao koliko ljudi je likvidirano po njegovom naređenju, posle državnog udara na čije je čelo stao, pre ti godine. I, bilo ga je strah da ne izgubi život, jer je znao da mnogi žele njegovu glavu. Ne zbog života samog. Aslanov život je pripadao Alahu, u krajnjoj liniji. Ali, gubitkom života izgubio bi i vlast, i moć da presuđuje u pitanjima života i smrti čitavom jednom narodu. Njegovom narodu. A, Aslan Hubari je iznad svega na svetu voleo moć — njegovo srce je raslo na pomisao da može pokretom ruke da zbriše stotina ljudi koje je smatrao svojim neprijateljima, ali ih je držao na životu samo zato što su njegovi inostrani poslovni i državni partneri tako želeli...

I, sada je kvasio znojem jastuk na kome je ležao, trzajući se nemirno u snu. Sanjao je stravične stvari...

Sanjao je nekakvu beskrajno dugačku ulicu koja se, poput živog stvora, kretala, dizala i spuštala, disala i uvijala se, želeći da ga obori s nogu. A on je, eto, u snu morao baš tom ulicom da stigne negde...

I, kada je uspeo da stigne do kraja te ulice, uz sav taj stravičan napor, mogao je samo da pregrize vrisak, jer se na kraju ulice nalazio veliki, ovalni trg prepun visokih jarbola, koji i nisu bili jarboi, već koplja na čijim su se vrhovima kopralce još žive, a tek odrubljene glave. Kada je bolje pogledao video je da sve te glave nose njegovo lice!

Stenjući i škrgućući zubima Aslan Hubari se probudi. IzbriSao je znoj sa lica dahćući. Osećao je da ga boli svaki mišić u telu. Otresao je glavom želeći da odagna i samo sećanje na taj košmar, ali nikako nije uspevao da zaboravi te glave i ta lica. I krv koja se slivala niz ta koplja...

Pomislilo je da bi mu dobrodošlo malo hašiša, ali je odagnao tu misao. Iz iskustva je znao da bi mu hašiš samo udvostručio košmare kada bi ponovo pokušao da zaspi. Ustao je iz postelje i prišao stočiću od ebonovine, na kome je stajala uvek puna boca viskiija. Pio je žedno, nekontrolisano, ravno iz boce, osećajući kako ga snažno piće peče po grlu, jednaku, slivajući se u želudac. Ali, ni od toga mu nije bilo ništa lakše. Prišao je vratima i otvorio ih.

Na pragu je ležao Adalan, ludak koji mu se pridružio u borbi za vlast još u prvim danima, prateći ga verno poput psa. Poput besnog psa, jer je Adalan uvek bio žedan krvi, spreman da ubije na najstrašičniji način svakog onog koga bi Aslan pokazao prstom. Od kako je Asan stao na čelo te male, zalivske države, prebogaftom, a siromašne demokratijom i slobodom, Adalan je noći provodio ležeći na pragu njegove sobe, naoružan do zuba i večito na oprezu.

— Reci! — zakrklja Adalan. Njegov glas je uvek bio takav, jer su mu u jednoj borbi bile trajno oštećene glasne žice.

— Dovedi mi ženu! — rekao je Aslan umorno.

— Koju? — upita verni sluga.

— Bilo koju — reče Aslan, a onda se predomisli... — Dovedi onu Francuskinju! Žilijet!

— Odmah! — Adalan skoči spremno prema drugom krilu palate, gde su bile smeštene žene.

Ta žena, Žilijet, bila mu je poklonjena. Upravo je Tomas Lajbah bio darodavac. Posle jednog uspešno obavljenog posla Lajbah je doleteo u prestonicu Muravarije svojim privatnim avionom, dovodeći Ži-

lijet. Aslan se sećao da je Lajbah rekao kako je ta đavolska Francuskinja spremna na sve samo da zadovolji muškarca — bilo kog muškarca koji je spreman da joj obezbedi dobro ugojen račun u švajcarskoj banci.

Aslan se ubrzo uverio da je Lajbah imao pravo. Žilijet je bila umetnica seksa. Njena mašta, veština, posvećenost znanu i možda čak i ljubav prema onome što radi, mogli su da ga ushite i donesu mu uživanja o kakvim nije ni sanjao. O kakvima nije čitao ni u najmaštovitijim pornografskim knjigama, a takvih knjiga u arapskom svetu ima mnogo. No, Aslan nije imao nameru da se tek tako zadovolji tom ženom i da je otpusti, plativši joj onoliko koliko je ona očekivala. Odavno je naredio svom šefu tajne policije da obezbedi dokaze da Žilijet nikada nije boravila na tlu njegove zemlje. Mada nije to znala, Žilijet je bila osuđena na smrt. Aslan je čak odredio i vreme te smrti — Francuskinja je trebala biti ubijena one noći kada ne uspe da ga zadovolji!

Žena je ušla u predsednikovu sobu obučena u providnu spavaćicu od crne čipke. Njeno lice je bilo vedro, zategnu-

to, kao da nije ni spavala, već samo čekala da je Aslan pozove. Rekla je:

— Nadala sam se da ćemo ovu noć provesti zajedno. Posebno sam raspoložena za nestašluke.

— Radi šta znaš i kako znaš! — sumorno i namrgođeno reče Aslan prilazeći svojoj postelji. Legao je na leđa i raširio ruke, zureći u tavanicu. — Hoću samo da uživam i da posle toga mirno zaspim!

— Garantujem ti da ćeš spavati kao beba — šapnu Žilijet i kleče pored postelje spuštajući dlanove na Aslanova stopala.

Predsedniku revolucionarnog saveta je prvo bilo malo dosadno da trpi masažu stopala. Takve stvari ga nisu opuštale. Međutim, kad je Žilijet počela da liže njegove tabane i da sisa njegove prste na nogama, osetio je izvesno uzbuđenje. Jer, ona je to činila sa istom strašću kao i kada je to radila sa njegovim ogromnim udom, za koj je tvrdila da je najbolje muško oružje koje se može zamisliti.

Ženino vižljasto, čak koščato telo bilo je ukrašeno parom snažnih, čvrstih dojki i ona je bila svesna njihove moći. Zнала je da Aslana uzbuđuje dodir njenih bradavica i sada je tim

bradavicama dodirivala njegova stopala, mršave, tamne listove i kolena, pomažući se rukama, smeštajući predsednikove noge među dojke, koje behu skliske, kao premazane uljima. Istovremeno je usnama, zubima i jezikom pravila čuda među njegovim nogama. Aslan oseti kako se uspravlja poput tornja. Na svojoj muškosti je osećao šašoljenje Žilijetine duge, kovrdžave kose.

— Hoćeš li da pljusneš u moju kosu? Moja kosa ti se sviđa, zar ne? — šaputala je mazno i pohotno Francuskinja, ne očekujući odgovor.

Uspravila se i sada je stajala na postelji, raširenih nogu, spuštajući se polako, isturajući dojke, u savršenoj baletskoj pirueti, sve dok vršak njegovog uda nije dodirnuo njeno međunožje. I, ostala je tako, osećajući damare njegovog tela, mišićima zadnjice draškajući napetog Aslana.

— Hajde već jednom — rekao je on nestropljivo.

— Polako, dragi, polako... — šaputala je Žilijet, titrajući mišićima među nogama i trljajući svoje usmine po vrhu Aslanovog tornja.

Jednom rukom je obuhvatila predsednikov ud, tek da ga još jače učvrsti, natičući se lagano na njega. Aslan je uži-

vao u tom uklizavanju, osećaju či inč po inč kako uranja u sladostrasnu utrobu žene.

— Oh! Tako je veliki! — režala je Žilijet, glumeći savršeno sopstveno uzbudjenje. — Najveći! Ti si najveći! Ti si najbolji ljubavnik koga jedna žena može zamisliti!

I ona sama se čudila kako je njegova ogromna zver mogla stati čitava u nju. Drhtala je požudno, uprkos bolu koji je osećala, i mislila je u tom trenutku samo na gomilu zelenih novčanica koje joj je obećao Lajbah, dovodeći je Aslanu. Kružila je bedrima i vešto stezala Aslanov ud vaginalnim mišićima, trudeći se da poveća njegovo uživanje, i mislila je na novac, zaklinjući se duboko u sebi da posle svega toga neće dopustiti ni jednom jedinom muškarcu na svetu da joj se približi na bliže od deset koraka...

Aslan je ležao zatvorenih očiju i prepuštao se talasima sladostrašća. I, nije mogao da vidi senku, brzu poput zamaha krila slepog miša, koja se pojavila odnekle i zaustavila se iza Žilijetnih leđa.

Ni žena nije videla tu senku. Učinilo joj se samo da oseća nečiji dah za vratom. No, kada je pomislila da to nije samo

priviđenje — već je bilo kasno...

Svileni traka, čvrsta poput čelične žice, obavila joj se oko vrata, ne dozvoljavajući joj ni da udahne vazduh, a kamoli da ispusti bilo kakav zvuk. Užasan predsmrtni grč joj protrese čitavo telo...

— Aaaaaahhhh! — prosikta Aslan zabacujući glavu u oduševljenom i gromovitom naletu slasti koja je pogodila njegovo telo, izvirući iz tog moćnog stezanja Žilijetine ženosti. Činilo mu se da će eksplodirati od zadovoljstva...

Možda samo delić sekunde pre nego što je Aslan trebao da doživi najmoćniji orgazam u svom životu, ženino telo nestade sa njegovog! Kao da je neka nevidljiva, stravično snažna ruka pogodila Žilijetu i bacila je poput krpene lutke u ugao sobe.

Aslan podiže glavu...

Očima mutnim od strasti koja je još uvek strujala njegovim krvotokom video je mutnu, crnu senku iznad sebe. Video je i neživotno telo Francuskinje u uglu sobe, sa licem modrim i jezikom koji je, gotovo crn, zatvarao njena usta...

— Šta... — pokušao je da izgovori Aslan, i u tom trenutku je pred njegovim očima sev

nulo nešto srebrnasto, dugačko, oštro i munjevito.

Oči su mu još uvek pokušavale da vide tu tamnu senku koja je već nestajala, ali glas više nije hteo da prođe kroz grlo... Jasno je čuo nekakvo glupo, bezrazložno šištanje koje je dolazilo ne iz njegovih usta, već iz njegovog grla... Presečenog!

Još mu je samo nešto sevnulo poput eksplozije u glavi, a onda je počeo strahovitom brzinom da tone u gluvi i slepi tunel! Tunel koji vodi ravno u smrt!

Telo Aslana Hubarija ben Araba odvojeno od glave još neko vreme se trzalo, a onda se i ono umirilo.

Čudna senka je tada već bila na jednom od prozora predsednikove sobe. U tom trenutku se okrenula da proverj još jednom da li je posao obavljen kako treba. Sitne, kose oči na treptaj vremena sevrnuše pamteći prizor dve smrti — sve je bilo u redu: ninđa je završio svoj posao. Čak ni svedok nije bio pošteđen!

Zgrada označena tek malom pločom na kojoj je pisalo IN-

TER-ANTLANTIK nije ličila na one poslovne zgrade koje u sebi kraju sedišta moćnih multinacionalnih kompanija. To je Leslie Eldridž morao sebi da prizna, kao što je morao da prizna i da je bio iznenađen. U stvari, od trenutka kada je saznao da se sedište te kompanije nalazi u Long Branču, na obali Atlantika, u Nju Džersiju, gotovo da nije bio siguran da je to upravo ono što je tražio. Sada, izlazeći iz taksija pred zgradom bio je još više začuđen.

Takve građevine je viđao u Evropi. U suštini, više je ličila na nekakav dvorac iz Tirola, nego na poslovnu zgradu smeštenu na izlazu iz jednog američkog primorskog grada. Visoki, oštri krovovi su prekrivali četiri vitke kamene kule između kojih je bila smeštena centralna zgrada čija je fasada bila ukrašena mnoštvom balkona i prozora. Sve je bilo obraslo u bršljan i, uopšte, odisalo je atmosferom dvorca iz sedamnaestog veka. Čak ni staza koja je vodila do ulaza nije bila asfaltirana, već posuta sitnim, belim šljunkom. Leslie je lako mogao da zamisli da će mu vrata otvoriti kakav Kvazimodo, samo da je ta građevina bila postavljena na neku platinjsku liticu oko koje se vijū

munje i udaraju gromovi, uz zavijanje vetra, a ne usred pitomog i savršeno urednog parka, koji se prostirao naširoko oko zgrade.

Ni sam nije znao zašto se setio reči koje mu je Sumiko uputila kada je krenuo na put:

— Budi oprezan, Les!

— Ti to uvek kažeš — osmehnu se on i toplo je zagrlio. — Ali, osećam da mi ne pretila nikakva opasnost u Nju Džersiju.

Sada više nije bio siguran u to. Ne zbog toga što mu je njegov haragei govorio da opasnost postoji, već zbog toga što mu se taj dvorac učinio kao mesto sasvim odgovarajuće za onu vrtsu posla koju je najviše prezirao — za pravljenje ogromnih količina novca. Još kada mu je vrata otvorio mlad muškarac u besprekornom odeću, sa pažljivo biranom kravatom i izrazom lica koji je govorio »šta će ovaj siromašak ovde?« bio je sasvim siguran da neće uživati u poseti u koju je krenuo. Osećao je da će, prolaskom kroz vrata te čudne zgrade, ući u svet novca i profita, svet koji nijednim svojim delićem nije bio njegov, a stara mudrost je govorila: Čovek koji putuje u nepoznatu zemlju je sam svoj neprijatelj!

— Gospodin Eldridž, ako se ne varam!, — rekao je čovek koji je dočekao Leslija.

— Upravo tako — potvrdio je Lesli. — Ja sam novinar...

— Sve je u redu, gospodine Eldridž — prekinuo ga je čovek jubazno. — Gospođica Feldman vas očekuje. Dobro je što ste stigli na vreme. Novinari obično nisu tačni.

Čovek je žurio. Gotovo je trčao uz stepenice kojim su se penjali na prvi sprat. Lesli zadržao pomalo prezriv osmeh za sebe, ali je pomislio kako je sasvim sigurno da je za sve ljude koji ovde rade vreme u istinu novac, ili se u novac može pretvoriti. Uz to, stekao je utisak da ta gospođica Feldman ovim zdanjem rukovodi gvozdenom rukom, jer, eto, njen službenik se ponaša kao đaćić koji strepi od najmanje greške, kao da se boji da će ga isterati iz škole.

Osim čoveka koji je dočekao Leslija u zgradi kao da nije bilo nikoga. No, to je bio varljiv osećaj. Istančanim sluhom Lesli je jasno čuo kako iza mnogih zatvorenih vrata kuckaju štampači i zvone telefoni. U carstvu novca vrilo je od poslovnih aktivnosti.

Prolazeći pored vrata, dugačkim hodnikom koji je vodio u krilo tog dvorca u kojem je

bila smeštena rezidencija gospođice Feldman, Leslie je čak čuo i neke glasove iza zatvorenih vrata. Bili su to brzi, nervozni glasovi koji su govorili u kratkim rečenicama, bojeći se da ne izgube vreme izgovarajući nešto duže.

Pre nego što je otvorio vrata na samom dnu hodnika, čovek koji je dočekaio Leslieja pogledao je na ručni časovnik. Činilo se da je malo klimnuo glavom samom sebi, hrabreći se što se sve što treba da se odigra — odigrava na vreme. Zatim je pažljivo otvorio vrata i povukao se pola koraka u stranu da propusti Leslieja, zatvarajući ih pažljivo i ostajući van prostorije koja je pripadala gospođici Feldman, čim je Leslie prestupio prag.

Prvo što je Leslie uočio bila je udobnost. Veoma luksuzna udobnost, u stvari. Čitava prostorija uopšte nije ličila na poslovnu kancelariju iz koje se upravlja jednom velikom kompanijom. Pre bi se moglo reći da liči na kakav skupi apartman iz najboljih hotela u Las Vegasu. Za neke posetioce to je moglo da liči na prostor za zabavu — u uglu je tiho svirao stari »Vurlicer«¹ džuboks — ali samo prisustvo gospođice Feldman zračilo je duhom novca i profita u takvoj koli-

čini da nikakve zabune nije moglo biti.

Pri pogledu na Alisu Feldman Leslie je osetio kako mu se koža ježi. Mlada žena je izgledala kao manekenka iz najboljih modnih časopisa, ali nje no lice, pogled i stav širili su oko sebe hladnoću svojstvenu samo krupnom biznisu i onoj bezosećajnoj igri zvanoj — grabljenje novca po svaku cenu!

— Dobro došli, gospodine Eldridž! — rekla je gotovo prijatno Alisa Feldman. Iza njenog hladnog pogleda nije bilo ničega što se moglo bilo na koji način pročitati, ali je negde duboko u sebi čak i Alisa Feldman morala da pomisli kako je njen gost izuzetno zgodan muškarac.

— Hteo bih da vam se zahvalim što ste me primili — reče Leslie umesto pozdrava.

Nije mu palo na pamet da joj pruži ruku. Naprosto je znao da njoj ne bi palo na pamet da tu ruku prihvati. Ipak, osmehivao se na način za koji je mislio da odgovara jednom novinaru, kako se telefonom predstavio gospođici Feldman kada je ugovarao ovaj sastanak.

— Moram odmah da vam kažem da niste prvi koji se interesuje zašto jedna žena u-

pravlja jednom uspešnom kompanijom — reče Alisa Feldman. — Zato sam bila slobodna da vam napišem ponešto o sebi, kako bismo skratili ovaj razgovor. Nemojte se naći uvređeni ako vam kažem da za ovaj razgovor imam samo dvadeset minuta.

— Savršeno vas razumem — rekao je Leslie.

— No, nedostatak vremena nije razlog da nam tih dvadeset minuta ne prođu što je udobnije moguće, zar ne — rekla je gospođica Feldman i pokazala rukom prema delu velike prostorije gde se nalazio veliki sto na kome je već bilo servirano piće. Leslieju je bio dovoljan jedan pogled na sto da utvrdi da Alisa Feldman voli stari šampanjac; »kurvoazje« konjak sa sedam zvezdica, kavijar i tatarski biftek.

Prišli su stolu i Leslie je iz džepa izvukao mali kasetofon, spreman da snimi čitav tok razgovora. Alisa Feldman je samo odmerila malu spravu, ali nije rekla ništa protiv snimanja.

— Materijal koji sam vam spremila dobićete na odlasku — rekla je gospođica Feldman. — O čemu biste sada da razgovaramo?

— Najviše me interesuje kako uspevate da sami držite konce kompanije u svojim ruka-

ma — reče Leslie, nastojeći da dobije u vremenu, jer nikako nije uspevao da odredi snagu volje Alise Feldman, a to mu je bilo i te kako važno.

— Mislím, zar to nije ipak suviše odgovornosti za samo jednu osobu? Pri tome ne mislim na razliku u polovima, jer sam imao prilika da vidim i na oko vrlo pouzdane muškarce kako se slamaju pod teretom obaveza...

Leslie je gađao naslepo, pokušavajući da mnogim strelama pogodi više ciljeva, želeći da utvrdi koji je onaj pravi. Sećao se pouke kojoj ga je naučio sensei Tanaka — kada se boriš sa više protivnika, napadni sve odjednom!

— Prilično ste ljubazni — rekla je mirno gospođica Feldman. Pri tome su joj se obrve nasmešile. Njenoj sujeti je prijalo to što Leslie govori o ogromnoj odgovornosti, kao što joj nije prijalo to što on, ipak, pravi razliku između polova.

— Verujem da će čitoce zanimati kolika je snaga potrebna, i mentalna i fizička, da bi se izašlo nakraj sa jednom tako velikom količinom odgovornosti koja je potrebna za upravljanje jednom multinacionalnom kompanijom — rekao je Leslie.

Činilo mu se da je pogodio jedan od ciljeva i da je taj cilj

pozitivno odgovorio. Bila je to sujeta Alise Feldman. Ipak, nije bio optimista, jer je iz nje nog stava, iz njenog glasa, iz njenog pogleda mogao da zaključiti da tu ženu jednostavno neće moći hipnotisati, kao što je nameravao. Kao da je oko nje lebdeo nesalomivi oklop njenog osećanja moći.

— Vidim sasvim jasno šta vas interesuje — reče gospodica Feldman. — Pa, pre svega treba da i vama i vašim čitaocima bude jasno da ja lično ne osećam odgovornost u toj meri koju vi pominjete. Jer, ovom kompanijom ne upravljam sama. Na čelu kompanije je upravni odbor, na čijem sam ja čelu samo zato što sam izabrana za jedan period. Recimo da sam prva među jednakima. Dvanaest ljudi je na čelu kompanije. Sa njima delim odgovornost i ona nije teška.

— Ipak, mora da je sasvim poseban osećaj biti na čelu tog odbora... — Leslie je to rekao tek da produži razgovor, razmišljajući munjevitom o načinu na koji će moći da otvori trezor u kome je Alisa Feldman, možda, skrivala ono zbog čega je i došao kod nje.

Alisa Feldman je klimnula glavom, udahnula i počela da govori, shvatajući to kao deo svoj uloge koju je sa tolikim

ponosom igrala. Govorila je o kompaniji, o tome kako od pravilnog upravljanja zavisi mnogo šta, između ostalog i egzistencija nekoliko hiljada zaposlenih, i takve stvari. Leslie je samo učtivo klimao glavom po tvrđujući njene reči, kao da je samo zbog toga došao. Međutim, istovremeno je vrlo pažljivo pratio pokrete gospođice Feldman. Vrebao je priliku...

Prilika se ukazala kada je, iznenada zazvonio jedan od telefona na pisaćem stolu Alise Feldman.

— Oprostite — rekla je ona. — Naprosto moram da odgovorim na ovaj poziv.

Leslie se samo osmehnuo. Gledao je kako Alisa Feldman ustaje od stola i prilazi telefonu. Pri tome je samo na trenutak bila okrenuta Leslieju leđima...

I taj trenutak je bio dovoljan da Leslie učini ono što je naumio. Izgledalo je kao da je samo mahnuo rukom preko stola, preko čaša sa šampanjcem, zadržavajući ruku tek jedan treptaj iznad čaše iz koje je pila gospodica Feldman. Čak i da je ona mogla da vidi taj pokret verovatno ga ne bi ni primetila.

Leslie je krajičkom oka gledao kako se vrlo mala količina praha, koji je spustio u čašu gospođice Feldman, rastva-

ra. Bila je to laka droga, spravljena po specijalnom receptu starih istočnjačkih čarobnjaka. Bio je to u tom času jedini mogući način da oslobodi Alisu Feldman okova umišljenosti, kojima je ona verovatno samu sebe okovala onog trenutka ka da je prvi put osetila slast moći i novca.

Telefonski razgovor je bio vrlo banalan i završio se time da je mlada žena nekome sa druge strane žice naredila da je ne uznemirava sledećih petnaestak minuta. Potom se vratila za sto, osmehnula se u znak izvinjenja i mašila se za čašu. Leslie je video da je otpila polovinu sadržaja. Bilo je to sasvim dovoljno. Znao je da će droga početi da reaguje već posle minut ili dva, i da će nje no dejstvo prestati kroz desetak minuta, i da gospođica Feldman neće ni osetiti da je bila drogirana.

— Mogu li da vas pitam nešto lično? — upita Leslie.

— Zavisj šta želite da pitate — reče Alisa Feldman.

— Ako smem da kažem, suviše ste lepi da biste svoj šarm, mudrost i lepotu traćili na jednu tako banalnu stvar kao što je biznis. Kako ste se uopšte odlučili da se bavite baš ovim poslom?

— Smatram da je ovo najbolji posao na svetu — reče mirno Alisa Feldman. — Osim toga, ja sam po vaspitanju i po obrazovanju gotovo predodređena za biznis. Ukratko... Ništa drugo me ne interesuje.

Grionula je malo dvopeka na kome se nalazilo malo kavijara. Leslie je nepogrešivo procenio da je vreme da droga počne da deluje. Želeći da dobije još koji sekund na vremenu ispio je lagano svoj šampanjac, a onda upitao:

— Da li su gospodin Konoli i gospodin Lajbah članovi vašeg upravnog odbora? Odnosno, da li su to bili pre nego što su tragično okončali svoje živote?

— Vi... znate mnogo o kompaniji, zar ne!? — Alisa Feldman se malo namrštila. Osećala je da nešto nije u redu. Naravno, nije mogla da vidi da su joj se zenice malo raširile, a mišići lica opustili, ali je Leslie to odlično video. I, bio je zadovoljan.

— Jesu li ili nisu? — ponovio je spokojnim glasom.

— Jesu — potvrdila je Alisa Feldman. — Znam i odakle vam taj podatak. Mora da ste prisustvovali sahranama, a?!

— Nisam — reče Leslie, i govorio je istinu. Podatke je dobio iz kompjutera, provaljujući

kroz zamršene šifre tajne arhive podataka vezane za dvojicu mrtvih biznismena. Jedino što ih je povezivalo bilo je članstvo u upravnom odboru INTER-ATLANTIKA. Zbog toga je Leslie i krenuo na put preko čitave Amerike da sretne osobu koja je bila na čelu tog upravnog odbora. — To nije ni važno... Kako to da su i Konoli i Lajlbah vodili svoje unosne poslove, držeći se podalje od INTER-ATLANTIKA? Mislim, njihovo učešće u upravljanju ovom kompanijom kao da je bilo tajno?!

— Nema tu ništa tajno — odgovorila je spremno gospođica Feldman, mada joj ni samoj nije bilo jasno zašto tako spremno odgovara na pitanja za koja je iskreno mislila da ne bi trebalo nikoga da interesuju. — Upravni odbor se sastoji od ljudi koji imaju najviše deonica kompanije. To je jednostavno. U odboru su uvek ljudi koji poseduju najveći deo ovog kolača. Valjda ne treba da se hvalim da ja imam najveći deo...

— Znači, i Konoli i Lajlbah su bili suvlasnici ove kompanije? — upita Leslie, iako mu je bilo jasno da je odgovor potvrđan.

— Sve dok, ubogi đavoli, nisu ubijeni — reče Alisa Fel-

dman i iskrivi usne u neku vrstu gorkog osmeha. No, u njenom glasu nije bilo ni najmanje žaljenja. Pre bi se moglo reći da je zvučala prezrivo govoreći o mrtvim članovima upravnog odbora.

— Verujete li da je njihova smrt u nekoj vezi sa vlasništvom nad INTER-ATLANTIKOM? — upita Leslie.

Mišići na vilicama gospođice Feldman se ukrutiše. Načas je stegnula zube i pogledala pažljivije prema Leslieju, ali ga nije sasvim dobro videla. Trepnula je nekoliko puta. Leslieju je bilo jasno šta se događa — droga kojom je razbio odbranu Alise Feldman nije bila dovoljno snažna da je oslobodi svih ograda. Ona nije želela da odgovori na njegovo pitanje i sada se nakratko, borila sama sa sobom...

— Okej! Ne morate mi odgovoriti na to — rekao je Leslie. Nije imao suviše vremena. — Želim da mi izgovorite ime na svih članova upravnog odbora! Hoćete li učiniti to za mene?

— Oh! — uzdahnula je Alisa Feldman. — Vi ste suviše šarmantni da bih vam tako nešto odbila.

Počela je da izgovara imena. Mnoga od tih imena su Leslieju bila poznata. Neka su bila iz-

nenadujuća. Neka su mu bila sasvim nepoznata. Kada je gospođica Feldman pomenula i Aslana Hubarija ben Araba, Lesli iznenađeno raširi oči...

— Ah, da... — Alisa Feldman odmahnu nehajno rukom. — Taj više nije među živima, i ne treba ga ubrajati u odbor.

— Zar je i on bio suvlasnik kompanije? — upita Lesli.

— U stvari, on je imao najveći broj deonica, posle mene — reče Alisa Feldman. — Kako i ne bi, kada je svoju državicu opljačkao za skoro dve milijarde dolara! Naravno, tu je i sva ta njegova nafta...

— Ne čini li vam se čudnim što su tri člana upravnog odbora ubijena za manje od deset dana?! — upita Lesli.

Ponovo je prisustvovao grčenju viličnih mišića, žmirkanju i stezanju zuba. Alisa Feldman se namršti i upita:

— Kog đavola to stalno pominjete?! Hoćete da izmislite senzaciju?! Prokleti novinarčić! Ko ste vi, uopšte?

— Prijatelj — odgovori Lesli. — Ja sam vaš prijatelj. I, došao sam zato što iskreno sumnjam da je neko naručio ubistva. Konolijevo, Lajbahovo, a sada... Sada znam da je i taj ludi Arapin bio na spisku.

— Prijatelj?! — Alisa Feldman se nasmeja, kratko ali

histerično. — Otkako sam dobila prvu menstruaciju nemam prijatelja!

— Ako je to bila šala, onda nije mnogo smešna — rekao je Lesli. — U stvari, bojim se da imam lošu vest za vas! Meni se čini da ste i vi, između ostalih članova upravnog odbora, na spisku za ubistvo.

— Ma nemoj mi reći! — isceri se Alisa. To više nije bila ponosna žena ispunjena sujetom. Bila je samo žena koja mnogo zna i koja mnogo vredi, u dolarima. Ponašala se, u stvari, kao da je pijanija nego što bi to volela sebi da prizna. Lesli je prepoznao simptome — delovanje droge je dostiglo vrhunac, i sada će početi naglo da slabi. Nije imao još mnogo vremena.

— Mislite šta hoćete — rekao je. — Ali, ja bih želeo da vas zaštitim. Zato ću vam poslati jednog čoveka. Možda već sutra ili prekosutra će biti kod vas. Zaposlićete ga kao ličnog čuvara, i nećete postavljati glupa pitanja zbog toga. On će biti dvadeset četiri časa uz vas, sve dok se ne razreši slučaj smrti članova upravnog odbora INTER-ATLANTIKA.

— Kako možete biti sigurni da ću na to pristati? — upita Alisa Feldman.

— Vi to želite! — reče Leslie dubljim glasom. Droga je srušila oklop Alise Feldman kojim bi se mogla odbraniti od hipnoze. — Vi to želite!

— Ja to želim! — ponovila je poslušno Alisa Feldman.

— Da! Vi to želite! I postupaćete onako kako vam taj čovek kaže, u trenucima opasnosti! Osim toga, nećete se sećati ovog dela našeg razgovora — naredio je Leslie.

— Postupiću tako! Ja to želim! — ponovila je gospođica Feldman.

— Ispićete sada svoj šampanjac do kraja! — naredi Leslie. I, nećete se sećati! I, osećaćete te se dobro!

— Hoću....

— Postupaćete onako kako vam taj čovek bude govorio — dodao je Leslie, dok je ona lagano prinosila čašu ustima. — On se zove Tabasko Pit!

Alisa Feldman ispi šampanjac i istog trenutka joj oči dobiše onaj hladni, svakodnevnii izraz.

Malo kome je bilo jasno šta taj krupni, plavokosi i dugokosi čovek nezgrapnih manira, radi u Long Branču, u središ-

tu INTER-ATLANTIKA. To nije bilo jasno ni ljudima iz redovnog obezbeđenja kompanije, ni osoblju, pa čak ni samoj Alisi Feldman, od koje se taj grmalj nije razdvajao, iako je ona lično potpisala ugovor sa njim i naredila osoblju da pomažu u svemu. Što je bilo najtužnije, ni Tabasko Pitu nije bilo baš najjasnije šta radi tu, pored te ledene gospođice.

Kada je došao u Long Branč i video koga ima da čuva u sledećih nekoliko dana ili nedelja, Pit je gotovo skočio od ušhićenja. Mada su njegov tip bile žene raskošnijih oblina, spoljašnost Alise Feldman ga je oborila. No, to oduševljenje je trajalo veoma kratko. Čim je Pit pokušao da se našali sa gospođicom Feldman, shvatio je da se iza atraktivne spoljašnosti krije srce od metala.

Pit je rekao:

— Pa, pošto sam zadužen da vas čuvam dvadeset četiri časa dnevno, morate da znate da ja volim da spavam bez jastuka.

Alisa Feldman je odmerila Pita ledenim pogledom i rekla:

— Ja svojim službenicima dozvoljavam da govore samo kada imaju da kažu nešto što donosi profit!

Pit se ohladio. I, nastavio je da se hladi gotovo iz časa u čas. Konačno, trećeg dana više

nije izdržao i telefonirao je Leslieju:

— Les, ti si mi prijatelj, ali moram nešto da te pitam...

— Šta to, Pite? — uzvratio je Lesli, sedeći pored telefona u San Francisku.

— Koji đavo ti je trebalo da me uvališ u ovaj frižider ovde?! — zavapio je Pit. — Počinje da mi se hvata inje na obrvama! Ta Feldmanka kao da je odrasla na severnom polu.

— Zaboravljaš da sam te zamolio da je pričuvaš malo — rekao je Lesli — a ne da sa njom vodiš ljubav, niti bilo šta slično.

— Trebalo je da me upozoriš — rekao je Pit.

— Želeo sam da ostavim i tebi da ponešto otkriješ o njoj — rekao je vedro Lesli. — Uopšte, kako stoji stvar na Atlantiku?

— Bez veze — rekao je Pit mućkajući konzervu sa australskim pivom. — Ne znam, da budem iskren, ni šta ću ja ovde. Njeno obezbeđenje je bolje nego predsednikovo. Do Feldmanke ne može nenajavljeno da prođe ni leptir!

— Drago mi je — rekao je Lesli. — Ipak, budi oprezan.

— Sreća je što ovde mogu da nabavim omiljeno pivo, i što u bifeu ove lude kompa-

nije prave odlične sendviče — rekao je Pit. — I, da znaš, činim ovo samo zbog našeg prijateljstva, ali ako se produži unedogled i to će doći u pitanje.

— Znam da se samo šališ, Pite! — nasmejao se Lesli. — Molim te da budeš oprezan. Verujem da Alisi Feldman pretila opasnost i verujem da si ti jedan od retkih osoba na ovom svetu koja može da je zaštiti. Iskustvo mi govori da je svo to njeno obezbeđenje prilično klimava stvar. Znaš, mnogo ljudi na jednom mestu može lakše da napravi zbrku nego samo jedan čovek.

— Ako je do zbrke, napraviću je sigurno, samo ako je potrebno — nasmejao se Pit.

— Pokušaj da je ne napraviš — rekao je Lesli.

Taj razgovor sa prijateljem nije pomogao Pitu da se oseća bolje u društvu Alise Feldman i njenih ljudi iz obezbeđenja, sa kojim je, hteo-ne hteo, morao da deli posao. Pit nije bio od ljudi kojima je bilo šta teško, ali uopšte mu nije bilo lako. Morao je da spava manje nego što je navikao, da pije manje piva nego što je navikao, i da stalno bude u blizini Alise Feldman, koju već gotovo da nije podnosio...

Noć je provodio u njenoj kući, spavajući na neudobnom ležaju u dnevnoj sobi, sa BERTOM ispod jastuka, kako mu je naložio Lesli. U stvari, kada mu je pružao taj moćni pištolj, Lesli je rekao: »Ova stvar može za pola minuta da ispali svih petnaest metaka. Ako bilo ko pokuša da napadne Alisu Feldman, ispali svih petnaest u njega pre nego što i pomisliš da pitaš bilo šta. Stvar je toliko ozbiljna!«

Gospođica Feldman mu nije dopuštala da se vozi zajedno sa njom u istom automobilu, tako da je morao da iznajmi jedan mali vozeći tik iza velikog »kadilaka« gospođice Feldman, što mu je bilo dosadno, ako ne i naporno. Gotovo čitav dan je morao da se muva po dvorcu u kome je bila smeštena uprava kompanije, retko uspevajući čak i da razmeni nekoliko reči sa bilo kim, a kamoli da pronađe dovoljno raspoloženog sagovornika za jedan duži razgovor. Čak su i službenice u INTER-ATLANTIKU bile sve drugo samo ne raspoložene za priču. Kao da su bile zaražene onom istom službenom hladnoćom kao i Alisa Feldman. Tabasko Pit se dosađivao, bes-krajno se dosađivao.

Najlepši deo dana je bilo kasno popodne, kada je gospo-

đica Feldman odlazila na ručak u neki od otmenih restorana, u Long Branču ili obližnjem Ozberi parku. Budući da je Feldmanka ručkove koristila za duge poslovne razgovore sa ljudima koji se Pita nisu ticali, on je imao dovoljno vremena da u sebe unese povećе količine hrane i, naravno, piva. To ga je činilo raspoloženim. Međutim, večeri je Alisa Feldman provodila u svojoj radnoj sobi, u kojoj je vrvelo od kompjutera i papira sa gustim redovima ispunjenim isključivo brojkama. Pit je za to vreme sedeo u dnevnoj sobi i buljio u televizor, koji je gasio onog trenutka kada bi osetio da mu se oči sklapaju. No, tada nije smeo ni da pomisli na postelju i san. Morao je da bude budan, bar dok je budna i Alisa Feldman, a ta ledena žena je odlazila na spavanje tek oko tri ujutru, ili čak i kasnije.

Jedina zabava mu je bila da se, s vremena na vreme, suoči sa ciničnim ismejavanjem ljudi iz redovnog obezbeđenja kompanije. Ko zna zbog čega ti momci nisu mogli da podnesu Pitovo prisustvo, i nisu propuštali nijednu mogućnost da ga ne pecnu. Na primer...

U času kada bi Pit sa mukom uvlačio svoje ogromno te-

lo u svoj iznajmljeni automobil, da bi pratio »kadilak« Alise Feldman, uvek bi se u blizini našao neko iz obezbeđenja da kaže:

— Moramo pozvati ekipu iz Ginisa... Morž u »fordu« je baš za knjigu rekorda!

Ili, u trenucima kada bi neko od momaka iz obezbeđenja vndeo kako Pit spušta ispijenu konzervu piva u korpu za otpatke...

— Ako bude gužve, treba samo da duneš napadaču u lice! Umro bi!

Strpljenje je bilo nešto što je Pit naučio od Leslieja. Međutim, sada je Les bio daleko, i njegov uticaj na Pita nije bio veliki. Zato je jedva dočekao da razreši taj tihi sukob sa tim dosadnim momcima.

Pit je izlazio iz kabine kompanijinog toaleta i zatekao dvojicu iz obezbeđenja, u savršeno urednim uniformama i sa revolverima o pasu, kako stoje pored umivaonika. Jedan od njih se iscerio gledajući Pita ravno u oči sa preterano velikom dozom drskosti. Pit mu se osmehnu prijateljski. Imao je nameru da jednostavno prođe pored njih, ali...

— Reci, dugokosi, po čemu si ti bolji od nas? Mislim, zar nije neko od nas mogao da spava sa Feldmankom umesto

tebe? Uostalom, mi smo duže u kompaniji od tebe. Valjda smo zaslužili...

— Meni nešto govoriš? — Pit zastade.

— Reci, kakva je Alisa u krevetu? — upita onaj drugi, upadajući u razgovor. — Da li ječi i vrti zadnjicom, ili samo prosto legne i primi...?

— Momci, izgleda da znate neke stvari bolje od mene — rekao je Pit. — Prvo, valjda vi bolje od mene znate da li je ovaj toalet ozvučen ili nije. Jer, da jeste, gospođica Feldman bi sigurno pre ili kasnije čula šta njeni momci misle o njoj... U tom slučaju za vaš posao ne bih dao ni zgnječenu konzervu od piva!

— Dečko je bezobrazan — reče jedan od momaka drugom.

— Kako je tebi, uopšte, ime? — upita drugi.

— Zovem se Pit — reče on — ali me zovu Tabasko. Zna li zašto me tako zovu?

— Ne. Ti nam reci — reče jedan od ljudi.

— Zato što sam ljut — reče Pit uz osmeh.

Možda je osmeh zavarao momke, a možda zaista nisu mislili da je Pit u stanju da izađe nakraj sa njima tako lako i brzo. Tek, predstavivši se, Pit brzinom zvečarke pogodi

najbližeg od momaka savršeno skladno izvedenim mavaši geri udarcem, okrenuvši se na peti jedne noge, da bi drugu spustio na vrh brade tog čoveka. Naravno, pogođeni nije to izdržao — pao je kao pokošen na besprekorno čist pod toaleta.

— Kako?! — uspeo je da izgovori drugi momak, i to je bilo sve što je uspeo.

Nije stigao ni da se pripremi za odbranu, a Pit ga je već udario. U stvari, to i nije bio neki udarac. Pre bi se moglo reći da je to bio malo snažniji dodir prstom. Taj prst se munjevito zabio ispod levog oka zabezeknutog momka. Momak je osetio izvesnu slabost, koja se širila od mesta dodira. Onda su mu klecnula kolena, i zamračilo mu se pred očima, i konačno je osetio snažno grčenje želuca. Možda je još uspeo da pomisli kako uopšte nije normalno da se oseća tako bedno posle samo jednog, ne previše snažnog udarca prstom, a onda je potonuo u tamu...

Pit je pogledao svoj prst. Bilo je to prvi put da je pokušao da izvede taj udarac, kojim ga je, jednom prilikom, Leslie onesvestio dok su vežbali zajedno.

Nasmešio se. Bio je prijatno iznenađen. Pomislio je: »Pa ovo radi!«

*
* *

Apartman se nalazio na poslednjem spratu osamnaestospratnice u Dvadeset osmoj ulici, u Njujorku. Na vratima je pisalo: g-din i g-đa Džonson. No, apartman nije pripadao nikakvim Džonsonovima. Pripadao je Piteru Bergeru, industrijalcu i vlasniku nekoliko malih radio-stanica u tri države. Taj apartman je bio njegova mala tajna. U njega je dolazio isključivo u društvu prostitutki.

Piter Berger je bio šezdesetogodišnjak naduvenog lica, kratkovid i mučen neizlečivim čirom na dvanaestopalačnom crevu. Stanovao je u Nju Džersiju, na imanju koje je bilo nešto malo manje površine od čitavog Menhetna. Međutim, svoje najbolje časove je provodio u apartmanu u Dvadeset osmoj ulici. Jer, sve ono što mu njegova preterano pobožna supruga nije nikada mogla pružiti, mogle su prostitutke koje je kupio po ulicama, birajući uvek drugačiju, i obično plaćajući tri ili četiri puta

više nego što su tražile, pod uslovom da pristanu da u apartman budu dovedene zavezanih očiju.

Bilo je pola jedanaest uveče. Pre gotovo tri časa je Piter Berger telefonirao svojoj kući i ostavio poruku za suprugu, koja se u tim časovima nalazila u crkvi, da zbog poslovnog sastanka neće stići kući pre jedan iza ponoći. Gledajući sa neskrivenim zadovoljstvom kako se devojk, koja je tvrdila da se zove Dženi, tušira, Piter Berger je u tom trenutku sedeo na korpi za veš, u kupatilu i razmišljao da li da tu devojk ponovo dovede u svoj apartman. Ona je bila bucmasta dvadesetogodišnjakinja, napućenih usana i krupnih dojki. No, njen izgled nije bio razlog zbog kojeg je Berger razmišljao da je ponovo dovede. Važnija je od toga bila njena veština da ga za jedno veče dva puta dovede do vrhunca strasti. Jer, Dženi je bila prava umetnica u oralnom seksu, a to je blo ono što je Pitera Bergera tako snažno privlačilo prostitutkama. Njegova žena je tako nešto smatrala prljavim, gadnim grehom, kome se prepuštaju samo životinjski nastrojeni ljudi. Njoj Piter nikada i nije pomenuo oralni seks. Sa prostitutkama je mogao to da

radi uvek. One su radile ono za šta im je on dobro plaćao...

— Je l' ti bilo dobro? — upitala je Dženi, vrcakajući se pod tušem.

— Dva puta za čoveka u mojim godinama je zaista sjajno! — rekao je Piter Berger. Uživao je u pomisli da ta kurvica nema pojma ko je on, i da ima stotinak miliona dolara na svom računu, i moć da upravlja tuđim životima.

— Uvek kada me poželiš možeš da me nađeš na mestu na kome si me pokupio — rekla je Dženi profesionalnim glasom. — Ako trenutno nisam tu, ostavi poruku u kafeu »Viktor« i ja ću tebe potražiti.

— Ako me budeš potrebna već ću te pronaći — reče Berger.

— Kako želiš — rekla je devojk i izvukla se ispod tuša.

Da nije bio iscrpljen snažnim orgazmima Berger bi verovatno poželeo da još jednom ponovi trenutke sladostrašća sa Dženi. Međutim, osećao je umor, a i vreme mu je isticalo. Nije želeo da mu njegova žena postavlja glupa pitanja u vezi sa zakašnjenjem. Zato je samo pohotno posmatrao kako se Dženi briše.

— Dodaj mi moju odeću, budj sladak! — mazno izgovori Dženi.

Berger ustade i izađe iz kupatila ne zatvarajući vrata. Njena odeća je stajala, vrlo uredno složena, na naslonu fotelje, ispred televizora. Berger uze odeću u ruke i okrete se prema kupatilu. Potom zastade, podiže odeću i prinese je licu. Udahnuo je mirise duvana, pića, izduvnih gasova sa njujorških ulica, mirise znoja, sperme i jeftinih kolonjskih vodica... Jeza zapliva po njegovoj koži. I pomisli: »Samo kada bi Marta mogla bar približno ovako da miriše!«

— Hoćeš li?! — doviknula je Dženi iz kupatila.

Berger se prenu. Zakoračio je prema kupatilu razmišljajući da li da predloži toj devojci da joj, u zamenu za tu mirisnu odeću, još iste noći kupi najskuplju svećanu toaletu koja se može naći u Njujorku.

U tom trenutku mu se učini da je nešto krupno, tamno poput noći i brzo poput munje promaklo prolazom između sobe i kuhinje. Piter Berger zastade...

Nije bilo moguće da je još neko, osim njega i Dženi, u stanu. Kada je doveo devojkę, zavezanih očiju ušli su u apartman i on je, po običaju, dva

puta okrenuo ključ u bravi. Tek onda je devojci skinuo povez sa očiju...

Nije čuo ničije korake. Utišao se koliko god je bio u stanju, iako je čuo kako mu srce lupa sve jače, pokušavajući da čuje disanje koje nije pripadalo ni njemu ni Dženi...

— Hajde već jednom! — viknula je Dženi i ukazala se, gola, na vratma kupatila.

— Dođi ovamo i obuci se — rekao je Berger uznemirenim glasom, podsvesno želeći da mu njeno prisustvo odagna strah.

Ona poslušno priđe i uze svoju odeću iz njegovih ruku. On nije gledao u nju. Osvrtao se nervozno. Mada ni sam nije bio siguran da li je zaista nešto video ili mu se samo učinilo, osećao je kako mu prvobitna nelagodnost prerasta u pritajeni strah. Piter Berger nije voleo taj osećaj. Znao je da mu živci neće izdržati i da će se, kao i obično, i najmanji strah koji doživljava pretvoriti u histeričnu paniku. Već je nekoliko puta to doživljavao i zbog toga je nekoliko desetina časova proveo na kauču svog psihoanalitičara...

— Šta ti je? — upita Dženi sa zbunjenim osmehom na licu.

— Još neko je ovde — šapnu Berger. — Ima još nekoga u apartmanu...

— Pričaš gluposti, dragi — reče devojkica gotovo veselo i okrete se oko sebe, pokušavajući usput da navuče gaćice. — Vidiš da nema nikoga. Ovo je samo mali apartman. Tvoja žena se sigurno ne bi mogla u njemu sakriti tako dobro da je ne primetimo dok vodimo ljubav.

— Nemoj da je pominješ! — nervozno se obrecnu Berger.

— Okej... Okej... — pomirljivo je kazala Dženi. Oblačila se bezbrižno i mislila kako taj matorac počinje da izmišlja stvari. »Svi su oni, kada dođu u te godine, preopterećeni seksom«, mislila je Dženi. Došlo joj je da mu se nasmeje u debelo lice, ali se uzdržala misleći na dolare koje je od njega očekivala.

— Požuri! — naredi Berger. — Moramo odmah odati!

Nije se ni pomerio. Nije bio u stanju ni stopala da odvoji od poda, mada je silno želeo da već jednom krene, da izađe iz apartmana, da napusti tu zgradu, da bude daleko... Da bude u svojoj kući, u svojoj sobi, u postelji...

— Gotova sam — rekla je Dženi navlačeći duge čizme i

popravljaajući rub svoje suknjice koja joj je jedva pokrivala golu zadnjicu. — Ne bih htela da budem napadna, ali... Ako ti nije gadno, mogao bi sada da mi daš novac. Sto dolara...

— Šta? — prenu se Berger. — Aha! U redu, u redu...

Izvukao je iz džepa već unapred pripremljen novac. Četiri novčanice od po sto dolara. Pružio ih je devojkici ne gledajući u nju i nije video njen osmeh iznenađenja i neverice. Dženi je pomislila da je Berger pogrešio, ali jednostavno nije odolela iskušenju da se napravi kao da nije ni brojala. Brže-bolje je zavukla novčanice u saru čizme.

— Sada možemo da krenemo — rekla je.

Već je sasvim unezvereno gledao oko sebe, pokušavajući da naredi ukočenom telu da se pomeri prema vratima. Nije ni bio svestan da je još uvek samo u košulji, a da su mu dokumenta, novčanik sa bezbroj kreditnih kartica, ključevi od svih važnih prostorija, da mu je sve to u sakou, koji je visio na vešalici pored vrata. Osećao je da počinje da se znoji i da mu taj znoj smrdi, kao uvek kada se bojavao.

— Onda... Hoćemo li? — upita Dženi.

U tom trenutku se Bergeru učinilo da se neka senka pomerila. Tamo pored zavese na velikom prozoru, pored vrata koja su vodila na prostranu terasu sa koje se mogao videti čitav južni deo Menhetna. Bio je siguran da su svi prozori zatvoreni i da to nije mogao biti vazduh pokrenut promajom. Čitav apartman mu se učini ogroman, iako ga je mogao preći u desetak koraka, uz duž i popreko. Logika mu je govorila da se u takvom prostoru niko ne može sakriti, a da odmah ne bude primećen. Međutim, strah mu je govorio da je sve moguće...

»Do đavola! Matorac se usrao«, mislila je Dženi. »Sigurno misli da se njegova matora uvukla ovamo da vidi kako ga obrađujem. Pa čak i da jeste! Imala je šta da vidi«! Odlučila je da krene, bez obzira da li se to sviđalo Bergeru ili ne. Prišla je vratima i uhvatila rukom bravu...

— Hajde, otključaj, pa da krenemo — rekla je i okrenula ručku.

Vrata su se otvorila. Bila su otključana.

Berger preblede. Sva krv koja mu je bojila lice sada se sjurila ka njegovom srcu koje je divljački tuklo. Od straha. Od panike! Bio je više nego sigu-

ran da je zaključao vrata... Sada su bila otvorena...

— Ali... Ja, ja... — zamučao je. — Ja sam zaključao...

Dženi je već bilo svega dosta. Konačno, odradila je svoj posao i dobila je novac i ništa je se više nije ticalo. Otvorila je vrata i preko ramena pogledala Bergera:

— Čao, matori! — rekla je i kliznula kroz otvorena vrata.

U času kada je shvatio da je ostao sam u apartmanu, sa tom senkom koju nije uspevao više da primeti, Berger jeknu. Jezik mu je odebljao od straha i grlo mu se osušilo. Načas je zatvorio oči, očekujući, valjda, udarac, ili metak, ili bar Martin kreštavi glas...

Panika mu je razmekšavala kosti. Inače mlitavi mišići sada su postali pihtijasti. Zaželeo je da može da vrisne, da dozove bilo koga u pomoć, da stavi svetu do znanja da je sam sa tom nevidljivom senkom u stanu i da ne može da se pomeri. Dahtao je poput iscrpljenog psa, kroz zube...

Učinilo mu se da mu oči rastu, da izlaze iz duplje, da se prelivaju, najednom tečne, preko čela, obraza i slepoočnica. I, tim očima je video, ili mu se samo učinilo, kako se jedna velika senka, negde ulevo od njega, pomerila. Brzo.

Kao da ga je nekakva strašna, volšebna sila pokrenula, Piter Berger se jednim divljačkim skokom našao pored vrata! Prsti su mu se skoro zarili u dasku vrata i on je, glavinjajući, ne osećajući da se kreće sopstvenim nogama, prošao kroz vrata, jureći hodnikom sve brže i brže, uprkos svojim omekšalim mišićima, i težini, i salu, uprkos svemu... Želeo je samo da bude što dalje od apartmana...

Mahnito je udarao dlanom po dugmetu kojim je trebalo da dozove lift, besomučno se osvrćući oko sebe. Pri tome kao da je izbegavao da pogleda prema vratima apartmana. Siktalo je nešto nerazumljivo iz grla koje je gorelo nekakvim smrdljivim žarom.

Lift je stigao u času kada se na vratima Bergerovog apartmana ukazala velika senka... Ne! To je bio čovek, obučen u crno. Bio je sav u crnom. Ni stopala, ni šake nisu se mogle izuzeti od te crnine. Glava mu je bila prekrivena crnom kapuljačom, pripijenom uz lobanju, i samo su tanki prerezi za oči otkrivali da je to ipak ljudsko biće...

Berger to nije video. U trenutku kada su se vrata lifta lagano otvarala on se svom svo

jom preostalom snagom glavačke bacio napred!

Od silnog straha nije ni čuo smrtonosno zujanje metalne ose — šurikena — koji prozuja na pola inča od njegovog potiljka, promašujući, na iznenađenje crne senke, koja nestade u vratima apartmana, kao da je nikada nije bilo.

Šuriken se uz nejak, tup zvuk, zabode u dovratnik stana na drugom kraju hodnika, ulažeći u drvo veoma duboko.

U tom času lift se pokrenu noseći Pitera Bergera prema prizemlju, a vrata njegovog apartmana se tiho, vrlo tiho, gotovo nečujno zatvoriše.

*
* *

Konzerva neizbežnog australijskog piva stajala je na malom stočiću pored televizora ne sasvim popijena. Glomazno telo Tabasko Pita širilo se preko fotelje. Pit je dremao, povremeno otvarajući oči, ne da bi video da li se na ekranu još bore Indijanci protiv konjice, u nekom prastarom filmu, već da bi oslušnuo zvuke iz radne sobe Alise Feldman. Odatle se čulo zujanje kompjutera. Pit je bio zadovoljan — Feldman-

ka još radi i sve je tiho, mirno i bezbedno.

Žalio je samo što ne može sasvim da se opusti i prespava noć kao čovek. Žalio je i što jednostavno nema priliku da izađe napolje, odgega se do ne kog bara u kome ga tako željno očekuju divne, crvenokose kreature ženskog pola, sa zamamnim oblinama i voljne da daju sve od sebe da usreće nje ga — Tabasko Pita. Prosto je osećao da negde u blizini postoji takav bar i da u njemu postoji neko crvenokoso biće o kakvom je sanjario. Pitao se da li bi Alisa Feldman uopšte primetila da ga nema? Pitao se da li bi ona dva nalickana tipa što su takođe dežurali, ali u automobilu ispred kuće, mogli da čuvaju Feldmanku isto tako dobro kao što on to čini u kući? Osećao je da mu je potrebno nešto da ga razdrma. Ali, osećao je, istovremeno, da svi oni razlozi koje mu je naveo Les, šaljući ga u Long Branč, nisu mačji kašalj. Šta ako se zaista pojavi neko ko bi ugrozio život Alise Feldman?

Ponovo je načas otvorio oči. Stari film je bio završen i sada su valjali vesti. Pit promeni kanal. Sada je gledao kako neke dugonoge lepotice plešu na pozornici, u Las Vegasu...

Kad bi se samo kuća gospodice Feldman nalazila u Las Vegasu?!

U tom trenutku je zazvonio telefon. Jedan od telefona, u stvari, jer ih je Alisa Feldman imala nekoliko. Ovaj koji je zvonio bio je priključen na de setak aparata raspoređenih po čitavoj kući. Dizanje telefonske slušalice nije spadalo u Pitov posao. Zato je samo odmerio najbliži aparat prezrivim pogledom i nastavio da zuri u dugonoge lepotice sa ekrana...

Možda iz čiste dosade, a možda samo zato što je imao osećaj da bi mogao učiniti više na svom zadatku, ako baš sve proveri, Pit naglo dobi inspiraciju — ako podigne slušalicu, moći će da čuje taj razgovor koji je sa nekim vodila Alisa... Bilo bi zabavno ako je to Alisin ljubavnik ili tako nešto...

Pit pomisli: »Nikada nisam bio naročito uspešan u prisluškivanju. Možda je sada prilika da sebi dokažem da mogu nekoga da prisluškujem, i da ostanem neprimećen«. Podigao je slušalicu veoma oprezno i ogromnim dlanom prekrpio mikrofona da se ne čuje njegovo disanje...

— ... polako o čemu se radi... — čuo je glas Alise Feldman. — Ništa te ne razumem!

— Znam, jednostavno znam

da više nisam siguran — muški glas sa druge strane žice je zvučao uzrujano i preplašeno, osim što je bio nekako prigušen, kao da je Feldmankin sagovornik držao oko slušalice ruku ne želeći da ga neko, tamo daleko, čuje da telefonira. — Neko je bio u mom apartmanu...

— Kakvom apartmanu, Pitere? — upitala je Alisa Feldman sa приметnim naporom da zadrži strpljenje u glasu.

— Oh! Do đavola! — reče taj udaljeni Piter. — Imam jedan apartman, do đavola! Na Menhetnu. Nije važno zašto... Tamo sam bio noćas i neko je bio tamo i siguran sam da je želeo da mi učini nešto strašno!

— Ko je bio u tom tvom apartmanu, Pitere? — upita gospođica Feldman.

— Ne znam — glasio je usplahiren odgovor. — Ne znam. Nisam ga video, ali znam da je hteo da me ubije! Alisa, za boga, neko želi da se meni dogode slične užasne stvari koje su se već dogodile Klajdu i Tomasu Lajbahu... I Aslanu... Shvataš li?! Svi smo na nekakvom crnom spisku! I ti si sigurno! Po biće nas, jednog po jednog... Znam!

— Šta znaš, Pitere? — upitala je što je mogla mirnije Alisa Feldman.

— Znam zašto su njih trojica ubijeni! Neko hoće da preuzme kompaniju! — gotovo je režao daleki Piter. — Ako ukloni nas iz upravnog odbora sa našim naslednicima će lako izaći nakraj! Shvataš li?

— Da nisi ti samo malčice paranoičan, Pitere? — Alisa Feldman nije krila cinizam.

— Paranoičan?! Ha! Ti mi to kažeš! — Piter zazvuča oštro. — Meni se čini da nas ima više takvih. Misliš da nisam čuo da si unajmila ličnog telohranitelja, koji je uz tebe dvadeset četiri časa dnevno?

— Ne vidim kakve to veze ima... — reče Feldmanka.

Pit se isceri samozadovoljno. Taj lični telohranitelj — to se odnosilo na njega.

— Ti takođe znaš da smo svi u opasnosti, ali si se, naravno, pobrinula da zaštitiš samo sebe — siktao je Piter sa druge strane žice. — To liči na tebe, Alisa! Da sam ja na tvom mestu sazvaio bih upravni odbor, pa bismo se svi zajedno dogovorili da preduzmemo nešto za našu zaštitu.

— To nikada nije kasno — reče Alisa Feldman ustežući se. — Možemo to ugovoriti za sledeći petak.

— Za sledeći petak?! Jesi li ti normalna, Alisa?

— Pazi kako razgovaraš sa mnom, Piter! — upozorila je Alisa svog sagovornika. — Mogla bih jednostavno da se naljutim i prekinem vezu.

— Do đavola! Do sledećeg petka možemo biti svi mi iz odbora mrtvi! Uključujući i te be, Alisa! Sazovi hitan sastanak! Prekosutra! Svi mogu da stignu u Long Branč do prekosutra — reče uljudnije taj daleki Piter.

— Ne razumem odakle ti to liki strah — reče Alisa nešto marnije. — U stvari, nisi mi ni objasnio o čemu se radi. Šta se, u stvari, dogodilo u tom tvom apartmanu?

— Ubica je bio u njemu! Šta drugo da ti objašnjavam?

— Ako se baš toliko plašiš za svoj kukavni život, zašto naprosto ne unajmiš telohranitelja, kao ja? — reče Alisa Feldman.

— Zato što... Marta nikada to ne bi shvatila, zaboga — za vapi Piter. — Znaš i sama kakva je ona. Misli da je to njen posao.

— Stvari između tebe i tvoje žene su tvoj problem — reče Feldmanka hladno.

— Imam osećaj da ne želiš da sazoveš odbor — reče Piter.

— Ne vidim neki jak razlog za to — reče ona. — Upravni odbor kompanije nije sastanak pletilja, Piter. Dvanaest ljudi sa raznih krajeva sveta su u odboru. Svaki sastanak košta bar pola miliona. Zato se i sastajemo samo dva puta godišnje. Kompanija nema novac za bacanje na nepotrebne stvari. Naš cilj je profit, ako nisi znao!

— Neko drugi će uživati u tom profitu, ako nas sve pobiju — izgovori sa gorčinom Piter kome Pit, i da je hteo, nije mogao da pogodi prezime. — Uostalom, više nas nije dvanaest, već samo devet. Trojica su... Znaš već i sama!

— Neka ti bude — reče naglo Alisa Feldman, rešena da razgovor privede kraju. — Već sutra ću se konsultovati sa članovima odbora. Ako se većina složi, sazvaću odbor već za ovaj petak. Sledeći! Jesi li zadovoljan?

Tabasko Pitu se učinilo da je dovoljno čuo. Oprezno je spustio svoju slušalicu. Nekoliko sekundi kasnije ugasilo se i svetlo na indikatoru, što je značilo da je i Feldmanka prekinula vezu.

Nekoliko trenutaka kasnije Alisa Feldman je izašla iz svoje radne sobe. Korakom morna ričkog narednika je prešla preko velike sobe, ne okrznuvši

Pita ni krajičkom pogleda. Uputila se ka svojoj spavaćoj sobi. Pit nije izdržao. Rekao je:

— Vreme je za spavanje, gazdarice, a? !

— Ja nisam gazdarica — hladno mu odvrati. Alisa Feldman, sa toliko leđa u glasu da Pit pomisli kako neće morati tu noć da hladi svoje pivo.

Nije se usudio da joj kaže ono što je mislio. Ne zbog nje. U svakoj drugoj situaciji Pit bi joj hladnokrvno predložio da se okušaju u ravnopravnom duelu — u postelji, i da tako utvrde ko je od njih dvoje muško, a ko žensko. Međutim, Les je bio izričit kada je rekao da očekuje od Pita da bude pristojan koliko god je to u mogućnosti. I, Pit ostade pristojan.

Namestivši svoju postelju na kauču u dnevnoj sobi, Pit se spremio da odspava, koliko mu je to bilo dopušteno. Međutim, razmišljao je o razgovoru, koji je uspešno prisluškivao, i neke stvari mu nisu bile jasne. A jedina osoba na svetu koja bi mogla to da mu razjasni bio je Les, koji je u tom trenutku bio na drugom kraju Amerike. I, kada je legao, ta nejasna pitanja koja su ga mučila jednostavno mu nisu dozvoljavala da zaspi. Konačno, posle više od pola časa bezuspešnih pokušaja da usni, Pit

ustade. Nije morao da se oblači, jer je spavao obučen. Samo je navukao cipele.

Izašao je iz kuće na glavna vrata. Bacio je pogled na automobil parkiran ispred same kuće u kome su sedela dvojica iz redovnog obezbeđenja. Video je žar cigarete jednog od njih. Odoleo je iskušenju da im mahne, ali se potrudio da izgleda kao da je krenuo da malo pro tegne noge i usput malo pronjuška po okolini.

Mesto koje je tražio nije bilo blizu, ali je Pitov korak bio brz i dugačak. Za manje od tri minuta bio je na uglu dve ulice, preko puta ulaza u jedan veliki restoran, koji je u to vreme već bio zatvoren. Prišao je kabini javnog telefona zadovoljan što u blizini nema nikoga. Zahvalio je Bogu i telefonskoj službi pošte Sjedinjenih Država što uspostavljanje veze sa San Franciskom nije trajalo dugo...

— Halo! — javila se Sumiko.

— Halo, devojčice, Pit je ovde — reče obradovano Pit, koji se pobojao da Les i Sumiko možda neće biti u kući. — Kako si?

— Sasvim dobro, Pite — reče Sumiko. — Ali, po glasu ti osećam da nisi zvao da me to

pitaš. Hoćeš da razgovaraš sa Lesom, zar ne?

— Bog te blagoslovio, male — reče Pit. — Ti sve znaš, i meni je odmah lakše.

Sumiko se zvonko nasmejala, ali nije ništa rekla. Čas kasnije javio se Leslie...

— Imaš li nevolja, Pite? — upitao je.

— Jedino ako mene, kao osobu, ne smatraš nevoljom, prijatelju — našalio se Pit. — Ne. Nije u pitanju nevolja, ali sam morao da te pozovem. Nešto mi nije sasvim jasno, i voleo bih da mi ti to razjasniš?

— Reci, Pite — kazao je Les mirno.

— Kada si me poslao kod ove Feldmanke, rekao si samo da treba da pazim na nju, i sve ostalo — reče Pit. — Nisi mi, izgleda, dao sasvim precizna uputstva. Na primer... Nisi mi rekao kakvu to važnu posetu očekuje Alisa Feldman, to jest od koga ja to treba da je čuvam.

— Misliš da je potrebno da ti govorim stvari koje ni sam ne znam — reče Les.

— Mislim da znaš, malo više od mene — rekao je Pit. — I, ono... Mislim na taj pištolj koji si mi dao. Rekao si da odmah pucam, ako stvar za gusti. Sada mi je jasno da si mislio da se na drugi način ne

bih mogao suprotstaviti napadaču...

— Ne razumem — reče Les, ali mu je glas odavao nešto sasvim drugo.

— Čuj — reče Pit. — Noćas sam izveo nešto. Prisluškivao sam jedan mali telefonski razgovor koji je Feldmanka vodila sa nekim Piterom... Ne znam ni ko je, ni odakle zove. Znam samo da je član upravnog odbora Feldmankine kompanije. Taj čovak je zvučao zaista preplašeno. Rekao je da je neko pokušao da ga ubije, ili tako nešto...

— Piter?! Možda Piter Berger? — upita Les.

— Nisam mu čuo prezime — odvrati Pit. — Ali, to i nije važno. Važno je da je taj čovak bio zaista preplašen. A znaš li zašto? Zato što je navodni ubica bio u njegovom apartmanu, a on ga nije čak ni video! Podseća li te to na nešto?

— Možda taj gospodin samo preteruje? — reče Les.

— A, možda mi ti nisi baš sve rekao kada si me zamolio da pričuvam ovu frižiderku ovde?! — uzvratila Pit. — Strašljivi Piter je zvučao sasvim ozbiljno. Toliko ozbiljno da sam mu ja poverovao da je bio u opasnosti... Ne znam kako je uopšte mogao to da preživi.

— Ne razumem — reče Lesli.

— Les, družte stari... — Pit se iscreri u slušalicu. — Ako je neko zaista bio u tom tamo nekakvom apartmanu, i ako je zaista imao nameru da ubije tog nekakvog Pitera, ma ko on bio, onda je zaista pravo čudo što to nije i učinio. Jer, Les, prijatelju, meni je to što ga taj čova uopšte nije video... To me je podsetilo na nekoga koga obojica dobro znamo, a uz to ti imaš priliku da ga svakodnevno vidiš. U ogledalu! Razumeš?!

— Mislim da razumem — reče Les mirno. — Možda je trebalo da ti kažem baš sve.

— U redu je — reče Pit. — Nisam ljut na tebe. Uostalom, ovo dokazuje da i stari Tabasko Pit ima tri vijuge u glavi, zar ne?!

— Tri dobre vijuge — potvrdi Les.

— Sada znam koga treba da sačekam kod Feldmanke, i ništa na ovom svetu, osim možda atomskog rata, me neće sprečiti da ga zaista i sačekam! — izgovori Pit zaneseno. — Ako je to zaista ninda, kao što ja mislim da jeste, onda će mi biti zadovoljstvo da ga sredim! Bilo kako. BERETOM ili pešnicama, svejedno!

— Odakle zoveš? — upita Les.

— Ne brini — reče Pit. — Zovem sa javnog telefona.

— Vрати se u kuću Alise Feldman — reče Les. — I potrudi se da ti je pištolj uvek pri ruci. Možda ćemo se videti vrlo skoro.

— Dolaziš ovamo? — upita Pit.

— Ne baš direktno — odgovori Les — ali se može dogoditi da svratim malo. Prvo ću morati da odem do Njujorka...

— Shvatam — reče Pit. — Pripazi na sebe!

— A, ti pripazi i na sebe i na Alisu Feldman! — uzvрати Les.

— Moš se kladiti da hoću! — iscreri se Tabasko Pit.

*
* *

Noćni portir malog hotela u Pedeset sedmoj ulici u Njujorku, Sajmon Meklini, dosađivao se kao i svake noći. Čitao je jednu vruću priču Čarlsa Bukovskog, iz »Hastlera«, i zamišljao kako bi bilo da takve prljave stvari predloži Kerolajn, koja je te noći dežurala u kuhinji. Gosti njihovog hotelčića ionako nisu noću naručivali, čak ni sendviče. Kerolajn sigur

no nema nikakvog posla i do-
sađuje se kao i on. Mogao bi
da joj predloži da probaju ono
što je dasa iz te priče radio
nekoj ribi iz te priče...

Kerolajn ga je iznenadila sa
rukom na šlicu. Sajmon se tr-
že.

— Privlačiš se kao fantom
— reče on i pogleda je. Istog
trena je zaboravio na ono što
je želeo da joj predloži. Kero-
lajn nije bila ni izbliza tako
primamljiva kao ta riba iz
priče.

— A ti masiraš pitona, a?
— iscerila se Kerolajn. — Ne-
maš druga posla, a!? Mogla bih
i ja da ti ga izmasiram...

— Neka, drugi put — reče
Sajmon pocrvenevši. Gorko je
zažalio što je uopšte mislio na
Kerolajn.

Ona je imala već blizu četr-
deset, i dva propala braka iza
sebe, što je i te kako ostavilo
traga na bilo čemu što je ika-
da na njoj bilo ženstveno. U
stvari, ličila je na umornog
kečera, sa svojih sto osma-
deset funti težine i podočnjacima ta-
mnim kao noć. Sajmon sebe
nije smatrao privlačnim muškar-
cem, ali, ipak... Sa njom...

— Šta je tebe izvuklo iz ku-
hinje? — upita Sajmon.

— Cunjala sam malo po praz-
nim sobama — reče Kerolajn

iskrivivši lice u ružnu grima-
su.

— Opet — reče Sajmon.
— Takve stvari su ti već do-
nele mnogo nevolja, Keri. Ni-
je valjda da si zdipila nešto?!

— Nisam — reče Kerolajn
pomalo razočarano. — Ali...

— Šta? — upita Sajmon.

— Znaš onog Japanca iz so-
be 206? Onog čudnog...

— Znam — reče Sajmon u-
morno. — Šta je s njm?

— Ni noćas nije u svojoj so-
bi — reče Kerolajn. — Ovde je
već tri dana i tri noći, i nijed-
nu noć nije u sobi. Dobro, da-
nju kao malo spava, ali i to
nakratko. Ali, noću nije tu.

— Postoji nešto što se zove
noćni život u Njujorku, Keri
— reče Sajmon. — Čovek uži-
va. Turisti vole noćni život.

— On je turista koliko sam
i ja duplerica iz tog tvog ča-
sopisa! Meni liči na kakvog pro-
valnika. Kladim se da sada o-
brađuje neku juvelirnicu u Pe-
deset drugoj, ili na Brodveju!
Uostalom, ono što on drži u
svojoj torbi...

— Kerolajn! — zapanji se
Sajmon. — Preturala si mu po
stvarima?!

— Samo malo — reče ona i
coknu jezikom. — A, ono što
on ima u torbi veoma liči na
vrlo efikasnu obijacku opremu.
Gledala sam ja te filmove i

znam nešto. Ima nekakvu malu bušilicu, pa čitav svežanj kalauza za sve moguće brave, i još neke stvari za koje ne znam čemu služe, ali za nešto pošteno svakako ne služe.

— Ti nisi pri sebi, Keri! — Sajmon je počeo da se nervira. — Ako on to primeti i ako se požali menadžeru, neću ni trepnuti i reći ću ko mu je to preturao po stvarima.

— Nećeš, prikane — unese mu se Kerolajn u lice — inače ću ja reći menadžeru ko je i zašto pustio onu veštačku plavušu da ode ne plativši račun.

— O čemu govoriš? — upita Sajmon ponovo pocrvenevši.

— Znaš ti... Ticao si je u ostavi za posteljinu, one noći kada je zbrisala — iskezi se Kerolajn. — Videla sam. Nisi bio loš.

Sajmon se spremao da joj svašta kaže, možda čak i da je ošamari i tako ubedi da nije dobro videla to što je, u stvari, videla. Ali, u tom trenutku se vrata otvoriše i u recepciju uđe upravo taj Japanac o kome su govorili. Sajmon se ušeptrlja. Nervozno je obliživao usne oštro gledajući u Kerolajn, želeći da joj stavi do znanja da je sada bolje da ode u tu njenu kuhinju i da se ne pojavljuje, bar dok je taj Japanac tu. Ona se pravila kao da steljinu? Možda bi se tada smi

ne razume Sajmonove poglede, ali se lenjo odvuče prema izlazu za kuhinju.

— Molim vas... — reče Japanac prišavši pultu recepcije — ja sam najavio da ću sutra otići.

— Da, gospodine Šokaku — reče Sajmon uslužno, koliko god je, tako zbunjen, bio u stanju.

— Žalim što moram da vas uznemirim — rekao je gospodin Šokaku na dobrom engleskom, uz jak istočnjački akcent. — Planovi su mi se izmenili i moraću da ostanem još jedan dan. Da li će vam to pričinjavati teškoće? Hoće li moja soba moći biti slobodna?

— Svakako, svakako... — Sajmon je frfljao. — Možete da ostanete koliko god želite. Nema nikakvih poteškoća.

Japanac je veoma učtivo zahvalio, osmehujući se na taj njihov kosooki način, ali je Sajmon bio srećan kada je Japanac otišao. Huknuo je, osećajući izvesno olakšanje. Pitao se sa strepnjom da li će taj Šokaku, ili kako se već zove, primetiti da mu je neko preturao po stvarima. Proklinjao je u sebi Kerolajn... »Zagorela lopata! Možda je odavno trebalo da jednostavno zažmurim i da nju nategnem u ostavi za po-

rila i prestala da kopa po sobama gostiju? Možda bi tada pristala da svake noći radimo nešto...» Tako je mislio ubeđujući sebe da će sve biti u redu.

Kerolajn nije razmišljala. Uopšte nije razmišljala, najmanje o tome što je preturala po stvarima tog »žutaća«. Da je našla bilo šta što se bar može založiti u Rendijevoj zala-gaonici, svakako bi to ukrala. Ali, osim tog obijačkog alata kod Japanca nije našla ništa vredno. Ostali gosti su bili još gori. Da je radila u »Ricu« ili »Hiltonu« — onda bi zaista mogla da mazne nešto vredno. Ovako, u ovom hotelu... Gosti su obično golje, ili turisti koji se zadržavaju samo nekoliko dana, tek da posete Kip slobode, Empajer, sedište Ujedinjenih Nacija, i takve gluposti. Nije je bilo briga čak i da taj Japanac primeti da mu je malo zavirivala u torbe. Šta joj je mogao? Mogao je da se žali menadžeru, i ovaj je mogao da je otpusti... »To ne bi bilo ni tako loše,« pomislila je Kerolajn. »Možda bih mogla da nađem neki drugi, bolji posao? Ovaj smrdi«.

Tanavi Šokaku je primetio da nešto nije u redu sa njegovim torbama čim je ušao u sobu. Jedna torba je bila prazna, jer je njenu sadržinu Japanac

nosio sa sobom, u velikom, ali laganom rancu, preko ramena. Međutim, druga torba je sadržavala njemu važne stvari, i sada je bilo jasno da je neko otvarao tu torbu. Na prvi pogled, torba je stajala na svom mestu. Međutim, ne sasvim tačno — možda pola inča pomerena sa mesta na kome je Japanac torbu ostavio pre nego što je izašao iz sobe. Jedna ručka je sada stajala malo više ulevo nego što je bila kada je on torbu ostavio u plakar... Bez žurbe, vrlo temeljno, Japanac je proverio da li su mu sve stvari na svom mestu. Bile su, ali neznatno pomerene. Mada ko da je otvarao torbu trudio se da sve ostavi onako kako je bilo, ali, naravno, nije uspeo.

Japanac je prišao vratima, otvorio ih nečujno i pažljivo pregledao bravu. Nije bilo tragova obijanja. Lice mu je bilo savršeno mirno. Ni tračak ljutnje ili besa nije bio vidljiv u njegovim očima. Samo su mu se malo raširile nozdrve dok je izlazio iz sobe i prilazio liftu...

Kerolajn je već odavno zaboravila da je uopšte radila nešto ne sasvim legalno te noći, iako se to dešavalo jedva pre pola časa. Sedela je u kuhinji, pored velikog frižidera i pokušavala da pronade neku

muziku na starom, krckavom tranzistoru. Pri ruci joj je bila boca viskija, koji ju je grejao u samotnim noćima dežurstva. Razmišljala je o tome kako ne bi blo loše da popije još malo viskija, a onda da se zavuče u sobu broj 112. Ona je uvek bila prazna, zato što već mesecima nije radila instalacija u kupatilu. U toj sobi je često spavala za vreme dežurstva. Niko ionako neće tražiti bilo šta iz kuhinje...

Japanac je ušao u kuhinju na način koji je zaledio Kerolajn. U stvari, videla je da je ušao, ali nije mogla da se zakune da je otvorio vrata. Kao da je prošao kroz njih! Kao da je bio duh, a ne čovek od krvi i mesa!

— Šta ćeš ti ovde? — upitala ona promuklo. Uplašila se, ali nije htela da to pokaže.

Japanac nije rekao ništa. Prišao je nečujnim korakom, i stao ispred nje, gledajući je ravno u oči, pogledom zmije koja općinjava žrtvu pre nego što će je progutati. Kerolajn naprosto nje bila u stanju da skrene pogled. Japančeve oči kao da su rasle i prekrivale je. Nije bila u stanju da pomeri čak ni trepavice...

— U mojoj zemlji je vrlo nepristojno zavirivati u tuđe

torbe — reče Japanac na svom smešnom engleskom.

Kerolajn proguta knedlu. Činilo joj se da u životu nije osećala takav strah. Imala je osećaj da će Japanac podići ruku i da će, umesto prstiju, imati pet dugačkih, oštarih sečiva, poput Fredija iz onih filmova kojima se smejala, i da će je rasporeći pre nego što stigne da zove pomoć. U stvari, htela je da vrisne, ali joj je grlo bilo stegnuto stravičnim grčem.

— Nemojte to više da radite — reče Japanac postajući sve veći u očima prestravljene žene. Podigao je ruku.

Nije imao sečiva. Imao je prste i među tim prstima se klatila mala, zlatna naušnica u obliku kornjače. Da je mogla da se pomeri Kerolajn bi verovatno mahinalno posegnula za sopstveno uho, tek da proverila li joj je naušnica na mestu. Ali, znala je da nije. I, sada je znala gde je izgubila naušnicu.

— Zeleo sam samo ovo da vam vratim — reče Japanac.

Kerolajn je htela da klimne glavom. Htela je da zavapi, da zamoli tog Japanca da je poštedi. Jer, osećala je, čitala je to u njegovom pogledu, da on može da je ubije, brzo, nečujno, lako, možda samo jednim jedinim dodirom. Ni sama nije bila svesna koliko je u pravu.

Gospodin Šokaku je spustio naušnicu pored boce sa viski-jem. Zatim se okrenuo i nes-tao. Nije izašao iz kuhinje, već jednostavno nestao, krećući se poput duha. Kerolajm je dugo stajala ukočena...

Kada je, posle nekoliko de-setina minuta došla k sebi nije se uopšte sećala da je bilo ko bio u kuhinji. Zurila je u nau-šncu ne razumevajući zašto ju je uopšte skidala sa uha. Glav-om joj je fijukao nekakav nerazumljiv vetar.

Dugo joj je trebalo da ubedi sebe da je postojao nekakav čudan čovek, gost hotela, Ja-panac, koji je za nju predstav-ljao nekakvu opasnost, ali nije bila sigurna da li je to možda prošle noći sanjala ili je takav čovek uistinu postojao. Zakači-la je naušnicu odsutnim pokre-tom, a onda je otišla do recep-cije.

— Sajmone... — rekla je nesigurno. — Muči me nešto! Jesmo li imali nekog Japanca? Mislim u sobi broj 206...

— O čemu govoriš? — upi-tao je Sajmon. Kada ga je bo-lje pogledala videla je da mu je pogled staklast, kao da se naduvao marihuane.

— Onda sam valjda samo sanjala — rekla je Kerolajm. Osmehnula se nesigurno. —

— Koga uopšte imamo u toj sobi?

Sajmon se pokrenuo, ali ne-kako ukočeno, kao da se tek probudio. Otvorio je hotelski registar gotiju...

— Soba 206... — rekao je zaplićući jezikom.

Uzalud je tražio. Stranice na kojoj je trebalo da bude zapis o gostu iz sobe broj 206 napro-sto nije bilo!

*
* *

Jedan od telohranitelja gos-podina Pitera Bergera, vodeći dobermana na kratkoj uzici, prođe pored južnog zida koji je okruživao veliki park u sre-dini ogromnog imanja. Park je krio kuću i bazen i staklenu baštu, i sa mesta na kome se nalazio telohranitelj kuća se nije mogla videti. Momak je bio nervozan, jer se pas čudno ponašao — režao je bez razlo-ga i nekoliko puta je hteo da se otme sa uzice. Telohranitelj je proklinjao gospođu Martu Berger, koja je naredila da se nabave ti prokleti psi...

Momak je razmišljao: »U stvari, ovo i nije tako loš po-sao. Budem li stroljiv, za ne-koliko meseci ću moći da uš-tedim za školarinu na Kolum-

biji. Ali, Bergerovi, a naročito ta veštica Marta, su zaista naporni. Ne razumem zašto svakog jutra, posle neprospavane noći moram da podnosim raport toj umišljenoj bogomoljki?! Na imanju se nije dogodilo ništa neuobičajeno već šest meseci, otkako sam ovde, a ona još uvek postavlja ta glupa pitanja... Da li smo primetili ovo ili ono? Jesmo li videli nepoznata lica? Gluposti! Uz to, ovi psi me nerviraju. Reže i laju, i nasrću čak i na mene. Možda bi ih trebalo pustiti da pojure gospođu Martu...»

Krenuo je dalje, prema istočnom delu imanja. Imao je nameru da proveri istočnu kapiju, a onda da se zavuče u stražarsku kućicu i da čita stripove. Posle jednog časa ponovo će obići imanje...

Nije mogao znati da ga prate dva oka skrivena u krošnji drveta koje je raslo pored same ograde imanja. Čak i da je mogao to da zna, čak i da je pažljivo osmotrio drvo, ne bi uspeo ništa da vidi. Stablo se nalazilo u senci zida, a krošnja je bila pregusta. Uz to, osoba kojoj su pripadale oči bila je pripijena uz stablo kao da želi da sraste uz koru. Ni najoštriji pogledi ne bi mogli da razluče šta je tu stablo, a šta čovek obučen u crnu svilu, koja

je upijala svaki, i najmanji, zračak svetla. Prilika u crnom se pokrenula kada je telohranitelj već bio dovoljno daleko, da čak ni njegov pas nije mogao osetiti bilo kakav nepoznat i sumnjivi miris.

Visoka, vitka, ali snažna prilika u crnom kretala se sa laćom divlje mačke. Skočivši s drveta prilika nije napravila ni najmanji zvuk. Čudna odeća od crne svile prekrivala je svaki delić njenog tela. Samo uski prorezi za oči su mogli da svedoče da je to ipak čovek. Jedan dugački, tamni predmet bio mu je zakačen preko leđa. Ličio je senku smrti, onako kako su je slikali srednjovekovni minijaturisti na marginama crkvenih knjiga.

Čovek-senka se kretao prema velikoj kući brzim i sablasno tihim koracima. Kada se približio kući toliko da je mogao da vidi snažna svetla koja su i izvana i iznutra osvetljavala kuću — uspori. Prostor oko njega je bio prošaran tim svetlima, i preko tih delova parka crni čovek se kretao brzinom koja mu je obezbeđivala da ostane neprimećen. U senkama se, naprotiv, kretao vrlo lagano, osmatrajući okolinu oštrim pogledima kroz te čudne proreze za oči na svom tamnom kostimu. Pritajio se na

nekoliko trenutaka u ružičnjaku, na pet ili šest koraka od najbližeg zida kuće. Oštre oči su ispitivale svaki osvetljeni prozor...

Mogao je da vidi debesjuškastog čoveka u svilenom kućnom ogrtaču kako sa izvesnim gađenjem na licu ispija čašu vode, prethodno progutavši neku tabletu. Pored njega je sa neizrecivom dosadom na licu stajala kućna pomoćnica, sredovečna žena tamne boje kože. Na drugom prozoru je stajao, leđima naslonjen na staklo, krupan mladić — očigledno jedan od telohranitelja. Čovek u ružičnjaku je već video, više nego što mu se sviđalo. Iza trećeg prozora, na prvom spratu, videla se svetlost, treperava i metalna, kao da je dolazila sa nekakvog oltara. Povremeno bi pored tog prozora promakla uska glava, sa utegnutom punđom, neke žene koja se kretala vrlo polako i pomicala usne kao u zanosu.

Činilo se da je čovek u tamnom načinio samo jedan jedini skok i našao se uz sam zid velike kuće. Učinio je to tako tiho da ni sam nije bio siguran da li je načinio ikakav zvuk.

Crna senka je odudarala od beline fasade, i toga je Leslie — jer je to bio baš on — bio svestan. Nije se mnogo zadržavao na toj belini. Krenuo je...

Uz fasadu!

Ma kako se zid kuće činio gladak i nemoguć za penjanje, ninđa je ipak krenuo ravno uz fasadu. Kandže za penjanje su se zarivale u zid stravičnom snagom i držale čoveka sigurno na ravnom zidu. Peo se sporo, ali sigurno. Pazio je da ne pravj larmu. U stvari, čak i da je neko mogao da ga vidi ne bi mogao da ga i čuje — toliko je bio tih.

Gornji spratovi zgrade su bili u tamj i ninđa zastade kada je dospeo već do visine prozora na drugom spratu. Oslušnuo je i istančanim sluhom utvrdio da se u okolini nije pojavio nikakav nov i uznemirujući zvuk. Zatim je nastavio da puže uza zid. Ličio je na velikog pauka koji prkosi zemljinu težu. Zapanjujuće brzo je stigao do ivice krova.

Zakačio se rukama za krov i nekoliko trenutaka je samo jednostavno visio. Prikupljao je snagu za skok...

Ni u najveštijim filmskim montažama takav skok se nije mogao prikazati — ninđa se zaljuljao dva ili tri puta, vrlo žustro, napinjući svaki mišić na svom snažnom telu, a zatim se odvojio od krova i od zida, zabacujući se unazad! Na čas se činilo da visi u vazduhu,

okrećući se oko samog sebe, a onda je hitro ispružio noge i inercija tog pokreta ga je ponela prema krovu... Raširio je ruke i skupio noge na vreme da ublaži snažan dodir stopala i crepova i — već je bio na krovu, sa obe noge čvrsto pripijene uz podlogu! Samo jedan treptaj je ostao tako, raširenih ruku, kao da traži tačku ravnoteže, a onda se sav skupio i izglédao je kao da tone u tamnu površinu krova.

Stara izreka govori: Ninđa je nevidljiv i na svetlu, ali je tama njegov saveznik! Čovek na krovu je znao za tu izreku i znao je da je poštuje. Sledeća dva časa je ostao tu gde je bio. Tih kao smrt i nepokretan kao kamen. No, nije gubio vreme — utonuo je u meditaciju, tonući u dubinu svoje duše i tražeći onu silnu mentalnu snagu koja mu je bila potrebna da svoj zadatak izvrši do kraja. Nečujno i brzo.

Za to vreme je velika kuća Bergerovih lagano tonula u san. I gosodin i gospođa Berger su se povukli u svoje sobe, začudo razdvojeno. Pri tome je gospođa Berger dugo klečala pored postelje i ponavljala molitve, pre nego što je legla i brzo blaženo zaspala, dok je gospodin Berger dugo koračao nemirno po svojoj sobi, zaviru-

jući ispod kreveta i u ormare, i prečesto prilazeći prozoru da proveri da li je čvrsto zatvoren... Posluga je već odavno bila u svojim sobama, i još su samo momci iz obezbeđenja lenjo šetkali tu i tamo kroz kuću i oko nje, dosađujući se. Potom su se i oni povukli u svoje prostorije, sigurni da obavljaju svoj posao na najbolji mogući način.

Tada se ninđa pokrenuo. Prešao je preko čitavog krova i lako pronašao mali krovni prozor koji se, tih poput mesečine, uvukao na tavan.

Tavan je bio prostran, prepun paučine i prašne, i verovatno je bio jedini prostor u čitavoj kući za koji gospođa Berger nije zahtevala da bude apotekarski čist. Tavanska vrata nije bilo, za ninđu, teško otvoriti...

Stepenice su bile u mraku i vodile su u uski hodnik na poslednjem spratu. Sa obe strane hodnika su bila brojna vrata. Bile su to sobe za posluhu. Bilo je previše tih vrata da bi ninđa mogao da poveruje da će sve te osobe biti budne onoliko vremena koliko je njemu bilo potrebno da obavi zadatak. Zato je, tiho, ali bez žurbe, prišao redom svim vratima i u svaku ključaonicu ugurao nešto. To »nešto« bile su kug-

lice pamuka natopljene tečnošću koja je brzo isparavala. Niko od osoblja nije ni mogao osetiti kako mu sobu ispunjava gas bez mirisa i boje, koji je svakoga od njih lako i brzo odvodio u duboke snove. Ninda je znao da će dejstvo gasa preseliti na vreme da se opijeni oporave dovoljno da ne bi osetili blagi mamurluk od uspavljujućeg sredstva.

Siguran da nikakvog iznenađenja sa gornjeg sprata neće biti, ninda krete oprezno, vodeći računa da mu telo u crnom kostimu bude stalno u senci, niz stepenice. Sledeći sprat je bio mnogo prostraniji od onog na kome je stanovala posluga. Bilo je samo sedam vrata. Ninda se maši rukom u unutrašnjost svoje odeće i odatle izvuče sedam sitnih, bledih predmeta veličine zrna graška. Proverio je da li su ti predmeti prekriveni lepljivom smolom. Bili su »Dobro obavljen posao«, pomislio je ninda i osmehnuo se ispod maske.

Potom je brzo prišao prvim vratima. Nije znao šta se nalazi iza njih, ali mu to nije ni bilo mnogo važno. Proverio je hitrim pogledom kroz ključaonicu da li je svetlost u prostoru ugašena, a onda je nečujno otvorio vrata...

Nije ulazio unutra. Samo je provukao ruku kroz odškrinuta vrata, ostavljajući lepljivo »zrno graška« zakačeno za pukotinu u dovratku. Brzo je izvukao ruku i ponovo zatvorio vrata.

Ponovio je to sa svim vratima na tom spratu i hitro krenuo na niži sprat...

Bio je to sprat na kome su se nalazile prostorije gospođe i gopodina Bergera. Ninda zastade na stepenicama, zgrčivši se načas. Njegovo šesto čulo mu je reklo da treba da bude oprezan. Veoma oprezan. Na prvi pogled za tako nešto nije bilo razloga, ali...

Prefinjeni sluh čoveka u crnom kostimu je uhvatio tiho škljocanje brave u prizemlju, a zatim i zvuk koraka u cipelama sa debelim đonom — jedan od telohranitelja je ponovo obilazio kuću...

Telohranitelj je već bio prilično pospan. Razmišljao je o tome kako će mirno zaspati, još samo da obiđe prvi sprat, baš kako su mu Begerovi naložili da uradi u dva i trideset svakog jutra. Kretao se tiho, jer su zvukove njegovih inače tihih cipela upijali debeli tepisi specijalne izrade. Lično se gospođa Marta Berger pobrinula da te noćne šetnje ljudi iz

obezbeđenja ne uznemire njen, navodno, lak san.

No, ni to nije bilo dovoljno tiho za nindū. On je čučao, pritajen uz ogradu stepeništa i gledao kako telohranitelj dolazi iz prizemlja. Naravno, momak nije video ništa, nije čuo ništa, nije osetio ništa. Gegajući se u koraku obišao je sprat, prislušnuvši malo na vratima gospođe Berger, pri čemu mu je na licu zatitrao malo prezriv osmeh. Potom se vratio istim putem kojim je došao. Ubrzo je nindā ponovo čuo škljocanje udaljene brave...

Brže i tiše nego što je to učinio na drugom spratu, ako je to uopšte moglo da se izvede brže i tiše, senka od čoveka priđe svim vratima, redom otvori ih i crna ruka zakači lep-ljive odašiljače na dovratke. Nindā je razmišljao dopuštajući sebi da se malo opusti: »Verovatno su Japanci i izmislili minijaturizaciju u elektronici da bi prislušivačima olakšali posao«.

Na stočiću u hodniku je stajao telefonski aparat. Nindā mu priđe i uvežbanim pokretima odvrnu slušalicu, smeštajući jedan od odašiljača u unutrašnjost aparata. Ovog puta odašiljač je bio nešto većih dimenzija i omogućavao je pris-

luškivanje sa svih telefonskih aparata u kući, bez obzira gde se nalazili.

Brže nego što se nadao čovek u crnom je obavio posao zbog kojeg je ušao u kuću Bergerovih. Ostalo mu je samo da još uđe u radnu sobu gospođina Bergera, u prizemlju...

Spustio se u prizemlje koje je, valjda iz razloga obezbeđenja, bilo jarko osvetljeno. Nindā je strogo vodio računa da ne prođe ni pored jednog od mnogih prozora, jer bi ga neko spolja mogao videti, pri tom osvetljenju. Osluškiavao je, i ušima, i očima, i čitavim telom, napeto i neprekidno. Nešto mu je govorilo da ne može biti sasvim bezbedan, iako nije mogao da razluči odakle mu pretila opasnost. Ipak, njegov haragei je jasno upozoravao.

Odluči da ne produžava sopstvenu nedoumicu, boreći se protiv nje brzinom. U jednom skoku se našao pored vrata radne sobe Pitera Bergera. Nisu bila zaključana...

Nindā skliznu kroz vrata. Ni je odahnuo, iako svetlo u radnoj sobi nije bilo upaljeno... Ukoči se čim je tiho zatvorio vrata iza sebe. Raširio je noge — spreman za borbu! U prostoriji je bio još neko!

Nindā je čuo disanje. Sačekao je dve sekunde da mu se

oči priviknu na tamu, a onda je i video s kim treba da se suoči...

Doberman je sedeo pored pisaćeg stola, uspravnih ušiju i oštre njuške, koja se pomeri, bez zvuka, dovoljno da mu se ukažu dugački očnjaci!

Pas je, bilo je to sasvim jasno, bio obučen za napad, bez upozorenja — bez režanja i laveža! Ninđa spremno pokretom kojim kao da nije upravljao njegov um, već samo osećaj za borbu, zauze odbrambeni stav — GEDAN TAI NO SEN, čekajući napad u donjem položaju, koji mu je omogućavao da napad psa odbije pre nego što se krvoločni zubi zariju u njega...

Pas skoči! Njegovo snažno, vitko telo blesnu kroz tamu!

Zubi škljocnuše u prazno! Životinja je verovatno bila i sama iznenađena promašajem i zbunjeno se okrete posle skoka. Jer, čovek više nije bio na mestu prema kome je pas skočio!

Ninđa priskoči brže od kobre. Nije želeo da saseče psa. Nije želeo da ga ubije. To bi bio dokaz da je neko boravio u radnoj sobi domaćina.

Doberman zacvile tiho, kao štene, uhvaćen veštim i stravično snažnim rukama kao kleštima, oko vrata. Cviljenje

mu zastade u grlu. Životinja htela da se otme, ali pritisak nindinih prstiju ne samo što nije popustio već čovek u crnom hitro i vešto pronađe tačku na lobanji psa, koju je pritisnuo samo jednim prstom, ne naročito snažno i ne naročito dugo... Pas dahnu, kao da želi da se nakašlje, a zatim mu se moćno telo omilitavi. Ninđa ga pusti. Pas zaglavinja, a zatim zavuče njušku među prednje noge, spuštajući se na pod. Tren kasnije je ležao, sasvim miran i bezopasan, kao da spava.

Ninđa priđe velikom pisaćem stolu. Na tren je razmišljao gde da postavi prisluškivač, a onda smesti minijaturnu spravicu na poledinu masivnog, pozlaćenog rama u kome se nalazila fotografija Marte Berger. Odnekle je imao osećaj da nikome u ovoj kući neće pasti na pamet da proverava tu fotografiju.

Vratio se istim putem kojim je i došao. Niko ga nije video. Niko ga nije čuo. Međutim, učinilo mu se da je ipak bio primećen. Jer, kada je preskakao zid, čuo je iza sebe udaljen lavež dobermana i glas jednog od ljudi iz obezbeđenja...

— Prokleta zveri! — vikao je momak na psa. — Prestani da laješ na mesečinu, kućkin

sine! Nerviraš me toliko da ću te zabunom ubiti kao psa!

Udaljivši se od zida na pristojnu razdaljinu, ninda zatade, skriven senkom nekoliko borova. Svukao je kapuljaču sa glave. Izraz lica mu nije govorio ništa, ali je u dubini duše bio zadovoljan obavljenim poslom.

Pomislio je: »Sumiko je napravila prisluškivače koje niko na ovom svetu neće moći da otkrije. Bez upotrebe metala osetljivih na ispitivače, mogu ih pronaći samo slučajno. Ali, za to treba vremena. Mnogo vremena. Više nego što je meni potrebno da utvrdim kada će taj nevidljivi napadač na Pitera Bergera ponovo napasti«.

Nekoliko trenutaka kasnije Lesli Eldridž je svu svoju opremu već bio smestio u duguljastu, naizgled bezazlenu torbu, koju zakači na ramena i nastavi da trči, u trenerci i sa znojnicom oko glave. Za svakoga ko je u to vreme, negde pred zoru, mogao da bude u blizini on je ličio samo na jednog od onih otkačenih džogera, koji koriste sveže noći. Nju Džersija da skinu koji kilogram, ili poprave svoju kondiciju...

*
* *

Tabasko Pitu je nedostajao San Francisko. Nedostajala mu je vežbaonica. Nedostajali su mu Sumiko i Les. Nedostajalo mu je tumananje po gradu i svi oni prijateljski razgovori. Nedostajale su mu devojke koje su se krile iza brojeva telefona u njegovoj knjižici sa koricama od kajmanovog mladunčeta. Dosadili su mu i Alisa Feldman i INTER-ATLANTIK i sva ta lica koja su mu sve više ličila na ekrane kompjuterskih terminala na kojima su bile ispisane samo brojke i ništa više.

Sedeo je u kafeu kompanije i pio pivo. Čak mu se ni ukus piva nije dopadao u takvoj atmosferi, iako je ime na konzervi govorilo da je to isto ono pivo koje je pio i kod kuće. Gledao je u službeno strogo lice devojke za malim barom u uglu. U svakoj drugoj prilici bila bi to ženska i po — crvena kosa skupljena u ljupki slap koji je padao na lepa, uzdignuta ramena, čvrste, krupne dojke, utegnute u neku vrstu uniforme, uzak struk i bokovi koji kao da su krili tajnu želju da budu oslobođeni okova i smešteni tačno tamo gde treba, u Pitove velike šake...

Ali, čak ni ona nije bila ni trunku pristupačnija od osoba zaposlenih u kompaniji. Stroga pravila su joj zabranjivala sva ki privatni razgovor na radnom mestu, pa čak i kontakte sa zaposlenima u kompaniji posle radnog vremena. Pit pro-guta malo piva i oseti izvesnu gorčinu. »Kakav svet«! Tako je pomislio.

U tom trenutku mu se javila snažna želja da izađe van zgrade kompanije. To nije bila želja da malo protumara gradom, da svrati u neki bar, niti bilo šta slično. Jednostavno, to je bio neobjašnjiv nagon koji ga je terao da izađe napolje, nikuda određeno. Tek da promeni vazduh. I pogled. Ni sam nije mogao sebi da objasni zašto je tako naglo i tako snažno pozeleo da izađe napolje.

Zadatak koji je dobio od Lesa bio je jasan — da dvadeset četiri časa dnevno pazi na Ali-su Feldman. Želja koja mu se javila bila je u suprotnosti sa tim zadatkom. Ipak, imao je osećaj da neće učiniti ništa što se Lesu ne bi dopalo, ako malo izađe... Tu, ispred zgrade. Svakako ne daleko. Uostalom, pet ili deset minuta van tog frižidera...

Pit ustade, ostavljajući konzervu piva ne sasvim popijenu. Čak je i bacio pogled na tu

konzervu sa žaljenjem, ali najednom mu je bilo svejedno da li će popiti to pivo ili neće. Brzim koracima se uputio van zgrade.

Na izlazu ga ispratiše pogledom dvojica iz redovnog obezbeđenja i Pit im se izazivački isceri. Zaista je iskreno pozeleo da ne bude još dugo u tom uštogljenom društvu. Kada je izašao iz zgrade učini mu se da diše slobodnije. Osvrnuo se oko sebe — kao da mu nije bilo jasno da li zaista želi samo malo da se nadiše čistog vazduha ili je, možda, postojao još neki razlog zbog kojeg je morao da napusti zgradu kompanije.

Tada je ugledao taj automobil. Kola su stajala uredno parkirana na ulici, nekih stotinak jardi udaljena od zgrade. Bio je to »krajzler«, sasvim običan, čak ne ni besprekorno čist. Ali, Pit je osećao da ga baš taj automobil privlači. Neodoljivo.

Zakoračio je prema automobilu i već je ponešto počelo da mu biva jasno. Primetio je sa olakšanjem da će sva njegova napetost splasnuti, samo ako priđe »krajzleru«. I, kada je prišao otvorio je vrata automobila kao da je njegov lično i smestio se na sedište do vozačevog...

— Znači, osetio si da te zovem — rekao je Lesli Eldridž uz prijateljski osmeh.

— Ti i tvoja telepatija! — iskezio se Pit. — Ortak, već mi se učinilo da nešto sa mnom nije u redu.

— Nisam mogao da te pozovem telefonom, ili bilo kako drugačije — reče Lesli. — Nije mi baš stalo da se zna da sam tu, ako me razumeš.

— Svakako — reče Pit. — A, ja sam se već pitao kada ćeš se pojaviti. Mogu li sad da znam tačno o čemu se radi?

— Ninđa je ovde negde — reče Lesli ozbiljno. — Ninin-ninđa. Ubica! Već je ubio tri čoveka iz upravnog odbora ove kompanije. Ali, imao je i jedan promašaj. Ne znam kako se to jednom ninđi moglo dogoditi, ali eto, nije uspeo u prvom pokušaju da ubije nekog Pitera Bergera. Mislim da će pokušati još jednom. U stvari, siguran sam da neće nastaviti da ubija dok ne pokuša još jednom sa Bergerom. Ninđa ni kada ne ostavlja nezavršene poslove za sobom.

— Znači, ja sam ovde zato što taj nekakav ninđa ima zadatak da ohladi Alisu Feldman, ako je nju uopšte moguće više ohladiti nego što je hladna — izrecitovao je Pit.

— To si već pogodio. I, mnogo si mi pomogao saznajući za Bergera.

— Nije to bilo ništa — reče Pit ne bez ponosa. — Uostalom, ortak, prijatelji postoje zato da se pomažu, zar ne?

— Ipak, molim te da budeš oprezan sa tim tvojim prisluškivanjem — reče Lesli mirno. — Ne bih voleo da ispadneš sumnjiv.

— Zvučiš kao da ću večno ostati uz Feldmanku! — reče Pit razočarano.

— Samo dok postoji opasnost po nju — reče Lesli.

— Poznajemo se vrlo dugo, Les... — reče Pit. — Ipak, nije mi jasno nešto... Zašto si krenuo da štitiš ove ljude? Ko je taj ninđa?

— Ne znam ni sam — reče Les iskreno. — Ali, ako možeš da me razumeš, taj hinin-ninđa se nekako nalazi na mom terenu...

— Recimo da te razumem — reče blago Pit. — Kako je Sumiko? Da li je negde ovde?

— Ona je u Frisku — odgovori Lesli. — Nisam hteo da joj dopustim da se izlaže opasnostima, Kako bi ti rekao: ovo je ipak muški posao!

— I te kako! — nasmeja se Tabasko Pit. — Šta misliš dalje?

— Biću uz Pitera Bergera, iako on to ne zna i ne sme znati — reče Lesli. — Hinin će udariti na njega još jednom, i... Sudariće se sa mnom! Ipak, valjalo bi ipak povesti računa o Alisi Feldman.

— Zašto misliš da je i ona na meti?

— Ona je predsednik tog upravnog odbora čiji članovi odumiru — reče Lesli. — Uz to, imam nekakav čudan osećaj da nam ona može otkriti zašto se sve ovo dešava. Ona je u centru zbivanja, ako tako može da se kaže.

— Koliko ja znam, ona je samo u centru zbivanja oko nafte, love i brodova — reče Tabasko Pit. — Znaš, mnogo vremena provodim u ovoj zgradi i neke stvari čujem i vidim i bez prisluškivanja.

— Bilo bi dobro da te neke stvari zapamtiš — reče Lesli. — Mogu nam biti od koristi.

— Svakako, ortak! Držaću i uši i oči otvorene — reče Pit.

— Budi oprezan, molim te — zamoli Lesli sa toplinom u glasu.

— I ti takođe, ortak — reče Pit prostosrdačno.

— Ako doznaš nešto za šta ti se učini da je važno, telefoniraj Sumiko — reče Lesli. — Ona će već znati kako da mi to prenese.

— Dogovoreno! — reče Pit i pljesnu Leslija po ramenu u znak pozdrava. Potom je izašao iz starog »krajzlera«. Razgovor je bio završen. Pit više nije osećao želju da bude van zgrade kompanije...

Energično pokrećući vilice mršavi čovek lica izbrazdanog borama dovršavao je isisavanje slasti iz svoje žvakaće gume. Stajao je premeštajući se sa noge na nogu ispred gospođe Marte Berger, u salonu velike kuće Bergerovih. Bio je potpuno nezainteresovan za bilo šta, osim za ček koji je gospođa Berger upravo potpisivala.

— Nadam se da ćete se sami snaći pri izlazu — rekla je Marta Berger pružajući čoveku ček.

— Bez brige, gospođo — rekao je čovek i gotovo se obližno smeštajući ček u unutrašnji džep sakoa. — Ako vam i ubuduće budu bile potrebne moje usluge, znate gde ćete me naći.

— Neće mi trebati — rekla je suvo gospođa Berger. — Zbogom, gospodine Rajli!

— Takođe, gospodo — odvratio je mljackajući gospodin Rajli.

Bio je privatni detektiv. Jedan od onih koji su se visoko cenili u visokim krugovima, u Nju Džersiju i Njujorku — specijalista za preljube i dokazivanje bračnih neverstava. Bio je skup, i to uglavnom zato što je uvek obavljao svoj posao sa najvećom mogućom diskrecijom. Iako je u svojoj praksi imao slučajeve za koje bi određeni novinarski krugovi dali malo bogatstvo da ih se domognu, to nikada nije činio. Takav njegov stav su klijenti znali da cene, i ta cena se lako mogla očitati na njegovom bankovnom računu. Izlazeći iz salona gospođe Berger osećao je toplotu u džepu. Po ko zna koji put u životu je zahvaljivao providenju koje mu je odredilo sudbinu privatnog detektiva, posle kratke, ali zato prilično neuspešne karijere u policiji.

Gospođa Berger nije ni pogledala prema vratima, koja je taj neprijatni čovek pažljivo zatvorio za sobom. Gledala je u koverat na stolu. Nije morala da ga otvara. Jednostavno je znala šta se nalazi u njemu. Rajli joj je rekao — potvrdio je njene sumnje...

Ipak, otvorila je koverat. Preletela je pogledom preko nekoliko stranica teksta sa označenim vremenima, mestima i drugim detaljima koji su je zanimali. Nije mnogo pažnje posvetila ni fotokopijama računa. Zadržala se samo duže na fotografijama. Nije ih bilo mnogo, svega osam, ali su govorile mnogo više nego što bi se to nekome drugom moglo učiniti... Na svim fotografijama se sasvim jasno videlo lice Pitera Bergera, poštovanog supruga gospođe Marte, i na svakoj fotografiji je bio u društvu različitih osoba, i sve su te osobe bile lepšeg pola, i sve neuporedivo mlađe od Pitera! Fotografije su sasvim jasno govorile i o mestu na kome su bile načinjene, a po odeći tih devojak moglo se već na prvi pogled reći kakvoj profesiji pripadaju. Marta Berger je sa izrazom gorljivog gađenja vratila fotografije i ostala dokumenta u koverat.

Prišla je zidu i uklonila sliku nekog od tih francuskih slika koje je Piter tako voleo. Iza slike je bio mali sef. Njen privatni sef — Piter nije znao kombinaciju. Marta Berger otvori sef i spusti koverat u nje ga. Vraćajući sliku na mesto nešto je šaputala. Bile su to molitve...

Na licu stroge gospođe Berger nije se videlo uzbuđenje. U stvari, ona i nije bila uzbuđena. Sve uzbuđenje koje bi mogla osetiti već je preživela, još nekoliko meseci ranije, kada je prvi put posumnjala. Za tim, taj Rajlj joj je svake nedelje podnosio veoma iscrpan izveštaj... Tada se još uvek uzbuđivala. Ali, sve je to utopila u molitve, beskrajne molitve što su se, vremenom, pretvorile u njen način života. Kao da je u te molitve pobegla od bolnog licemerstva tog braka u kome se nalazila već dvadeset šest godina...

Izašla je iz salona i prošla kroz hodnik. Ispred vrata radne sobe gospodina Bergera za stala je tek toliko da prstima popravi punđu. Ušla je bez kućanja, možda prvi put u životu...

Piter Berger je upravo spuštao telefonsku smušalicu i za panjeno je pogledao u svoju suprugu. Njoj nije bilo svojsveno da ulazi u njegovu radnu sobu bez kućanja...

— Nešto si htela? — upitao je Piter Berger.

— Da — rekla je spokojnim glasom Marta Berger. — Htela sam nešto da ti saopštim!

— Izvoli — reče Piter. — Samo, molim te, požuri. Imam još mnogo posla da obavim.

Otkako odayde vodim posao sve mi je teže...

— To će se uskoro srediti — reče Marta. — Naime, više nećeš voditi posao odayde!

— Kako to misliš?! — iznenađeno upita Piter Berger.

— Niti ćeš više ikada kročiti nogom u ovu kuću, Piter! — ona je povisila glas tek toliko da nadjača zujanje telefona.

— Uopšte te ne razumem — izgovorio je Piter Berger, naglo prebledevši. Bio je svestan da nikada nije sasvim upoznao svoju ženu, ali sada mu je izraz njenog lica govorio da ona misli sasvim ozbiljno, i da tu svoju ozbiljnost bazira na jakim argumentima...

— Ne želim da raspravljam s tobom o bilo čemu bez prisustva advokata — rekla je Marta hladno. — Zato te molim da napustiš kuću pre noći! Ne bih podnela da još jednu noć provedem sa tobom pod istim krovom! Ti si svakako svestan da ova kuća pripada meni i mojoj porodici...

— Marta, zaboga... — zaustio je Piter, ali kada je video njen pogled bilo mu je jasno da ne bi trebalo uzalud da uzima u usta ime božje. — Možemo li razgovarati bar razumljivije, jer, ja tebe ništa ne razumem!?

Seo je, trudeći se da to ne učini žurno, mada su ga kolena izdavala. Mnogo puta mu se dešavalo da sanja ovakav razgovor sa Martom, mučen grižom savesti zbog svojih izleta u apartman, ali nikada nije ni pomislio da bi tako nešto moglo da se dogodi na javi. Sakupio je snagu da zadrži miran izraz na licu.

— Mislim da nema svrhe da se pretvaraš, Pitere — rekla je ona. — Imam sve dokaze tvog neverstva i predaću ih advokatu. Odmah ti moram reći da si u naš brak doneo samo diplomu fakulteta, i samo to ćeš iz ovog braka izneti! Čak i ono što si stvorio, mojim novcem, i novcem moje porodice, jednostavno ću ti uzeti! Uključujući i taj apartman, to leglo greha, preljube i sodomije!

— Šta govoriš?! — zavapi tiho Piter Berger. Najednom mu je bilo jasno da ne postoji ništa na svetu čime bi mogao da se brani od Marte.

— Odvodio si prostitutke u taj apartman, kupljen na tuđe ime, u Dvadeset osmoj ulici, Pitere — izgovorila je Marta Berger reč po reč. — Ne pokušavaj da porekneš, jer bi lagao... Na duši već imaš dovoljno greha, ne treba ti i greh laži!

Piter Berger očuta. Nije imao šta da kaže. Osećao je kako mu se krv ledi u žilama. U glavi mu je zujalo i od tog glupog zvuka nije još uvek mogao da shvati šta će mu se sve dogoditi kada izade iz te kuće. Samo je naslućivao da mu Marta zaista može uzeti sve, ostavljajući ga bez prebijenog centa, jer njoj će pripasti sva pokretna i nepokretna dobra koja je ikada posedovao. Ne samo zato što će ona lako na sudu dokazati da je sve to stvorio njenim novcem i pozajmicama od njenog oca, brata i strica, već i zato što je najveći broj imovine bio potpuno ili delimično naslovljen na njeno ime. U stvari, možda je jedina stvar koja nije bila u direktnoj vezi sa Martom bio apartman u Dvadeset osmoj ulici...

— Ali, tako ćeš me osuditi na smrt — šapnu Piter Berger, još uvek ne sasvim svestan da bi to mogao biti razlog da ipak pokuša da je urazumi.

— Iskreno, dragi moj, uopšte me se ne tiče da li ćeš posle razvoda umreti ili živeti još dvesta godina! — kazala je Marta Berger sa gorčinom u glasu.

— Ne shvataš! — zavapi Piter i nakašlja se. Nastavio je nešto snažnijim glasom: — Već su pokušali da me ubiju, Marta, razumi! Šta misliš, zašto

poslednjih dana gotovo i ne izlazim iz ove sobe?! Zato što me tamo napolju čeka neko... Da me ubije! Želiš li da na duši nosiš jedan zločin? Ako me nateráš da odem bićeš, praktično, saučesnik!

— Ljigavi licemeru! — Marta se namršti sa gađenjem. — Lažeš mi u oči, izmišljaš gore nego kakav drogiranj tinejdžer i očekuješ da ti poverujem! Pa, čak i ako neko želi da te ubije, onda to svakako mora imati veze sa tvojim kurvama!

Brzo se prekrstila, podižući oči ka nebu. Način na koji je reagovala svakako nije mogao biti hrišćanski. Ali, Marta je počela da mrzi Pitera i sama iznenađena snagom tog osećanja... Najjednom je zaista htela da ga vidi mrtvog...

— A, možda...?! — Piter skoči sa stolice. — Možda si ti... Možda si baš ti unajmila ubicu?! Ti bi htela da budem mrtav!

— Možda bih i htela — rekla je polako Marta — ali, suviše sam svesna da bi za tebe veća kazna bila da do kraja života živiš u siromaštvu iz kojeg sam te ja izvukla, pre trideset godina, poverovavši u ljubav u koju si mi se zaklinjao! Sada mi je jasno da si ti bio samo beskrupulozni lovac

na bogatstvo! Opustio si se, Piter! Mnogo si se opustio i po verovao da će bogatstvo biti tvoje bez obzira na grehe! Ali, ti si takav čovek da ne zaslužuješ novac i moć... Ne čudi me da si stekao neprijatelje koji žele da umreš! Način na koji si uvećavao bogatstvo morao ti je doneti mnogo neprijatelja.

— Prokleta veštice! — dreknuo je Piter Berger. — Ti mi sve ovo radiš! Unajmila si ubicu i sigurno mu rekla da me ubije tamo, u apartmanu. Kada nije uspeo i kada sam se ja povukao u kuću, ti ćeš učiniti sve da me isteráš napolje, zar ne?! Izmislićeš i razvod i moja neverstva...

— Rekla sam ti šta sam imala — prekinula ga je hladno Marta. — Očekujem da do noći napustiš kuću! Zauvek!

Okrenula se i izašla iz radne sobe pre nego što je zapenjeni Piter Berger mogao da smisli još nešto u svoju jalovu odbranu. Mahao je rukama u prazno i hvatao vazduh, ali više nije bilo šta da se kaže, niti je on to mogao...

Na trenutak se zaustavio u pokretu, a onda se malaksalo skljojao u stolicu. Telefon je uporno zvonio još od početka razgovora sa Martom. Otupeлим umom Piter Berger je po-

mislio: »Nema svrhe da dižem slušalicu«!

Telefon je zvonio, uporno, kao da oglašava pad jednog moćnog čoveka, kao da ga vuče u provaliju iz koje nikada više neće moći da izađe na površinu sveta. Piter Berger oseći oštro grčenje želuca. Bilo mu je zaista zlo. Mučnina zakovitla njegovom utrobom. Stegnuo je zube i podigao telefonsku slušalicu, ne zato što je imao nameru da odgovori, već samo da bi se uhvatio za bilo šta što je ikada u svom životu smatrao čvrstim...

— Ovde Stenli! Jesi li to ti Pitere? — javio se uspaničen glas sa druge strane žice.

— Ja sam — potvrdio je slabim glasom i potpuno odsutno Piter Berger.

— Hvala bogu da sam te dobio — Stenli Holidej, naftni magnat, telefonirao je iz svoje vile u Majamiju. Zvučao je krajnje uzbuđeno. — Večeras ću biti u Njujorku i moramo se neizostavno sresti. Alisa nam sprema klopku na sednici! Shvataš li? Ne znam odakle joj ideja da tako rano sazove sednicu odbora, ali stvar je pakleno vruća. Razumeš li?!

— Ne — reče gotovo jeknuvši Piter Berger.

— Jesi li dobro? Zvučiš kao da te muči stotinu bolesti!

— Stenli Holidej nastavi ne čekajući odgovor: — Shvataš li da u odboru neće biti ni Klajda ni Lajbaha, ni onog ludog Arapina?! Zbrisaće nas kao gušicom! Jesi li uopšte razmišljao o tome? Pitere, čuješ li me?

Piter Berger ga više nije čuo. Stezao je slušalicu grčevito, pritisnuvši ruku uz grudi odakle je krenuo bol, razlivši se prema levoj ruci, a zatim prema mozgu... Nešto mu je u glavi sevnulo i čitavo telo mu se izvi u stravičnom grču! Čas kasnije više nije bio u stanju ni da pomisli da mu se dešava nešto čudno...

*
* *

Tek kucanje na vratima probudilo je Martu Berger iz ekstatičnog polusna u koji je zapala klečeći ispred svog kućnog oltara, tonući u molitve kao u nirvanu. Podigla je pogled i zaustavila ga na zidnom časovniku. Bilo je blizu ponoći...

Prišla je vratima i otvorila ih. Ispred vrata je stajao jedan od ljudi iz obezbeđenja. Pored njegovih nogu je stajao pas, koji podiže uši kada su se vrata otvorila.

— Šta želite? — upita gospođa Berger hladno.

— Oprostite što vas uznemiravam — reče čovek snishodljivo. — Želeo sam samo da proverim nešto. Mom kolegi, koji je dežurao pre mene, rekli ste da više neće biti potrebno ostavljati psa u radnoj sobi gospodina Bergera...

— Da — potvrdi suvo Marta Berger. — Pa šta?

— Hteo sam samo da mi to potvrdite — reče čovek.

— Gospodin Berger više ne stanuje u kući — izgovori Marta hladnokrvnije nego što je očekivao. — Večeras se iselio, ako tako može da se kaže. O njegovim prostorijama više ne ćete morati da vodite računa.

— U redu, gospođo Berger — reče spremno čovek i povuče uzicu spreman da krene. — Laku noć!

— Laku noć — odvrati Marta Berger bezvoljno.

Gledala je kako se mladi čovek sa psom udaljava. Zatim je zatvorila vrata. Molitve su očistile njen um i sada je razmišljala hladnokrvnije nego pre duge molitve. Razmišljala je o tome kako treba da pozove advokata, već ujutru, i da mu naloži da povede brakorazvodnu parnicu. U sebi je pobrojavala sve ono što je bilo na njejoj listi vlasništva, i sve ono

što se u knjigama vodilo kao dvojno vlasništvo, i sve ono što će svakako tražiti da se oduzme Piteru, bez obzira što je nominalno bilo njegovo, a što je stekao njenim novcem...

U tom trenutku joj se učini da se bledi plamičak sveće na oltaru zaleluje više nego što bi to činio od njenog daha prilikom izgovaranja molitvi. Osvrnula se prema prozoru — bio je zatvoren. Nije bilo promaje.

Zagledala se u plamen sveće. Najednom se setila davnih dana u kojima je verovala da je taj mladi, briljantni student, Piter Berger — voli! Sećala se mladosti... Priznala je sebi da je sa Piterom proživela nekoliko srećnih godina — ali, to su bile samo prve godine njihovog braka. Posle toga je usledila dosada. Jer, Piter je sve manje vremena posvećivao njoj, a sve više biznisu, sticanju profita i sticanju moći. Vremenom, njeno razočarenje se pretvorilo u gorljivu religioznost. Piterov deo te priče je završavao i počinjao u igri sa novcem, kupovinama i prodajama deonica, imanja, firmi, svega i sva čega što je moglo uvećati njegovo bogatstvo i njegovu moć...

Odagnala je odlučno takve misli. Međutim, upravo tada je pomislila: »Taj preljubnik je imao moju fotografiju na rad-

nom stolu! Licemer! Ta fotografija će biti prva stvar koja će iz te sobe biti izbačena! Ne želim da se possluga podsmeva meni dok bude praznila tu sobu...»

Marta Berger izađe iz svoje sobe i uputi se ujednačenim korakom ka prizemlju. Nije imala potrebu da pali svetlo. Svetla je, osim na stepenicama, bilo dovoljno.

Prišla je vratima radne sobe i uzdahнула otvarajući vrata. Krenula je rukom prema prekidaču sa namerom da upali svetlo, ali je povukla ruku. Svetlo iz hodnika je padalo delimično na veliki pisaći sto. Masivni metalni ram sa fotografijom je bio sasvim dobro vidljiv. Ništa drugo i nije interesovalo Martu Berger. Zakoračila je prema pisaćem stolu. I pre nego što je stigla do stola ispružila je ruku. Uzeće fotografiju i izaći će ne osvrćući se. Imala je čudan osećaj da je soba puna čudnog mirisa koji ju je podsećao na Pitera, a ona nije želela da je bilo šta podseća na tog podlaca.

U času kada su joj prsti dodirnuli ram sa fotografijom setila se dana kada je taj ram poklonila Piteru — Božić, pre dvanaest godina. Piter je rekao da takav ram zaslužuje najbolju fotografiju, njenu... Ta-

da je još uvek verovala da ono što su ikada osećali jedno prema drugom nije zamrlo. Rukoj joj je zadrhtala dok je podizala ram sa stola. Učinio joj se teži nego što je očekivala i umalo joj nije ispao iz ruke...

U tom času je, u polusenci, iza pisaćeg stola, ugledala ruku, zakačenu nekako čudno, neprirodno, za naslon. Oči joj se raširiše i oseti ubod straha pod rebrima. Načinila je još jedan mali korak da bi prišla bliže i videla bolje.

Jeknula je tiho! Preseče joj se dah kada je ugledala beživotno Piterovo telo, izvaljeno pored stolice. Jedna ruka je bila zakačena za stolicu, druga je ležala ispod tela, ali je bilo vidljivo da u toj ruci steže nešto... Marta Berger je shvatila — u toj ruci je Piter stezao telefonsku slušalicu. Gajtan telefona je vodio ispod tela sve do aparata na stolu.

»Bože! Šta je sa njim?«, pomislila je panično, dok joj se užas penjao uz kičmu.

Okrenula se ostavljajući ram sa fotografijom na sto i kolena su joj kleknula u pokušaju da zakorači prema vratima, ne da bi pobegla, već da bi prišla prekidaču i upalila svetlo...

U tom času su se vrata zatvorila! Tama pogodi Martu kao nešto opipljivo i ona se za-

nese. Uplašila se da će zaista da padne, i još nije stigla da pomisli: »Ko je zatvorio vrata«?!? To je pomislila tek kada je, na neobjašnjiv način, shvatila da u sobi ima još nekoga.

— Ko je to? — učinilo joj se da je viknula, a u stvari je samo šapnula, gotovo nečujno. Panika joj je stezala grlo.

Ono što je osetila potom nije bio bol. Jedva da je bila sve sna da je nešto hladno i stravično brzo pogodilo njeno grlo. Nešto ju je teralo da se nakašlje, da udahne vazduh, da tim vazduhom napuni pluća i da iskašlje nekakav tečni žar koji nije osetila ni u grlu ni u ustima. Svest joj se topila...

Htela je da vikne, da vrisne, da urlikne od straha, ali grlo je više nije slušalo. Ruka joj sama krete put grla i strah joj je eksplodirao u mozgu kada su joj prsti propali kroz nešto živo, vrelo, vlažno i sada već toliko bolno da je morala, ostatkom svesti da shvati... Krv je šikljala na sve strane u ritmu njenog uspaničenog disanja, koje postade sve brže i sve uzaludnije... Vazduh nije ulazio u pluća!

Bol kao da je rasprskavao ćelije u mozgu. Marta Berger je uspela samo još da pomisli na Boga. Potom je izgubila

svest i presečenog grla pala na pod sobe!

Kroz tamnu sobu se, nevidljiv, i jedva nešto malo tamniji od prostora kojim se kretao, pokrenuo ninđa. Bledo svetlo mesečine, koje na tren uđe kroz prozor, blesnu na okrvavljenoj oštrici katane...

Ninđa je bio iznenađen i zatečen naglim ulaskom te žene u sobu. U stvari, ona je ušla samo nekoliko sekundi posle njegovog ulaska. Ninđa još nije uspeo ni da osmotri gde je i koga još ima u sobi. Tada je žena ušla... Morala je da umre. Morala je da umre... tiho.

Tanak mlaz svetlosti iz baterijske lampe slične olovci prošara prostor i pade na sleđeno lice mrtvog Pitera Bergera zadržavajući se na njemu nekoliko trenutaka. Ninđa je shvatio — čovek zbog koga je došao bio je mrtav. Tamne pege na mrtvom licu su mu govorile da je u pitanju bio srčani udar ili izliv krvi u mozak. Ipak, tamna senka ubice priđe Bergerovom lešu i opipa mu vrat — hladno koža i zauvek umrtvljene kucavice odgovoriše mu na pitanje na koje je već znao odgovor.

Vrativši dugi mač u korice na leđima ninđa protisnu nešto kroz zube. Toliko muke da

prodre u tu tvrđavu od kuće Bergerovih! Samo je on znao koliko ga je truda stajalo da neprimećen uđe u radnu sobu Pitera Bergera. I, kada j uspeo — Berger je već bio pokojnik. I ta žena koja je ušla tako iznenada... Bio je to prljav posao, ali je bio obavljen.

Ninđa pride prozoru i pripise uza zid osmatrajući. Znao je da će telohranitelji, pre ili kasnije, proći pored prozora, a tek tada će moći da napusti tu sobu, i kuću, i čitavo imanje...

Nije dugo čekao. Jedan od momaka iz obezbeđenja kuće Bergerovih, sa psom na uzici, prođe vukući noge, pored kuće, ne gledajući prema kući. Ljudi iz obezbeđenja su bili sigurni da ni te noći neće biti posla za njih.

Ninđa ga je pustio da prođe. Potom je sačekao nekoliko minuta, a onda je spretno otvorio prozor i iskliznuo napolje hitro skočivši prema žbunju, na nekoliko jardi od zida zgrade. Senka proguta ubicu i on se pritaži, spremajući se da krene dalje.

Podigao se sa zemlje, pognut. I, u tom trenutku je zastao, osećajući da ga, na dvadesetak jardi dalje, u senci jednog bora, čeka druga senka — senka koja mu je bila nep

rijatelj! Ninđin istančani osećaj za opasnost, haragei, rekao mu je da nije bezbedan, kao što mu je i rekao da ta senka, koja je isijavala neprijateljska osećanja, ne pripada tim lenjim momcima iz obezbeđenja kuće Bergerovih.

Oštrim pogledom je zabadao svoju pažnju u senku bora. Nije mu promaklo da je njegov protivnik, kao što je bio i on sam. Jedva primetna silueta čoveka skrivenog u senci bora otkrivala je borca koji se po svemu može suprotstaviti njemu, ninđi ubici.

Dugo je trajalo to odmaravanje protivnika koji su se kri li, svako u svojoj senci. Kao u slepoj partiji šaha dva borca su procenjivala svoj položaj i šanse za napad i odbranu. Između njih dvojice je titrala tišina kroz koju su samo oni mogli da čuju siktanje uzmahnutih sečiva, zveket odbrambenih udaraca i škrgut zuba.

Pokrenuli su se istovremeno, brzinom olujnog vetra. Jedan prema drugom. U skoku izvlačeći bešumno svoje katane. I, zastali su, na tri koraka jedan od drugog — obojica u crnim odorama koje su prekrivale oba tela, i sa mačevima uzdignutim iznad glave!

Dva ninđa borca su stajala na osvetljenom delu parka sa-

mo dve ili tri sekunde. Za te dve ili tri sekunde se dogodilo u njihovim glavama mnogo toga. Zamislili su svoje pokrete, u napadu, i pokrete protivnika koji napad odbija, vešto i spremno. Zatim, drugi napad i drugu odbranu. Kao vezani pogledima kroz tanke proreze za oči na svojim odorama, vodili su borbu — nepokretni!

Ninđa koji je bio sakriven u senci bora i koji je čekao ubicu da napusti kuću bio je primetno viši, snažnijeg tela i vitkiji. Njegove oči su bile čelično plave. Oči drugog niđe behu vrlo tamne. I kôse.

Pre nego što je iko mogao da ih vidi, tu na otvorenom i osvetljenom prostoru, oba borca skliznuše u najbliže senke, ne ispuštajući jedan drugog iz vida. Veština borbe se sastoji i u tome da se izbegne borba na mestu i u vreme kada je ishod neizvestan — tako je govorilo njihovo znanje.

Tada je zalajao pas! Pušten sa uzice, veliki doberman je nanjušio nepoznate osobe u parku i zakevtao kao lovački pas koji doziva svoj lovački čopor da mu se pridruži u lovu na uljeze.

Psu je odgovorilo režanje sa tri strane. Još uvek udaljeno. Odnekle se začuo glas:

— Psi su nešto nanjušili!

Ninđa ubica, Japanac koji se krio iza imena Šokaku, izvežbanim sluhom je odredio pravac kojim se kretao pas koji je kevtao i trčao — ravno prema njemu. I, krenuo mu je u susret, hitro i lakim koracima, ne ispuštajući iz vida mesto na kome je nestao drugi borac.

Pas zareža sablasno kada ugleda ninđu. Životinja je lako uspela njuhom da odredi mesto gde se nalazi uljez, i skočila je prema tom mestu...

Načas je izgledalo da su se dva zverska tela, telo psa i telo ninđe, izmešala u žestokom sudaru! Očnjaci dobermana škljocnuše u prazno. Jedan drugi zvuk — šištav i smrtonosan — začu se potom, i pas, u padu posle promašenog skoka, oseti kako se zapetljava u sopstvena creva. Zaskičao je avetinjski.

— Tamo! Na južnoj strani! — vikao je neko. Taj glas prati trostruko režanje i dahtanje pasa puštenih sa uzice.

Šokaku je stajao nekoliko minuta sa mačem spremnim i za napad i za odbranu, očekujući sukob ne sa psima, koji behu još daleko, već sa drugim ninđom. Čekao je uzalud. I, kada je pažljivo osmotrio mesto gde se krio drugi ninđa,

mogao je samo da primeti da tamo više nikoga nije bilo.

Ninđa nije čekao pse. Krenuo je krupnim skokovima u suprotnom pravcu, izbegavajući najosvetljenija mesta, stalno na oprezu. Suviše je dobro znao da će ga čekati onaj drugi ninđa, koji se tako iznenada, i niotkuda, neočekivan potpuno, pojavio. Šokaku se pitao odakle je iskrasao taj lik. Nije bilo sumnje da je taj visoki ninđa tu da zaustavi baš njega. Uz to, po držanju tog borca, po načinu na koji je uspravljaio svog katanu iznad glave, bilo je više nego jasno da raspolaže svim veštinama potrebnim za jednog vrhunskog borca. Šokakuovi neprijatelji nisu bili telohranitelji, ni doberman — njih je morao da eliminiše samo zato da bi se sukobio sa tim nepoznatim nindom!

Zastao je, pripijen uz fasadu, tek da bi procenio gde se nalazi. Ulevo od sebe je ugledao izbočeni deo zgrade sa velikim vratima. Garaža!

Istovremeno je iza ugla iskočio jedan od telohranitelja!

Mladić je u ruci držao revolver, ali kako nije video u šta bi uperio oružje, revolver je bio uperen u zemlju.

Pre nego što je i pomislio da bi mogao podići oružje, telohranitelj je bio pogođen. Mu-

njevita metalna zvezda je zazujala poput bumbara, zabijajući se dva inča ispod kostiju čela nesrećnog mladića. Bio je mrtav pre nego što je mogao da vidi priliku u crnom kako prilazi garaži i uzmahuje velikim mačem...

Sečivo moćnog mača je preseklo metalnu bravu na vratima garaže kao da je u pitanju pamuk. Ninđa pokrenu vrata.

Napetim čulima je pre osetio nego što je čuo zujanje šurikena. Okrenuo se u maglovitom deliću sekunde i dočekaio prvi šuriken sečivom katane, istovremeno ugledavši drugog nindu u senci javora na tridesetak koraka dalje. Drugi šuriken je bio još brži, ali ninđa odskoči pokretom koji obično oko nije moglo da primeti i metalna zvezda se zabode u vrata garaže, do pola otvorena. U delić treptaja ninđa odluči da ne uzvraća na taj napad. Uskočio je u tamu garaže pre nego što je iz ruke visokog nindže poleteo treći šuriken.

»Kučkin sin je brz«, pomislio je Lesli Eldridž zaustavljajući ruku koja je bila spremna da izbacii treću ubojitu zvezdu. Nije mnogo razmišljao — jurio je ka garaži!

Staro pravilo borbe je učilo da pobeda mora biti izvojevana pre nego što se zada prvi uda-

rac! Leslie je to znao. Međutim, osećao je da će biti potrebno više od toga, i mnogo više od jednog udarca da pobedi tog hinin-ninđu, tog ubicu. Kada je zatvorio vrata garaže i utonuo u gotovo potpunu tamu mogao je samo da veruje da je u stanju da razmišlja na način na koji razmišlja i njegov protivnik.

Oba borca su čak i takvoj temi mogli da odrede da se u garaži nalaze tri automobila. Jedan veliki »mercedes«, jedan »kadilak« i jedna neidentifikovana sportska kola prekrivena ciračom. No, garaža je bila mnogo prostranija. U njoj je bilo mesta bar za još četiri automobila. Prostor je bio velik, što je borcima davalo mogućnosti da zamisle direktan dvoboj.

Šokaku je čučao iza »mercedesa«. Snažno je osećao prisustvo drugog ninđe i znao je da on sada stoji, sa katanom u ruci, pored vrata. Ali, nije mogao da ga vidi, što je odlučilo o njegovom planu borbe — izaći u prazan prostor i dočekati protivnika.

Isto je pomislio i Leslie. Ispravio je sečivo svog mača ispred sebe i krenuo prema praznom prostoru. Ako je već morao da se suoči sa ubicom,

neka to bude u otvorenoj borbi.

— Tu je! — začula se vilka spolja u tom trenutku.

— Pucaj! — viknuo je neko drugi.

— Ali... garaža?! — neko nije bio siguran da li je pametno pucati.

— Nema veze! Taj pasji sin je ubio Freda! Pucaj! Izrešetaj sve! — glasilo je naređenje.

Odjek tog naređenja je još treperio u vazduhu kada je Leslie osetio da hinin napada...

Sečivo mača je siknulo kroz tamu, ali je naišlo samo na drugu oštricu... Leslie odskoči udesno i okrete se na peti žestinom uragana sekući svojim mačem. Ninđa ubica spremno dočeka i odbi taj udarac!

Tada je »indram« u ruci jednog od telohranitelja počeo da štekće, a vrela olovna zrna počеше da rešetaju tamu u garaži. Telohranitelji nisu čak ni otvarali vrata od garaže, znajući da drvo debljine svega pola inča neće moći da zaustave kuršume.

Leslie je razmišljao brzinom svetlosti. Znao je da rafali neće sprečiti ninđu ubicu da ga napadne. Treskanje zrna o zidove garaže i o površinu automobila moglo je samo dati izvesnu prednost borcu rešenom da zada odlučujući udarac, na-

dajući se da će se protivnik zbuniti pucnjavom. Lesli izvuče hitro eksplozivnu kuglicu, bacajući je u pravcu mesta za koje je verovao da krije nindū.

Blesnu! Ali, eksplozija kuglice nije zbunila hinin-nindū! Zbunio ga je metak koji je, ispaljen naslepo, sasvim slučajno pogodio Šokakua u butinu! Japanac se sklupčao, neosetljiv na bol, i otkotrljao ispod jednog od automobila!

Paklena pucnjava je trajala sve dok telohranitelj sa one strane vrata garaže nije ispraznio oružje...

— Upadaj! I pucaj na sve što se miče. Neću da mi taj gad umakne! — viknuo je neko i vrata garaže se širom otvoriše!

Četiri momka iz obezbeđenja su jurnula u garažu sa revolverima i mašinkama u rukama! Istovremeno je visoka prilika u crnom, sa dugačkim mačem u ruci, jurnula napolje!

Telohranitelji su bili zapanjeni i nisu uspeli čak ni da upere oružje u tu zastrašujuće brzu priliku čoveka sa mačem...

U skoku, Lesli uzmahnu katanom četiri puta! Četiri zvetketa, pre nego udarca, izbacije oružje iz ruku telohranitelja i oni zapanjeni raširiše prazne ruke, gledajući sa nevericom

kako se ta crna sablast gubi u senkama parka, krećući se kao da stopalima ne dodiruje tlo!

— Đavo! — zavapi jedan od telohranitelja.

Konfuzija beše zakovitlala njihove glave i nisu znali šta treba da urade. U stvari, nisu mogli da urade baš ništa...

— Šta... — zaustio je jedan od njih.

Tada zaurlaše moćni klipovi motora »kadilaka«! Telohranitelji se zbunjeno okrenuše ka unutrašnjosti garaže!

Veliki automobil zareža poput tigra koji napada i jurnu ravno na njih! Nisu stigli da uzmaknu! Nisu stigli ni da se dosete da treba uzmaknuti!

Automobil udari jednog od momaka i odbaci ga uvis. Druga dvojica behu pogođena stranicama kola, koja ih odbaciše daleko ustranu, ostavljajući ih iza sebe. Četvrti telohranitelj je uspeo samo da zatvori oči u tom trenutku, nadajući se da će umreti brzo, ali automobil ga ni ne okrznu. Momak otvorio oči i, ne verujući sebi da je preživeo, gledao je krv i kosti polomljenih udova oko sebe. »Kadilak« je već jurio stazom...

Nindā u kolima se isceri ispod maske. Nije planirao da će morati da se sukobi sa drugim nindōm. Nije imao nameru ni

da se sukobljava sa telohraniteljima. Njegov zadatak je bio jasan — ubiti Pitera Bergera i izbeći susret sa bilo kim drugim. Međutim, okolnosti su diktirale nešto sasvim drugo...

Videó je u retrovizoru kako se kuća udaljava... Tada je čuo udarac. Tup. Automobil se malo zanese. Ninda hitro pogleda ka krovu automobila. Znao je. Osećao je. Haragei mu je nepogrešivo govorio — taj drugi ninda je uspeo da skoči na krov automobila koji se već kretao brzinom od najmanje trideset milja na čas!

Hinin-ninda pritisnu papučicu gasa. Brzina se povećavala naglo. Motor »kadilaka« je zavijao. Bližio se velikoj, metalnoj kapiji ispred koje je stajao još jedan od ljudi iz obezbeđenja, sa dvocevkom u ruci!

Čovek sa dvocevkom nije verovao svojim očima — ka njemu i ka zatvorenoj kapiji je jurio službeni »kadilak« gospodina Bergera, sa nekakvom mačkastom, velikom, crnom prilikom zakačenom za krov! Nije mogao da vidi ko se nalazi za upravljačem kola, ali je bio siguran da to ima neke veze sa onom pucnjavom koju je čuo nekoliko trenutaka ranije, i to iz pravca garaže! I-

pak, nije bio sasvim odlučan da upotrebi svoje oružje...

Nekakav iskonski strah je ukočio telohranitelja. U njegovim očima »kadilak« kao da se pretvarao u đavolsku silu bez oblika, koja juri na njega i uvećava se do neslućenih razmera! Toj sili, znao je, neće moći ni da se suprotstavi ni da je bilo kako izbegne!

Tresak je bio stravičan! Čovek je osetio kako se raspada na milion delova. U stvari, bio je samo odbačen nekoliko jardi uvis! Ali, kada je posle tog smrtonosnog leta pao na zemlju — već je bio mrtav! Od siline udarca se raspuklo njegovog srce, a delovi mozga su curili niz kosu na mestima gde je lobanja pukla...

Tren kasnije veliki automobil je udario i u veliku kapiju!

Kapija je bila vezana lancem i zaključana katancem, ali to nije sprečilo »kadilak« da ne izvali oba krila kapije iz šarki! Uz užasan prasak kapija je poletela u vazduh i preletela preko automobila...

Lesli je u tom trenutku pozeleo da uopšte nema telo, kako bi mogao da se stopi sa krovom kola. Osetio je kako ga je nešto teško i moćno tresnulo u levo rame, ali nije imao vremena da razmišlja o tome. U stvari, to je bio samo jedan

mali delić raspuklog lanca. Ipak, silina udarca je bila takva da se na Lesliejevom ramenu otvori rana dubine dva inča! No, on nije imao vremena čak da oseća bol... Prvom zgodnom prilikom će zaustaviti krvarenje i na ranu neće više ni misliti.

Ni tri sekunde pošto je »kardilak« projurio kroz zaključanu kapiju ubica za upravljačem velikih kola izvuče iz svoje crne odeće sai. Oružje je bilo posebno naoštreno, a oštrica premazana otrovom. Šokaku nije imao vremena da procenjuje na kom mestu na krovu se nalazi njegov protivnik. Zamahnuo je naslepo i oštricom probio krov automobila!

Vrh bodeža se vnu pred Leslievim očima poput munje, i zaustavi se na razmak dlake od njegovog čela. Istog časa Leslie skliznu niz krov automobila unazad i zakači se za zadnji prozor...

Šokaku ugleda ninđu u retrovizoru! Pritisnuo je papučicu kočnice svom snagom!

Automobil poskoči i zaljulja se, klizajući po asfaltu uz zavijajuću škripu kočnica! Ninđa, na krovu nije uspeo da spreči reakciju inercije — otkočio se i poleteo kroz vazduh preko kola koja su se zaustavljala!

Tresnuo je na asfalt osećajući kako mu se kosti pomeraju od sudara sa čvrstom podlogom! Ipak, njegovo izvežbanog telo izdrži taj udarac! Zapanjujućom lakoćom, gotovo istog trena kada je pao, Leslie skoči na noge i zastade samo toliko da odredi pravac u kome će baciti tetsu bišu!

Šiljak oružja se zabode u prednje staklo automobila i staklo pršte, sasipajući se u hiljadu sitnih komada! Drugi tetsu bišu bio je namenjen ninđi za upravljačem automobila...

Međutim, ninđa više nije bio u automobilu! Dok se staklo prednjeg prozora rasipalo, vrata su se hitro otvorila, a zatim i zatvorila i ninđa se otkotrljao preko asfalta, u jarak pored puta.

Leslie potrča. Nije smeo da dozvoli da mu protivnik izmakne i izbegne sukob. Znao je da su veoma male šanse da ga ikada više sretne i hteo je da iskoristi baš taj susret...

Pored puta se nalazio redak drvored, a iza njega prostrani pašnjaci...

Leslie jurnu na pašnjak, na otvoreni prostor, obasjan mesečinom. Igrao je na kartu oholosti tog hinin-ninđe! Računao je da taj borac, ubica, najamnik, jednostavno neće

moći da odbije otvoren poziv za dvoboju! I, kada je izašao u polje, Lesli stade i zauze položaj za borbu — džodan ken no sen, gornji položaj za prvi napad! Znao je da ga hinin vidi i znao je da će u tom stavu prepoznati poziv na borbu... Čekao je!

Čekao je, strpljivo. Njegova čula su mu govorila da će ninđa prihvatiti izazov...

Prošlo je gotovo nekoliko minuta pre nego što je ninđa ubica izašao iz senke drvoreda. Držao je mač ispružen ustranu, što je bio znak da još nije spreman za borbu. Prilazio je koračajući ukoso, pokazujući na taj način opreznost, ali ne i otvoreno neprijateljstvo. Lesli se osmehnu — posle onih očajničkih nastojanja da ga ubije hinin sada pokazuje nešto što je moglo ličiti na radoznalost, poštovanje.

Japanac zastade na pristojnoj udaljenosti od Leslija, držeći i dalje svoj mač postrance. Onda se ritualno nakloni Lesliju i ovaj mu odgovori na isti način. Hinin progovori na japanskom:

— Ko si ti?

— Ja sam onaj koji ne dozvoljava — odgovori Lesli takođe na japanskom.

— Nisam krenuo protiv tebe — reče Japanac. — Zašto mi staješ na put?

— Rekao sam... Ja sam koji ne dozvoljava! — ponovio je Lesli čvrsto.

— Jesi li sin Izlazećeg sunca? — upita Japanac.

— Ne — odgovori Lesli. — A, nisi ni ti! Ti si, možda, samo kopile izlazećeg sunca!

To je bila uvreda za koju je Lesli znao da je hinin neće otpeti.

Ubica podiže mač i zakorači prema Lesliju korakom mačke. Načas svestan da borba sa drugim nindom nije ista što i ubistvo žene koja ne samo što se nije nadala da će biti napadnuta, već nije ni mogla da se odbrani. Čelične oči visokog ninde su ga posmatrale mirno i koncentrisano, očekujući napad.

Stajali su nekoliko dugih minuta, jedan prema drugom, a ispod crnih odora im je titrao svaki mišić. Pašnjak je bio prazan, baš kao i drum koji je vodio kroz ogromno imanje Bergerovih, i nikoga nije bilo da vidi te dve senke na poljani, koje stoje nepomične poput spomenika.

— Izgovorio si reči nedostojne jednog ninde — reče Šokaku.

Lesli nije odgovorio. Već to što je taj ubica progovorio govorilo mu je da nije dovoljno siguran u sebe, i da bi radije izbegao borbu...

Međutim, odmah iza reči dođe akcija — hinin jurnu izvođeći savršeno vešto napad »kobre«, udarajući mačem ravno ispred sebe! Lesli iskorači hitro udesno i postavi svog katanu poprečno, uzmahujući istovremeno, tako da je odbio udarac i potisnuo protivnikovo oružje unazad, nateravši ga da ustukne za pola koraka.

Neprijatelju ne treba dozvoliti da ide napred, već ga treba terati da uzmiče — Lesli je pamtio tu lekciju odlično. I, iskoristio je povlačenje hinina da zakorači prema njemu, želeći da mu bude što bliže, u isti tren zamahnuvši nogom...

Japanac odbi udarac laktom i brzinom mungosa ubode mačem prema protivniku, ali se čivo samo skliznu niz oštricu Lesliejevog mača!

Protivnici zastadoše, a hinin — ninda se povuče korak unazad podigavši mač iznad desnog ramena.

Bio je to trik koji su poznavali samo najveći majstori mačevanja. Lesli ga je znao. Znao je da ninda ne želi da saseče sa desne strane, kao što je izgledalo, već da u trenutku na-

pada okrene mač i zamahne ispod svoje leve ruke, pokušavajući da ubode u protivnikovu otkrivenu desnu stranu, okrećući se oko sebe.

Digavši katana iznad glave i držeći ga čvrsto obema rukama, Lesli načini polukorak napred, želeći da ostavi utisak kako će napasti udarcem zvanim »kaze no sen«, napad vetra. Da je zaista napao tako ostavio bi desnu stranu svog tela otvorenu i protivnik bi, po svoj prilici, mogao lako da izvede trik. Međutim...

Zamahnuvši katanom Lesli nije skočio malo ulevo, kao što se činilo u »kaze no sen«, već iskorači ravno napred, a zatim pokleknu hitro na desno koleno...

Oštrica hininove katane zašišta na tri inča pored Lesliejevog desnog obraza i ubičina leđa ostadoše otkrivena na tren — Lesliejev mač se vnu!

Pogodio je, ali ne silinom i preciznošću koju je očekivao. Jer, u poslednji tren, u kratkom trenutku koji se meri hiljaditim delovima sekunde, hinin se izvi i dokači ga samo vrh mača, parajući ga od leve plečke do levog kuka, napravi-vši plitku, ali krvavu ranu. Ubica se okrete istovremeno zamahnuvši mačem, želeći da zada kružni udarac. Udarac

beše lako odbijen, a hinin-nin-đa ustuknu za još jedan korak.

Između dva daha protivnici zastadoše, ukipljeni, streljajući se pogledima. Japanac je bio ne samo ranjen već ponižen udarcem Lesliejevog mača. Nije bio spreman sebi da prizna da je naišao na boljeg borca, veštijeg u trikovima za koje je mislio da ih niko ne zna. Želeo je da vidi tog vitkog, snažnog, visokog čoveka mrtvog!

Lesli je bio iznenađen načinom na koji je taj ninđa uspeo da izbegne njegov smrtonosni udarac. No, nije bio pokoleban. U stvari, bio je još odlučniji da borbu dovede do kraja, a za pravog ninđu postojao je samo jedan način da borbu dovede do kraja — da pobeđi!

Borci su pokušavali da u oči ma jedan drugom pročitaju svaki damar tela i duše, tražeće u tim sitnim, gotovo neprimetnim znacima nagoveštaj od luke. Odluke o napadu. I, želju za pobedom i smrću onoga drugog.

Hinin napade između dva daha, iznenađa. Krenuo je u »migi no sen«, napad zdesna, zatim u »hidari no sen«, napad sleva, brzo poput olujnog vetra, ali ga oba puta dočeka spremna, kamena odbrana — protivnik nije ustuknuo ni za inč!.

Tada, iznenađujući i samog sebe — jer njegovim pokretima nije upravljao um, niti veština, već ona posebna vrsta ratničke intuicije zvane »munen muso«, neosetljivo stanje uma — Lesli odskoči od protivnika udaljujući se gotovo četiri jarda od njega. Hinin beše zapanjen... Zar neprijatelj odustaje?!?

Hinin pomisli da je dobio šansu kojoj se nije ni nadao i bez razmišljanja jurnu...

Skočio je visoko, zamahujući katanom, želeći da bude viši od protivnika i da mu stavi do znanja da sledi odsudni udarac...

Lesli u tom času kleče, okrećući u čučnju leđa protivniku, postavljajući mač iza leđa tako da je katana vrhom dodirivao zemlju. Hinin-ninđa nije stigao ni da se zarpepasti...

Prelećući preko pognutog Leslija hinin spozna da njegov mač prolazi kroz prazninu, a da ga protivnikovo sečivo zaseca duboko, od butine, preko slabine, sve do rebara!

Japanac oseti bol, ali spremno se dočeka na noge i stade u odbrambeni položaj, a Lesli se uspravi i podiže mač...

Hininova rana je bila duboka, krvava. Kroz dugačak zasjek koji se krvavo rascvetavao na površini njegove odeće iza-

doše isečeni mišići. Međutim, rana nije bila smrtonosna. Leslie još uvek nije izvojevao pobjedu. No, u očima svog protivnika video je jasno znake nečega što se nije moglo nazvati strahom, ali je svakako bilo slično zebnji. Zebnji da u ovoj borbi jednostavno ne može da pobedi...

Ponovo su stajali jedan prema drugom dugo se fiksirajući pogledima. Japanac je mislio na zadatak zbog kojeg je i krenuo na dugačak i težak put. I, mislio je na tog čudnog nindžu pred sobom, koji mu neće dozvoliti da taj put dovrši i obavi svoj posao. Znao je da mora da ubije tog visokog nindžu, koji se kretao brže, udarao jače i branio se veštije nego ijedan borac sa kojim se ikada su kobio. Znao je da želi da ga ubije. Ali, haragei mu je govorio da mu je potrebno nešto više od veštine i želje da bi to i učinio...

Lesli je gledao kako krv natapa odoru hinin-ninde, i video je u njegovim očima da neće imati snage da se odbrani još jednom, i još manje snage da još jednom napadne. Ali, istovremeno je znao da će jednog ranjenog nindžu možda samo očaj, a možda ta neka životna predodređenost za borbu, naterati da napadne još jednom

— ustostrućenom snagom! I, bio je spreman da dočeka taj napad. I da uzvрати!

Japanac siknu nekakvu japansku psovku i ustremi se napred — sumanuto i strahovito brzo i žestoko!

Lesli mu skoči u susret, dočekavši oštricu hininove katane svojim mačem, istovremeno zarivajući svoje stopalo u protivnikove grudi! Hinin jeknu muklo i sruši se! Pluća su mu u trenu bila potpuno prazna...

Lesli se uspravi iznad poraženog neprijatelja, podižući katana. Bio je spreman da jednim udarcem nindži ubici odrubi glavu! Hinin je klečao, trzajući se u grču, pokušavajući ponovo da napuni pluća vazduhom, ali i ne ispuštajući svoj mač iz ruke...

— Ne! — reče Lesli glasno.

Nekakvim gltkim pokretom je spustio katana i vrhom zakačio dršku protivnikovog mača, odbacujući ga, izvlačeći ga iz nindžine ruke, daleko negde u tamnu travu mesečinom obasjanog polja!

Katana u Leslievim rukama siknu nekoliko puta, isekavši odeću hinin-ninde na trake koje je same spadoše, ostavljajući ubicu potpuno golog i krvavog. Japanac konačno udahnu vazduh, još ne sasvim oporavljen, ali ga instinkt borca na-

gna da bar pokuša da se odbrani, jer je bio svestan da je poražen. Ali, kada se okrenuo mogao je samo da se ukoči, jer je vrh Lesliejevog mača bio na njegovom grlu — nedvosmišlen!

— Umrećeš! — reče Leslie na japanskom.

— Pridruživši se precima — izgovori hinin.

— Ti nemaš predaka — reče Leslie. Pokušavao je da u otkrivenom licu Japanca prepozna nekoga. Nije ga prepoznao u licu. Ali, u očima jeste.

— Reci mi zašto si ubio sve one ljude? Konolija, Lajbaha, Hubarija, Bergera...

— Nisam ubio Bergera — reče Šokaku. — Umro je pre nego što sam uspeo da uđem u kuću. Umro je od srca, ili od izliva krvi u mozak. Umro je od straha!

— Zašto? — upita Leslie. — Zašto su oni umrli?

Japanac se umesto odgovora prezrivo osmehnu. Ninda nikada ne otkriva svoje naloga-davce.

Tada se začuše histerični motori automobila koji su pristizali iz pravca kuće Bergerovih. Leslie pomisli da je ljudima iz obezbeđenja trebalo zaista mnogo vremena da krenu u poturu...

— Neću te ubiti — reče naglo, na šta Japanac preblede. — Ostaviću te ovim ljudima koji dolaze. Nećeš moći da im umakneš tako ranjen.

— Osramotićeš me — reče hinin. — Pobedio si me u borbi. Imaš pravo da me ubiješ, a ja imam pravo da umrem kao borac!

— Ne! — reče Leslie mirno. — Zaslužuješ sramotu. Uostalom, ti si samo hinin...

— Reci ću ti zašto su umrli... ako me ubiješ! — izgovori brzo Japanac.

— Reci to njima — reče Leslie.

— Ne! Ako si zaista ninda, znaš šta znači naneti sramotu protivniku! To je sramota i za pobednika — reče Japanac. — Umrli su jer je njihova smrt bila naručena. Trebalo je da umre još jedan. Stenli Holidej! Trebalo je da umru svi pre nego što se održi nekakav sastanak... Više ne znam ništa.

— Ko te plaća? — upita Leslie.

— Ne znam — odgovori hinin. — U pismu sam dobio ime na i datume, adrese i sve ostalo. Novac mi je uplaćen na račun u Singapuru! Ubij me sada! Sve sam ti rekao!

Više od dva automobila su se približavala velikom brzinom.

— Pogrešio si — reče Leslie. — Pogrešio si što si prihvatio taj posao.

— Ubij me! Ili mi omogući da uradim sepuku!? — zavapi Japanac.

Leslie pogleda preko ramena. Svetla automobila su se već približavala.

Načinio je pokret jedva nešto brži od pokreta kojim bi vratio mač u korice. Napravio je savršeni krug iznad hininove glave...

Oštrica katane zaseče vrat, sekući kičmu kao da je od papira, prolazeći sa lakoćom kroz meso. Činilo se da Japančeva glava nije ni pala, a krv je već počela da šiklja iz presečenih krvnih sudova. Onda se glava nekako lagano, sporo, kao u usporenom filmu, otkotrlja u travu... Leslie izgovori šapatom kratku molitvu...

Videvši zaustavljen »kadilak« na drumu, telohranitelji zausta više svoje automobile i iskočiše sa uperenim oružjima, rastrečavši se unaokolo, tražeći...

Našli su samo obezglavljeno telo golog Japanca, sve krvavo i zgrčeno samrtničkim hropcem!

Polu časa su krstarili tim predelom, ali više ništa, i nikog nisu videli!

※ ※

Obema rukama Leslie uze u ruke šolju sa čajem, koji mu je prinela Sumiko, pogledavši je sa nežnošću. Ona je bila obučena u svoj najlepši kimono. Služila je čaj na tradicionalni način, u čast Lesliejevog povratka sa puta.

— Volela bih da znam gde je Pit sada? — reče Sumiko. — I on je zaslužio čaj. Ili pivo...

— Rekao je da želi da se malo razgiba — reče Leslie. — Mislim da je pri tom mislio na onaj bar u luci, u kome radi jedna crvenokosa dama. U sva kom slučaju, rekao mi je broj telefona tog bara... Ako nam zatreba, tamo ćemo ga pronaći!

— U stvari, nisi mi rekao kako se završila čitava ta stvar, tamo na istoku!? — Sumiko kleče na neopisivo ljubak način ispred Leslieja ispijajući svoj čaj. Osećala je na sebi njegov pogled, prepun divljenja i ljubavi.

— To je jedna dosadna priča, devojčice — reče blago Leslie. — Radi se o novcu i moći,

kao i uvek u takvim krugovima ljudi. Pre nego što sam se vratio kući obavio sam dva razgovora i okončao epizodu. Prvi razgovor je bio sa izvesnim multimilionerom po imenu Stenli Holidej. On je takođe bio na spisku za ubistvo. On mi je objasnio zašto su umrli Kono-li, Lajbah, Hubari i Berger. Svi su bili članovi upravnog odbora INTER-ATLANTIKA, i trebalo je da jedan od njih preuzme vođstvo nad odborom. Njih petorica su se dogovorili da glasaju protiv Alise Feldman. Ona je to saznala i rešila je da ih spreči da uopšte prisustvuju sastanku odbora. Samo što nije izabrala pravi način.

— Znači, ona je naručila ta ubistva? — upita Sumiko.

— Naravno — potvrdi Leslie. — Posle Holideja razgovarao sam upravo sa njom. Taj razgovor nije bio dug. Čak sam joj nešto i poklonio.

— Poklonio si nešto drugoj ženi? — nestašno vrcnu jezikom Sumiko, praveći se da je ljubomorna.

— Bio je to divan poklon — reče Leslie. — Poklonio sam joj kodaši koji je pripadao hin-nin-ninđi. Objasnio sam joj u koje svrhe se ta stvar upotrebljava, i zašto. Nisam siguran da me je shvatila.

— Ne verujem ni da je mogla. Ona nije Japanka — reče Sumiko.

— Svejedno — reče Leslie mirno. — Shvatiće sve kada pročita današnje novine.

— Novine!? Zašto?

— Živimo u Americi, devojčice — osmehnu se Leslie. — Ovde postoji sila jača i od zakona, koji verovatno ne bi mogao da pronađe dovoljno dokaza protiv Alise Feldman. Ta sila se zove štampa! Poslao sam neke od dokaza na neke adrese... I, to je sve!

— Možda će ipak shvatiti čemu služi kodaši?! — reče Sumiko.

— Možda i hoće, ali ga neće iskoristiti — reče Leslie. — Ovde se ljudi ne ubijaju kratkim mačem. Ako joj uopšte bude palo na pamet da bar svoju čast može sačuvati odlazeći u smrt, možda će izabrati revolver. Amerikanci vole da prave veliku buku kada umiru.

— Ipak, nešto mi nije jasno do kraja — reče Sumiko.

— Šta?

— Zašto ti je bilo toliko stalo da zaustaviš tog ninđu?

Leslie je pogleda pažljivije. U njenim očima je pročitao nešto što ga pogodi. Bio je siguran da Sumiko misli kako on želi da sakrije nešto od nje.

Primakao joj se i dodirnuo jagodicama prstiju njeno savršeno glatko i lepo lice. Zatim je rekao:

— Jednom davno sam se sukobio sa jednim od hinina. Bilo je to davno, još dok sam bio kod senseija Tanake. Tada još i nisam znao sa kim se sukobljavam. Sada znam da sam imao mnogo sreće što sam preživeo taj susret. Ovde...

Uzeo je njenu ruku, sasvim nežno, i prineo je svojoj glavi, gurajući lagano njene prste kroz kosu. Sumiko oseti pod prstima dugačak i neravan ožiljak koji se protezao iznad čela, pa skoro do potiljka.

— Mislim da sam te već pitala nešto o tome, ali se izbegao da mi odgovoriš — reče blago Sumiko.

— Sada je bilo pravo vreme da to saznaš — reče Leslie. — Rekoh, imao sam silnu sreću što mi je glava ipak pretvrda,

čak i za nekoga kao što je hinin-ninđa. U stvari, tada sam preživeo samo zato što je, posle udarca koji mi je napravio ovo na glavi, taj ninđa pomislio da me je ubio.

— Bilo bi mi žao da jeste — osmehnu se Sumiko. Zadržala je prste u njegovoj kosi, ali sada njen dodir više nije bio samo radoznao, već i neverovatno nežan. Pozivajući...

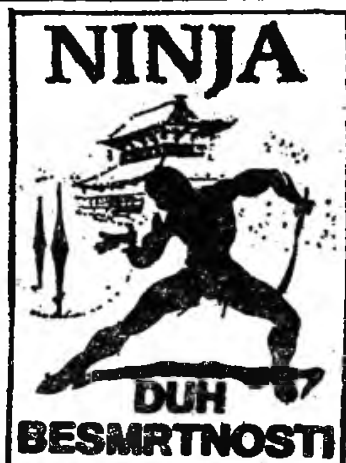
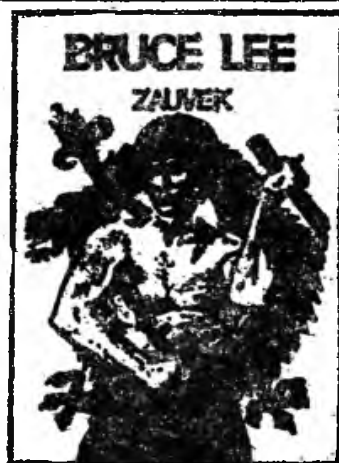
— Da... — reče šapatom Leslie. — Za sve postoji vreme. A, ja mislim da je sada vreme za nešto...

— Ššššš... — izgovori Sumiko i približi lice njegovom.

Kao što leptir prelepih boja napušta svoju čauru, šireći ponosno predivna krila na suncu, tako je Sumiko jednim pokretom odbacila svoj kimono...

Osetivši slast njenog jezika u svojim ustima, Leslie pomisli kako zaista ima sreće. Mnogo. Mnogo.

— KRAJ —

SUPER - HITOVI 1992.

HIT 1 "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE nunchaku". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - za ZLATNIM super- kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - S.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada, možete i vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

VAŽNO OBAVEŠTENJE:

Hit-knjiga "Letnji NINJA-TRENING" je odavno rasprodata. Nemamo više nijednog jedinog komada. Zbog toga ova knjiga neće biti isporučena čitaocima koji su je ranije naručili.

Nažalost, cena štampanja i drugi troškovi su veoma visoki tako da nema nade da ovu knjigu ponovo štampano ovog leta. Ukoliko se opšti uslovi poboljšaju knjigu "Letnji NINJA-TRENING" objavićemo tokom 1993. godine o čemu će čitaoci biti obavešteni u "Ninda-romanu" i drugim časopisima. Želimo vam sve najbolje uz naše knjige "BRUCE LEE i NINJA DUH BESMRTNOSTI"

HIT 3 "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda isorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER-POKLONI: Svaki kupac knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu NINJA III MALI ZMAJ.

POPUNITE ČITKO - ŠTAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim **NEOPOZIVO** naručujem sledeće džepne knjige:

(zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete)

1. BRUCE LEE ZAUVEK 2000 din.

2. Letnji NINJA-TRENING rasprodata

3. NINJA-DUH BESMRTNOSTI 1800 din.

Navedene cene (plus 50 din. za otkupninu koju uzima pošta) plaćate prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu (koja nas košta oko 1000 din) plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime

Ulica

Broj sprat stan

Poštanski broj mesto

Ova narudžbenica važi do 1. decembra 1992.

Nашu adresu ne ispisujte rukom već sječite i zalepите ovu adresu:

BIS

Biblioteka
Istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 NOVI BEOGRAD 27

Važno obaveštenje kupcima knjige ŠAMPIONSKI KARATE

Knjiga *ŠAMPIONSKI KARATE* je rasprodata. Nemamo više ni jedan jedini primerek. Zbog toga više nećemo objavljivati oglase za ovu knjigu. Ukoliko ekonomska situacija bude bolja **možda** ćemo objaviti novo izdanje knjige *ŠAMPIONSKI KARATE* tokom 1993. godine. O tome ćete na vreme biti obavješteni u vašem omiljenom *NINJA-romanu* i u drugim časopisima.

SPORT MONTEx

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAČ

Devizni cenovnik:

NINJA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

Dobro došli u porodicu roto romana!

